3
ДЕАЛ

БІБЛІОТЕКА ЛЕЛЯ
в шести томах —
літературний
додаток
до журналу
ЛЕЛЬ
1993 рік:

УКРАЇНСЬКИЙ
СОРОМІЦЬКИЙ
ФОЛЬКЛОР —
вперше в XX столітті
окремою книгою.

МАРКІЗ де САД.
БУДУАРНА
ФІЛОСОФІЯ.
Роман. Переклад з
французької
В. Андрійця.

МИХАЙЛО
КОНОНОВ.
ЕХ, БЛЯХА–МУХА!
Батально–еротична
феєрія з часів
другої світової
війни з чистим
коханням і брудним
сексом. Російською
мовою.

ВСЕ ПРО СЕКС.
Енциклопедія
сексуальних
рекордів та
пріоритетів
різних часів і
народів.

УКРАЇНСЬКИЙ
ДЕКАМЕРОН.
Збірка творів
класичної
української
літератури,
практично
невідомих читачеві.

ПОДОРОЖІ
В ПОШУКАХ
КОХАННЯ.
Збірка сучасних
українських
еротичних повістей
та оповідань.

БІБЛІОТЕКА ЛЕЛЯ.
Унікальна щорічна
серія книг
із скарбниці
світової та
української
еротичної
літератури.

ШУКАЙТЕ
БІБЛІОТЕКУ ЛЕЛЯ
в передплатних
каталогах
УКРАЇНИ!

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
БІБЛІОТЕКУ ЛЕЛЯ!

Богдан ВОЛОШИН

РАВЛИК

Оповідання

— Поцілуйся в ніс! Хробак!

Це були її останні слова. Орися схопила важезний куфер з власним манаттям і рішуче зацокотіла каблучками по сходах. Посеред спорожнілої кімнати самотньо стовбичив Марко Грись — ще один ошуканий чоловік.

— Даная...— тихо мовив він і знесилено сів на стілець.— Даная мене кинула. Яке глупство... Вона мене кинула? Мене?.. Кинула... І пішла до цього... Майстра спорту... Бугая з племінної ферми!!!

Марко далі сидів посеред кімнати і палко шепотів слова прокляття на адресу зрадливої Орисі і підлого спокусника. Але слова мовились якось нерішуче, без того звиклого надриву, що супроводжує подібні сімейні трагедії. Все було дуже просто. Марко Грись мав на душі гріх неповноцінності.

Цей сорокарічний чоловік довго парубкував. Якось не складалося у нього з жінками. Чи він забагато від них вимагав, чи вони не знаходили у цьому постарілому Гамлетові зерен сімейного щастя, але кожен новий роман Грися закінчувався тихим розподілом спільного майна. Марко вже не сподівався на сімейну вікторію і твердо вирішив дожити відпущені йому дні у спокої, тиші та самотності. Але не судилося. Доля зухвало подарувала йому зустріч з Орисею-Данаєю. Кохання між ними спалахнуло яскраво і весело. Біля Даної Марко помолодшав, розігнувся і з головою занурився у шал кохання. Він і не підозрював, яка драма на нього чекає.

Усе йшло добре, та одного вечора, після тригодинного блукання містом, Марко запропонував майбутній дружині завітати до нього додому. Стосунки закоханих зайшли так далеко, що подруга без вагань погодилася. Марко давно готувався до цього візиту: єдина кімната світилася чистотою, постіль вабила незайманою білизною. Марко метушився, готуючи легку вечерю, Орися ж зайняла фотель. Вона справді нагадувала Даную. Її пишні форми навіть глибокий фотель не зміг поглинути. Проте у цій надмірності тіла було щось надзвичайно привабливе. Є такі жінки — природа наділила їх від щирого серця, але трішечки переборщила. Хоча — чому але? Саме ця невеличка дещиця надміру, ця делікатна брутальність розміру найбільше й приваблювала Марка. Коли дивився на Даную або навіть просто згадував її принади, йому страшенно праглось сховатися у цьому золотавому тілі, причаїтись і чекати смерті.

Грись мовчки збирав на стіл, свідомо затягуючи паузу в розмові. Орися теж мовчала, ніяково поглядаючи на охайно застелене ліжко. Коли ж до ритуальної вечері залишалася лише мить офіційних запросин, Марко, йдучи повз Орисю, цілком несподівано для себе поцілував кохану у вушко...

Звісно, після цього до вечері ніхто не доторкнувся. Марко і Орися мали інший клопіт. Грись миттю занурився у щедрі ниви її тіла, насолоджуючись їх доступністю і багатством. Маленьким зачудованим равликом мандрував неозорими просторами жіночого тіла, полишаючи за собою вогкий слід. Равлик долав затишні западинки і велетенські гори, увінчані трояндовими пуп'янками, перекочувався теплим роздоллям, нанизуючи на тремтливий стрижень утіхи всі навколишні принади. Грисеві було добре і затишно у золотавому краю його мрії. Але саме тоді, коли брама раю вже розчинилася, коли до правдивого свята душі і тіла залишився лише один крок... Равлик заснув. Заснув раптово і недвозначно, без жодних шансів на швидке повернення у цей світ.

Вранці Орися встала дещо розчарована, та каву для Равлика зготувала чудову. Що б там не казали люди про жінок — вони вміють чекати. Орися вийшла за Равлика заміж і стала чекати. Але щоразу мандри Равлика у країну Втіхи закінчувались його безславним сном і глибоким розчаруванням Даної.

Врешті терпець жінці урвався. Спочатку приховано, а потім цілком відверто Даная зайнялась любощами з палкими прихильниками її краси. Усе це й призвело до драми — Даная подалась жити до свого давнього приятеля, який ночами взагалі не спав.

А Марко далі безпорадно вінчав картину самотності у власному помешканні. Він сидів, обхопивши голову руками, і сипав прокльони на весь світ. І не тому, що був кепським чоловіком. Просто при самій думці про самотність, яка щодня, щоночі тоненьким цвяшком щемітиме у скроні — сорокалітній Марко Грись божеволів.

— Все. Досить.— Равлик раптово зірвався на рівні ноги.— Я не дам

© «Лель», Київ, 1992.

СЕРПЕНЬ 1992

ЛЕЛЬ

ЩОМІСЯЧНИЙ ЕРОТИЧНИЙ ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ

Засновники: фірма «Довіра» і С. М. Чирков
(свідоцтво про реєстрацію: серія КП № 579)

Видавець: фірма «Довіра»

Головний редактор С. М. ЧИРКОВ

Редакційна колегія:
В. П. ГРАБОВСЬКИЙ (відповідальний секретар),
І. В. ЛУЧУК,
В. І. МИТРОФАНОВ,
М. РЕВАКОВИЧ (США),
В. І. СТАХ (редактор відділу),
М. М. СУЛИМА,
В. В. ЧИСТЯКОВ (редактор відділу),
В. В. ЧУПРИНІН (редактор відділу ілюстрації).

Літературний редактор В. Я. Митрофанова.
Художньо-технічний редактор Р. О. Марковець.

Макет О. Г. Личик.
Фотоілюстрації О. С. Задираки.
Ілюстрації О. О. Міхнушова.

Підписано до друку 05. 08. 92 р. Формат 60 × 84 1/8. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 6,0. Умовн. фарбовідб. 26,0. Обл.-вид.арк. 8,5. Тираж 20000 пр. Зам. 0158203.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38-44.

Телефон для довідок: 211-02-78.

Комбінат друку «Преса України», 252047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

При передруку матеріалів посилання на журнал «Лель» обов'язкове.

Ціна договірна.

їм... Не дозволю без мене жити!..

Равлик рішуче кинувся до комірчини. У часи далекої і безтурботної юності Марко досить довго займався стрільбою з малокаліберного пістолета. Забава давно минула, а пістолет з набоями залишився. Равлик ретельно оглянув пістолета. Він був справний. Тоді запхав його за пояс і прожогом вискочив на вулицю. Знайти коханців Равликові було дуже легко, оскільки чудово знав цього майстра спорту, а ще краще — де він мешкає, бо поруч, у висотному будинку, містився комітет, в якому трудився Марко Грись. Йому не раз доводилось бачити, куди заходить його Даная.

Погода на вулиці цілком відповідала настроєві розлюченого мужа. Осінь зустріла його сильним вітром і дрібним дощем. Набубнявілі хмари зависали над маківками людей брудними ряднами. Але найбільше вражали дерева. Потворнішої картини Равлик у житті не бачив: мороз вдарив надто рано, дерева не встигли скинути листя, воно навіть не пожовкло, а звисало подертим ганчір'ям з чорних віт.

Равлик ледве встиг втиснутись у переповнений автобус. Роздратовані тіснявою люди безперестанку сварилися, дорікаючи одне одному браком культури й толерантності.

«Тварюки,— думав Равлик,— зараз вони плюються лайкою із

напханих лайном ротів, а через півгодини у своїх просмерділих часником квартирах займатимуться тими жалюгідними любощами... Похітливе стадо! Дарма, сьогодні бодай двом я зіпсую це свято безкінечного бруду і брехні!» Гарячі думки Равлика перервала вересклива жіночка, котра намагалась продертися повз нього у салон.

— Мужчина, чого ви тут стали? Кінг-Конг! Дайте пройти! Наставив пузо, як пістолет, і не дає порядним людям взад пройти.

При слові «пістолет» Равлик весь зіщулився і тихенько вискочив на наступній зупинці. Йшов він недовго. За якусь хвилю дістався до старої кам'яниці, де були тепер, це він добре знав, коханці. На другому поверсі рожево світилося вікно.

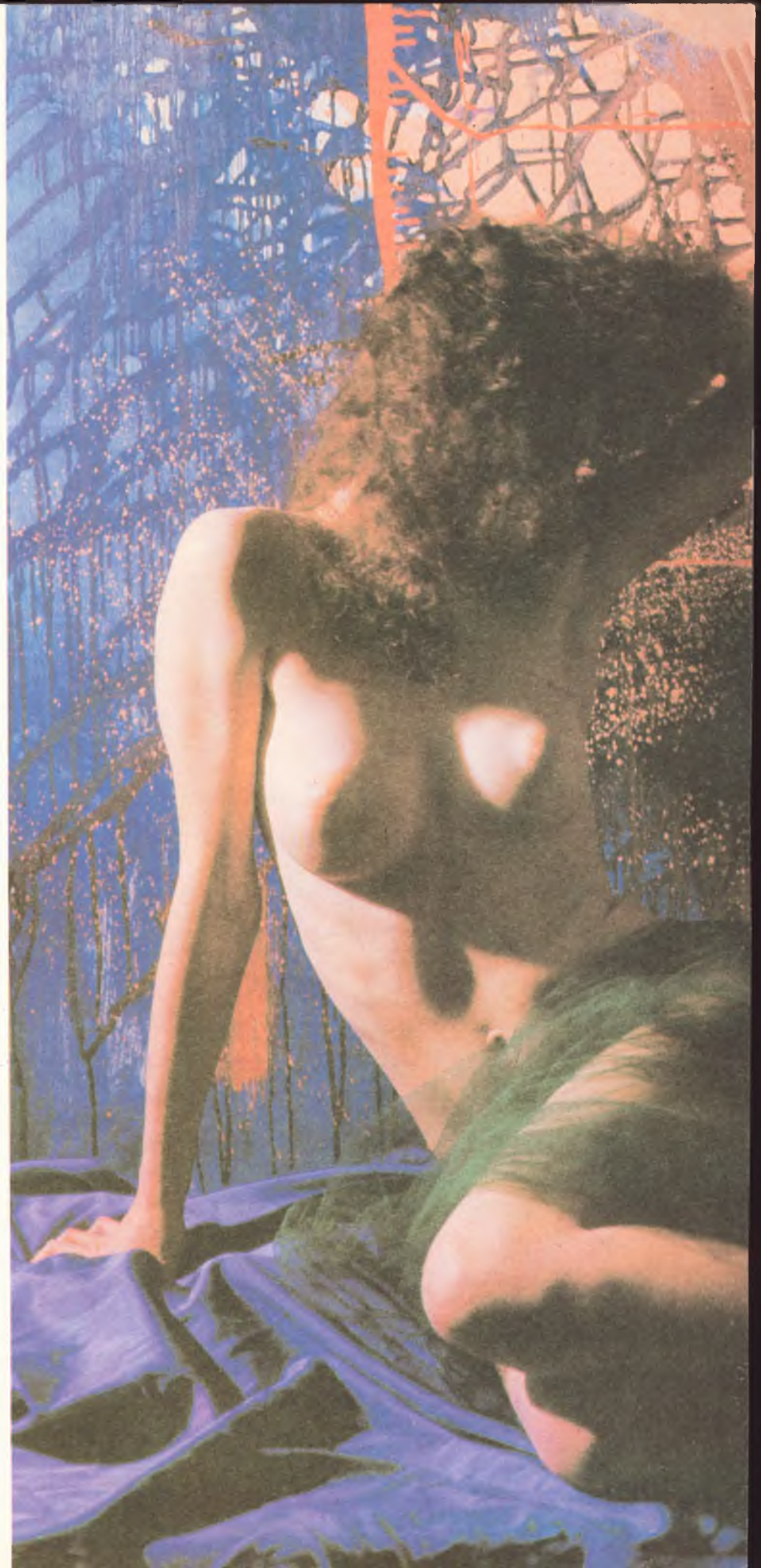

Равлик роззирнувся, щоб знайти місце, звідкіля можна було у нього зазирнути. На щастя, майже поряд з вікном стояв чийсь гараж. Равлик спритно на нього видерся і, вмостившись, подивився у безвість. Краще б він того не робив. Бо за легким серпанком фіранки, у рожевому мареві нічника стояли двоє. Вірніше, не стояли, а танцювали. Хоча й танцем те дійство однозначно назвати не можна було. Бо з кожною хвилиною, з кожним па гардероб партнерки біднішав — на підлогу впали намисто, кліпси, блузка... Равлику раптом стало лячно, що за хвилину з'являться на світ так добре знайомі йому вишневі оченята Данаїних грудей і їх закриють тверді долоні дебелого молодика. Скривджений чоловік витягнув пістолета і прицілився у вікно.

У тісному розрізі прицілу було видно, як двоє молодих, здорових тіл спрагло злились у бажанні стати єдиним єством. Равлик ніби побачив себе і Данаю у ті дні, коли вона ще могла і хотіла чекати від нього нових утіх...

Ця думка боляче вдарила стрільця у саме серце. Пістолет смикнувся і завмер. Саме в цю хвилину небо нарешті скинуло ватяне простирадло і постало у всій красі зоряних обладунків. Воістину досконала декорація до вистави, що відбувалася під ним!

Ляснув постріл, і луна від нього розбилась на кришталеві скалки страху, зірвавши з постелі переляканих коханців. Але вона була безсила розбудити Равлика, який міцно спав із довірливо відкритими очима...

ЖИТІЄ ГАРЕМНОЄ

през Настасію Лісовську з Рогатина, же ю Роксоляною прозвано, правдиво списаноє в року 1548.

II

Мешкала-м сама у штирох покоях, а слугувало мі дві невольниці. Було мі нудно і чуламся покинута. Ранок каждого дня зачинався з купелі, по которій натирали м'я ріжними мастилами, далій по сніданю гуляла-м у саді.

Єдного разу старший євнух вповів мі, же увечері ся зберуть декотрі королівськії жінки і уладять си забаву і же я такой на ню прошена. Тая вість м'я барзо втішила, і день минув мі в приготовленні, бо невольниці принесли дві скрині, повні уберії ріжної.

Увечері попровадили м'я невольниці до сусіднього палацу, а там ся юж зібрали королівськії жони числом сім і невольниць багацько — єдні грали на лютнях, інші прислуговували в гостині. Кожна жона лежала си на м'якенькій постілці з пуху, єдвабом (шовком) обшитій, а перед нею столичок стояв низенький з ріжними овочами і солодощами, а в куфлику мід золотився. На мене такой чекала постілка і столичок, а то якраз по сусідству з Гальшкою. Як ся зобачили з нею, то дуже ся втішили і зачали обіймати ся і цілюватися, аж нам сльози набігли.

Гальшка мі потиху вповіла, же решта жон королівських, котрі тутай були, походять з Македонії, Боснії та Сербії, ожеж ми могли ся легко з ними порозуміти. Всіх жінок у гаремі було більше як три сотні, мешкали вони кожна в своїм покої з невільницями, а товаришували подля своїх уподобань і нерідко ся збирали гуртом, жеби ся розважити.

Невільниці мі підлили меду.

— Спробуй,— повіла Гальшка.

Мід ся розлив мі по грудях і почула-м, як тіло стає легоньким.

— Вино туркам невільно пити,— знову повіла Гальшка,— а про мід у «Корані» ніц ся не пише.

На тоє інші білоглові (молодиці) відповіли сміхом.

— Ану,— мовила їдна,— розкажи нам, як то з тобою було. Як наш пан коло тебе ся заходив. Бу ту є серед нас такії, що ані раз ще не пробували.

Знову ся засміяли, позираючи на Гальшку, а Гальшка зачервонілася.

Спочатку-м не хтіла ніц вповідати, леч далій таки ся згодила і оповіла про тії страшні тортури, на котрі прирік м'я король.

— Тепер твоя черга,— повіли білоглові до сербіянки, же ю кликали Дана.

— Чулисьмо, же ти мала о велій прикрішу пригоду.

І от що тая сербіянка оповіла.

III

Кгди м'я полонили турки, то ся заприсягла, же при першій нагоді увірву си житє, а такой не дам сплюндрувати мою невинность. Леч лагодний вигляд королівський справив на м'я заспокійливе враження. Зайшов до мого покою, сів коло мене, взяв у свої руки мою долоню і запитав, звідки походжу. Єднак я не відповіла і повелася з ним без жадного пошанівку. Видячи тоє, не став більше ніц питати, іно обійняв м'я нагло і, притисши вуста свої до моїх, зачав ссати так гвалтовне, же мало не стратила-м змисли. Наглість вправила м'я в незвикле помішанє. Заким до себе дійшла, оголив мої перса і забавлявся ними ведля своєї волі, щохвилини вигукуючи: «На Магомета, що за чудовнії кшталти! Як розкошне розцвітають пупінки!» і такії інші зауваги, котрі справили, же обіллялам-ся гарячим рум'янцем. Ледве-м здоліла якось опанувати своє помішанє і зо всіх сил спробувала ся вивільнити, на що король ся зірвав на ноги і освідчив твердо: «І що, безчільна (невдячна) невільнице? Чи ж би замірялася протиставитись волі свого пана? Спробуй іно далій своїх штучок, а звелю ті такої хлости дати, же попам'ятаєш!»

По тій прозьбі сів знову, взяв м'я на коліна і притис до себе. Те єго потрактованє справило, же не малам-м більше відваги ся противити новому блудінню єго руки по персах. Кгди ж єднак ся задоволив достатечне їх мацанєм та угнітанєм, нагле запхав руку під мою спідницю. А же знова упиралася зо всіх сил, занехаяв своїх починань і в завішений коло паса свищик дмухнув. Внет ся двері розчинили і до покою влетіло два чорних євнухи. Щось їм крикнув по-турецьки і зараз їден приніс батога з гудзами.

В тую ж хвилю вхопили м'я обидва євнухи, кинули лицем на постіль і, тримаючи за руки й за шию, знерухомили. Король підняв мі сукню і закинув на рамена, же до паса була-м тепер така гола, як у день своїх народин.

Не повірите мі, пані, кгди повім, же зачав м'я шмагати так безжальне, іж не потрафила-м повтриматися від крику. Не звертав єднак на то найменшої уваги, допоки не задоволив свою злость. Перестав бити і запитав, чи ся осмілю знова противитись єго бажанням. Леч у тій хвилі не була-м у стані єму відповідати, навіть коби смертю мала би-м заплатити за мовчанку. Єднак мій пан не дав мі часу на те, жеби прийшла до тями, а зачав нову хлосту зі словами:

— Ага, то ми ся далі дуємо? То ніц! Скоро ся відовчимо таких манір!

Ту мі разом з криком врешті ся вирвала обітниця, же буду слухати єго, як батька рідного.

І враз м'я було увільнено, король відіслав євнухів, а сам, як би ся ніц не діяло, сів коло м'я і якусь хвилю ся забавляв цілуванням моїх слез, ссанєм вуст, запиханєм у вуста свого язика, а я на тоє тіко лежала, як поліно.

Далій він запхав руку під мою сукню, і огорнула м'я страшливая дріж, а тим часом єго гаряча долоня блукала без перешкод серед моїх найтаємніших поваб (приваб). Запхав руку поміж стегна і зажадав, аби-м сильніше розсунула ноги, уможливлюючи єму повний доступ до святині розкоші, де — як свідчив — збирався за хвилю скласти офіру. Леч не послухала-м єго відразу.

— Яким правом,— зараз він ся визвірив,— осмілюєшся легковажити мої пожадання?

Вірте мі, пані любі, же мимовільнеє розступленє моїх стегон було якнайпромовнішим свідоцтвом мого ляку. Виливала-м струмені сліз, а груди мої наповнило зітхання. Через хвилю король ся бавив м'якеньким пушечком, котрий вінчав узгірок розкоші, а потім запхав пальці поміж варги, що провадили на дорогу, нігди до тії пори не биту. Втискаючи пальця найглибше, яко іно міг, здумів ся наглим опором, же єго спричинила тіснота і відома вам пілочка, а також моїми окриками болю. Тоє єго так порушило, же поклав м'я навзнак і розложив мі ноги як лише мога.

— На Магомета, чи то є можливо? Ти єще дівиця? — крикнув, докінчивши свої оглядини.— На яку кару заслу-

гуєш за ховання переді мною такої речі?

На то му вповіла-м, же не питав м'я про мою дівочість.

— То є так,— погодився,— але ж повіли мі, же ти є заміжня, а мужа твого зарубано.

— Була-м заміжня рівно місяць. Відразу з-за столу весільного мусів муж мій тікати до опришків у гори, жеби го твої вояки не йняли. І там ся ховав аж до того дня, поки не учинили му пастку і не злапали. А же була-м при тім і кидалася бити твоїх вояків, то спутано м'я і заведено сюди, жеби була твоєю невольницею.

— Ні! Не будеш моєю невольницею, а іно жоною і сама будеш невольницями поганяти. Дякую Аллахові, же зберіг мені цей несподіваний скарб! Недовго єднак буде він чекати на зірване!

І, сказавши тоє, поздирав

з мене все моє манатє, а була-м так скрайнє вичерпана, же ані пальцем не поворухнула на свою оборону. По тім і він зі себе все поскидав і, обнявши м'я, вповів, же хоче тепер направити тоті всі кривди, яких-єм дознала през дурного свого мужа, котрий так м'я занедбав.

— Леч, моя панно, надолужимо то скоро, зазнаєш таких приємности, на котрі твої поваби заслужують.

На тоє схлипнула, не хотячи.

— З якої причини ті слези і зітхання? То таким ото робом відповідаєш за готовність впровадження тя в тайники розкоші, которую занехаяв твій муж-збійця? Ну, добре юж, положися, але ні, не так,— повелів мі, кгди зобачив, же ся вкладаю на боці.— Першу науку маєш дістати, лежачи навзнак. Розклади свої оксамитнії стегна.

В млі ока став межи ними, вистромивши того страшного кілка, которого сам вид потрясав мною і зоставляв моє серце ся бити, як зайця в сильці. Леч му моє розложенє ніг не припало за вистарчальне і сам єще далій розсунув їх.

Зобачивши, куди є націлений той єго кіл, затрусиламся єк у пропасниці, але король мі повів, же не буду чула жодного болю, же то страх мій має великі очі, а же є то офіра згодна з правами натури і скоро юж раз буде по всім, то зазнаю в нагороду найсолодших розкошів.

Заледве тая голобля знайшлася при дверях до мого палацику, як він кількома рухами загнав ю цілковито, так, же не могла-м ані духу злапати. В тій хвилині не чула єще-м дужого болю, а він, єднак, відаючи досконало, що за хвилю настане, унеможливлював мі всілякі порухи, оплівши єдною рукою мою шию, а другою — в пасі. Все тепер було приготовлене, як належить. З ногами, приліпленими до єго ніг, лежала-м попід ним як би без чуття. Поволі зачав проникати зброю свою вперед, а небувала твердість і великі розміри розсували слабенькі стінки і справля мі несказанний біль. Моя вийнятково делікатна будова причинила королеві великих труднощей, єднак дякуючи своїй геркулесовій силі подолав усі дівочі перепони. Кгди-м ся пробувала вирвати, то кождого разу єще дужче напирав, аж доки не застромив свою зброю так глибоко, же не лишив мі жадної надії на порятунок. Не звертав юж уваги на мої терпіння, а виконував свої рухи так натарчиво, же врешті слабовита матерія уступила тим гвалтовним поштурхам.

А на сам останок приберіг такого сильного удару, же цноту мою залила дівоча кров.

Не мушу сповідатися, як страшними були мої терпіння, бо самі-сте їх зазнали завдяки тим незвичайним розмірам нашого пана. А найбільше допікало то, же брав м'я силою, без пестощів. Гвалтував м'я й далі, до найтемніших закамарків ся прорвавши.

Аж от почула-м, же сили єго зачали підупадати, з грудей єму ся вирвав розкішний стогін, а тая страшна булава внет ся премінила в слабенькеє і гіднеє жалю сотворіння. Не пізнала того, що він вийняв з мене, не могла-м повірити, же ціле моє нутро ся стрясало від ударів оцього нещасного, тлустого слимака, которому слина стікала на постіль.

Король ся положив коло мене і повів, же то юж кінець моїм мукам і же нагородить мі всі дотихчасові неприємності.

Одпочивши трохи на моїм лоні, він підвівся і поміг мі встати з постелі, на которій позостали черлені доводи моєй страти.

— Глянь, моя укохана,— промовив до м'я,— ще нині накажу вигафтувати на цім адамашку твоє ім'я золотими буквами, а потому повішу го разом з иньшими подібними орнаментами в єднім з покоїв мого гарему.

По тім обдарував м'я гарячим цілунком і закликав невольниць принести ріжні строї жіночі, а кгди-м ся врешті прибрала, спитав м'я з чулістю, чи не хтіла би-м відпочити хвилю в самоті. Не міг м'я обдарувати нічим приємнішим. Відпровадили м'я невольниці до покою, который донині мі належить, і заснула-м з небувалою насолодою.

Розбудила м'я невольниця, котора принесла вечерю, і повіла, же мушу ся по вечері прибрати, бо король намірився сю ніч спати зі мною. Що ж могла-м зробити? Опір юж не мав жадної сили, бовім цнота моя зостала сплюндрована.

Невольниці по вечері помогли мі зібратися, розчесали м'я, напахтили, а затим повели в покій, з которого я не так давно вийшла-м. Зобачила-м свіжу постіль, а круж неї пишні китиці квітів небачених.

Незадовго прийшов мій пан і зара мене взяв в обійми. Тепер м'я цілував у спосіб одмінний, мої вуста в своїх притримуючи, язика свого в уста мені вкладаючи і висисаючи мій. Рівночасно палаючі доторки єго рук не оминали жадної части мого тіла, неспокій викликаючи. Розкошуванє без прешкод моїми вустами і дотиканє всіх моїх потаємних зваб так єго почуванє розпалило, же натихмістове (негайне) допущенє єго до брам солодких сталося конечністю. А й моє тіло ся розпашило, і не боронила му, же розібрав м'я і поклався на мені. І ту ся зі мною стало диво, бовім не чула юж болю, ані відрази, ані ляку, іно саму розкіш, кгди увійшов до м'я цілий. Ба більше — забаглося мі, ажеби єще далій пропхався і ціле тіло моє ся подало му назустріч. Нігди-м не могла єж забути тих чудовніших почувань, котрі м'я охопили з кождим єго піхненєм. Тепер сама юж відповідала му на кождий поцілунок. Приємності наступали єдна по другій так скоро, а були такі ошеломлюючі, же не могла-м дотямити, для чого натура позоставала в мені приспана так довго.

З тої ночі ціле моє житє в гаремі утримуване було самими іно думками про тую розкіш, котору зазнала, і чеканєм на нові ночі. Єднак з часом пан мій занедбував м'я, а провідував иньших, і їм тогді тоє перепадало, що ся призначало мі. Кгди ж такой споминав о мні, то діставала-м нагороду за всі дні.

Минуло кілька місяців, а король м'я провідував юж так рідко, же не могла-м си місця знайти. І раз, кгди-м нарікала на свою долю, єдна гречанка спитала м'я, чи не пробував король брати м'я ззаду. Повіла-м, же так.І кгди му того не боронили, бовім і мі ся то подобало.

— Але ж ні,— повіла гречанка,— не так, як си тоє міркуєш. Чи не знаєш, же жінка має до страти подвійну цноту?

Того-м, як стій, не знала-м.

— А єднак то правда. Попід вівтарем Венус (Венера) єст иньша яскиня, єще барз таємніша. А єднак наш пан завше там свої офіри складає насамкінець.

Слухала-м тії речі ціла дрижуча і врешті спитала-м, чи король ся розкошував і з нею у той спосіб.

— Очевидно, і то багацько разів. Єк не віриш, то спитай інних.

— Чи то можливе,— скрикнула-м,— абись черпала приємність з того звірячого а противного натурі получення?

Гречанка з того ся тілько сміяла.

— Але же ти єще невинна! Чи ж не відаєш, же ведля (на думку) всіх мужів, кождая часть нашого тіла створена єст для такой приємності? Єден ся розкошує тим, другий чим иньшим. Леч ті ся признаю, же і мі ся то вподобало, чую навіть гострійшу розкіш. Король наш любить вкладати свого лицаря по черзі в кожду в трьох яскинь.

— Боже мій! — внет здуміла-м.— То єще єст і третя?!

— Но так, єст. І див м'я бере, же-сь не відаєш такої простої речі. Чи-сь нігди ті король не пробував водити прутнем коло вуст?

— Пробував.

— Ага. І що ти на тоє?

— Зціплювала-м зуби.

— Так-єм і мислила. Дуже-сь нерозумне чинила, бовім тілько відвабила короля, а тепер нарікаєш, же тя відцурався.

— Для чого ж ніц мі не вповів? Для чого не повелів, як тоє королеві належить?

— Кілько можна повелівати? Раз тя виправ добре, а баче, же-сь мало що втямила, то юж далій рукою махнув... Ну, але не журись. Спробую нашому панові пригадати про тебе. Повім, же-сь на все юж готова.

— Але ж не готова єще!

Знова м'я страх обняв, кгди на уяву прийшло то все, що описала гречанка.

— Як ні, то ні. Чекай тогди сама на єго милосердє.

Хвилю поміркувала-м і постановила-м, же не є то аж такая дорога плата за тоті розкоші, которі на мене чекають. Як маю на самоті з жалю пропадати, то юж ліпше буде вволити волю мого пана. І сказала-м тоє гречанці.

Другого дня надвечір, кгди-м вся в чеканнях ся прислухала до кождого кроку, втворилися двері мого покою і прийшов усміхнений король.

— Тітуся,— повів,— же-сь набрала розуму і хочеш надолужити помарнований час. А я ті юж зо всіх сил догоджати буду.

Хтіла-м зойкнути, же не треба зо всіх сил, леч помалу, як він юж м'я розібрав і зачав виціловувати, прихвалюючи всі мої пишності. Розпалив м'я так, же сама ся підсунула під него і оповила го руками і ногами. Була-м спрагла єго ласки і віддаваламся з цілої сили. Леч недовго тривало це коханнє, бовім король ся підняв з мене і перевернув м'я на живіт, укладаючи на двох круглих яськах (подушках), з котрих єдна знайдовалася (знаходилася) докладно під моїм лоном, що підносило мою сідничку на відповідну високість.

Уложивши м'я в той спосіб, король розмунув мі стегна якнайширше, обзираючи, ніби воєвода, тую дорогу, которую мав подолати. Далій почула-м, як прутнем своїм зачав водити доокола моєї другої цноти, і повім вам, же діправді почула-м приємність. Кгди юж ліг на мене і силувався проникнути досередини, то не вдалося тоє відразу і всі єго потуги були даремні. Аж от єдно особливе гостре попханє справло, же стріла замість трафити в замрену ціль, зіслизнула до святині і занім король ся спостеріг у помилці, заглибив свою зброю по руків'я в місцю до того створенім, на мою несказанную радість.

Єднак не дався далій змилити і знова помістив булаву в відповідній яскині, а починав тепер якнайобережніше, а не див же вкрутці (небавом) головиця знайшлася у властивім місці. Від тої хвилини єго рухи ставали щораз порвійніші. Не могла-м стримати крику. А він видався незвикле щасливий, же може заспокоїти свої звірячі забаганки.

Кгди ж поволі мій острах минув, зачала-м, на своє незмірне здивування, чути розкіш, а то такую, же мі праві (майже) дух забивало і мусіла-м заковтувати повітря, як риба на березі.

В'єдночас єго рука пірнула мі до лона і зачала моїм живчиком ся бавити, а тоє юж було не до знесілля. Мислила-м же конаю і так ся попід ним кидала, же ледве ся тримав.

І таким ото діянням своїм позбавив м'я другої цноти.

А третя моя цнота припадала іншим разом, кгди затіяв мій володар зо мною такую забаву, же поклав свого прутня мі межи перса і зачав ним шоргати, наперід послинивши.

І тоє мі було приємне. Прутень єго вдаряв мі злегонька у підборідє, і чула-м запах єго п'яхливий, аж мі в голові ся крутило.

Взяла-м єго прутня в руки, оплела-м тендітно пальцями, а мої довгі нігті фалювали по цілій єго довжині, ніби грали на сопілці. А кгди-м стисла прутня, то губи єго червоні ся втворили і вибігла крапелька плину, котрому, як стій, не могла-м позволити на змарнованє і лизьнула язиком.

Тепер мі ся самій захтіло лизькати сей солодкий плід і поклала-м го собі до розпашілих вуст. Боже, яке то було непорівняльне з нічим блаженьство! Чула-м кождою часткою свойого піднебіння, чула-м кождою цяточкою свойого язика, як бубнявіє мені в устах, мов квіт льотосу, наливається дивними соками і здригаєсь, кгди лящу єго, кгди ссаю і висисаю, аж до самого дна єго єства.

Зачав мі прутня свого заганяти вперед і з повротом, мовби лютий татарин робив наскоки на мого язика, мовби воював із ним не на житє, а на смерть, то заставляючи ся

підняти, а то залягти, а то ся метнути куди вбік. А сам ся дивив згори, єк вуста мої заковтують і покусують зубами.

Руки мої тепер лягли му на сідниці і м'ягонькі подушечки пальців ластили рівчачок.

Леч було му того мало, і він, безличний, заганяв мі свого прутня глибше і глибше, аж-єм ся давила і думала-м, же трачу повітря. Поволі ставало то не до витримання. А кгди по доконанню кілька сильних вдарів уста мої виповнив липкий теплий плин, юж ся не вдержала і вернула-м просто му на живіт і на прутень.

Думала-м, же вмлію від встиду і ганьби, сльози мі затягли очі і благала-м го о пробаченя, леч він ані слухати не забажав, а з прокльонами покинув покій. І мене. Більше юж м'я не провідував.

Так скінчила свою оповідь сербіянка.

Щойно скінчила вона вповідати, як єдна білоглова вдарила в долоні і веліла, жеби прийшли євнухи. Служениці побігли і привели трьох молодих хлопців з лицями так гладенькими, єк у панночок. Євнухи, відав (певно), знали юж, для чого їх покликано, бо спустили свої шальвари і зачали показувати нам прутні. І була вся їхня ріжниця тілько в тім, же під сподом не бовталася калитка, бо втято єї було. А теж бо на тілі не видніло ані єдної волосинки.

Тоє показуваннє соромних місць побудило декотрих жінок і собі шальвари скинути і ластитися руками. За тим підступили євнухи ближче і зачали цілювати і лизьками тіх жінок там, де вони їм показували пальцями.

Гальшка сп'яніла і ся сміяла, а мені якось було ніяко. Вигляд звалажених хлопів, котрі втратили всю свою мужеську повабу і силу, міг викликати іно спучутє і жаль. Леч хто відає, може, кгди я ся сприкрю мому владцеві, то і м'я також чекає забава з євнухами.

Є невольниці перебирати струнами і, видавалося, ані вмлі ока не озирали того, що ся ту відбувало. А тим часом євнухи юж перейшли до дальших кроків, доводячи жінок до жагу. Ту єдна взяла виногроно червоне єк жар і розчавила го собі на розкішниці, повелівши то євнухові вилизькати. Друга облилася червоним щербетом, а третя медом. Євнухи ся тішили тим вгощенєм, єк малії діти, і радісно го поглинали.

Помислила-м собі, же нігди до того не допущу, аби м'я плюгавий євнух ластив, і покинула тоє зібранє.

Минуло єще пару днів, а король ся не вертав. І ту сі м'я трапила дивная річ, котора незмірно вплинула на подальшу мою долю.

Оже єдного вечора завитала до мого покою сама королівська мати. Була то огрядна жінка з пишними кшталтами, повна пихи і власної вартості.

Вже-м ся збирала вкладатися спати, кгди вона зайшла і повела якусь розмову. Говорила щось за бурю на морі, за рибаків, которі втопилися, леч виділа-м, же не для того прийшла, далій спитала м'я, чи за королем скучила. Повіла-м, же так.

— Тогді для чого не підеш на тії забави з євнухами?

— Бо мі бридко. То не є хлопи.

Засміялася, і видно було, же ся сподобала моя відповідь.

— Виджу же-сь намірила лягати?

— Так.

— Ну, то лягай.

Але ся не вступала. А я сиділа непорушна.

— Чи, може, ся встидаєш?

— Ні,— замотала-м головою, леч і далій не рушаламся.

Втоді вона ся засміяла, підійшла до м'я і зачала мі розпинати одіж. Не опиралямся, бо була-м проти неї, як мала комаха.

Кгди оголила мі груди, прицмокнула губами і повіла:

— Чудійніших кшталтів годі й шукати!

Єї пухкі пальці обмацали мої перса, а далій розв'язали мі пояс.

— Підведися,— звеліла мі.

Зробила-м тоє, і шальвари опали з мене.

— Тепер можеш лєгти.

Чула-м, же тремчу на цілім мілі, леч такой лягала-м на постіль і натягала ковдру до шиї.

Королівська мати згасила свічки, і зачула-м шелест її сукні. Світло ясного вечора ся пробивало до вікон, і зобачила-м, же вона всунулася мі під ковдру.

— Я є досить старша за тебе,— повіла мі, притискаючи своє тіло до мого.— Можу багато тя навчити, можу навчити тя такого, же-сь ані в мислі не мала, і втоді твоя влада над королем буде незмірна. Ти ся мі вподобала так, же не годна юж тоє скривати. Леч для короля ти є така, як і всі решта. Нічого в тобі нема такого, чого не мали би всі иньші жінки гарему. То тільки я в тобі добачила щось незрівнянне.

Слухала-м із затамованєм серця, кгди її руки ластили моє тіло, а чинили тоє делікатно і вправно.

— Ти нині є, а завтра юж тя нема. Як будеш мі покірна, то станеш владичицею такою, якою і я стала. Бо аби-сь відала, же король м'я боготворить і довіряє мі такій тайни, которих ані єдній душі на світі би не довірив. Про каждую свою жону ся радит зі мною, і нехай ті буде тоє відомо, же то я, а не старший євнух, призначає му, з ким має ніч провести. То я вибираю для него жінок.

— Здається, же мене вибирав такой (таки) старший євнух.

Засміялась на тоє.

— Була-м там. Слідила-м кождий твій порух. Аби-сь знала, же навіть кгди король перший раз тя брав, я була ту, за стіною. І проз маленькую шпарочку з-за килиму дивиламся.

Видячи, же лежу несміло, підсунула голу руку під мої плечі, а другим рам'єм обняла мене за шию. Унеслася трохи наді мною і припала вустами до мої вуст. Обсипувала мене гарячими цілунками, а її огрядне м'яке тіло хвилювалося й тремтіло від жаги.

Було тоє для м'я неочікуване, дивне, незнане пережитє.

Нігди ані дівчата, ані жінки не цілували м'я в той спосіб і нігди і нікого так не цілувала. А же лежати так, як-єм лежала, було мі незручно, то погладила-м рукою єї плечі. Заохотило це єї до єще сміливіших починань. Долоня єї помандрувала здовж мого тіла і персів, стискаючи їх, ластячи і злегка пощипуючи. Потім взяла мою руку і попровадила моєю долонею по своєму тілу, керуючи ю на свої м'які обвислі перса.

Було мі тоє неприємне, але боялася навіть порухом видати свій стан. Всі тоті забіги королівської мами заскакували про збочіння і не припускала-м, же може істніти на світі потяг жінки до жінки.

Леч на моє здивування тіло моє зачало самовільно ся прокидати, пиптики на персах стверділи і налилися попід дражнінням єї пальців. Далій єї долоня помандрувала нижче, до тих найтаємніших місцин мого тіла, і затрималася на шовковім оволосінню.

— Чи відаєш,— повіла вона,— же узгірок кохання, кгди є покритий оксамитним гладеньким волоссям, як пух молодого лебедя, свідчить про невинність так само, як і тіснота святинні Венус. Бо місце, де два тіла ся сполучали, волосся тратить свій блиск і пухнастість, а через безперестанне тертя воно скручуєсь в розкішні дрібні пуклі.

Пальці єї гладили і посмикували волосся, аж поки не сягнула єще нижче і почула-м єї палець натискаючий найвстидливіші місця дівочого тіла, по чім палець проникнув глибше і зачав лоскотати і ковзати, запалюючи вогонь у моїх жилах. Жар огорнув моє тіло і чула-м, же вогнищем єго є власне те місце, до которого щораз сильніше проникали рухливі пальці королівської мами.

Пальці нагнітали, напирали, терли і рівночасно щораз більше розкривали дорогу, котора провадила уже далій і глибше.

Під упливом єї рухів я ся виструнчила гвалтовно, а тихо позойкувала, стрясаючись і дрижучи, а жар мене огортав усе гарячіший. А тим часом вуста єї обціловували мене зверху донизу і вишіптували:

— Ох, як то є приємне... Ох, яка ти чудовна, кохана... Яким же є щасливий мій син, который учинить з тебе правдиву жінку... Ох, як би-м хтіла бути тепер мужчиною...

По тих словах ковзнула мі до ніг, відгортаючи ковдру. Світло місяця падало на моє голе розпашіле тіло. Смикнула-м ковдру на себе.

— Ні! — спинила м'я за руку.— Моя маленька, солодка коханочко! Не вільно ті заслонювати тих скарбів перед моїми очима! Мушу бачити цей чудовний животик. То справляє мі розкіш. Дозволь мені цілувати його! Ох, яка ружова і делікатна твоя шкурка... І це волоссячко м'яконьке і єдвабне... Ох, дай мі зазирнути в сесю манюню запахущу шпарочку твою, дай мі налюбуватися нею, то не до витримання! Я мушу! Мушу! — скрикнула нагло.

І ту з непогамованим піднесенням вхопила мою долоню і з силою притисла її собі до того самого місця, которе виділа тепер у мене.

Дотиком почула ріжницю межи тими місцинами. Ріжниця була ошоломлююча. Ту ріс густелезний багатий ліс, в котрім пальці ся заплутували і топилися, ту панували дикії непролазнії нетрі. А гарячий широкий отвір відразу під моїми пальцями розкрився, ніби розбійницька яскиня (печера) від чародійного заклинання.

Впхала мого серединного пальця собі до середини і зачала рухатися назад і вперед. Чинила се в якімсь охмелінні, аж ся заклинаючи від шалу. На долоню мі стікала тепла патока. А вона рухала щораз скоріше і скоріше, аж нараз зітхнула глибоко і знерухоміла, витягуючись на постелі біля моїх ніг. Тепер вона ся взаспокоїла і лежала, тихо посапуючи.

По якімсь часі заговорила.

— Не бійся. Не буду ті часто надокучати. Я юж в літах і багато мі не треба. Леч за то дістанеш такую науку, котора дасть ті владу над королем. А кгди вродиш му сина, то стане він королем.

— Король юж має синів.

— Має, леч то сини не варті жінок. Нігди не допущу, аби вони посіли престіл.

— Хочу ті оповісти,— повіла королівськая мати,— як мі ся вдало полонити мого мужа і ся вибити на найвищі

верховини, которих лишень годна засягнути жона.

Отож, купили мя на великім базарі в Константинополю. Старший євнух оглянув м'я в шатрі зо всіх сторін, обмацав, пробуючи навіть пальцями, чи єще-м дівиця. Тих ліпших дівчат на обзорини не виставляли, а тримали в шатрах для вишуканих купців.

Кгди-м попала до королівського палацу, то, може, з тиждень ніхто м'я не рухав, іно піклувалися мною невольниці і кшталтовали моє тіло, натираючи його ружними мастилами, від которих ставало воно єк засмагле, а пахло так, же видавалося, ніби топишся в квітах.

Аж то їдного дня провідав м'я король. Виросла-м у Боснії і могла-м по-турецькому порозумітися. Це, може, м'я врятувало від надто гвалтовних єго починань, бо, говорячи з ним, відволікала час, а зарівно могла-м ся відповідно приготувати. Єму наша розмова видалася небавом задовга, і зачав м'я розбирати.

Було мі встидно тако на світлі скидати свої штани, а показувати йому свої соромнії місця. Розібравши м'я, поклав на постелі, а сам ліг обік. Мої круглі сніжні перса підносилися і опадали з кожним подихом. Єдною рукою обійняв мі шию, а другою зачав бродити по всіх закамарках, аж запхав мі пальця зненацька поміж стегна і ся опинив в причалі любови. Викликало то сильний тремт мого тіла і стогон.

— О, забери руку звідтам! Забери! — попросила-м го, не тямлячись зі встиду і страху.

— Добре, але обіцяй мі поцілунок.

Єднак кгди дістав мій поцілунок, руки не забрав, а ліг на мене, і там, де хвилю перед тим була єго рука, об'явилося

коліно, а зачало гвалтовне розсувати мі стегна.

Зачала-м ся боронити, вигукуючи:

— Ох, ні... не можна... благаю...

Леч він тоє пропускав повз вуха і такой розмістився межи моїми ногами. Тепер вже без жадних зусиль розкорчив м'я на цілу широкість. Далій взяв мою долоню і опустив собі до живота, охоплюючи моїми пальцями той величний ключ, котрий націлений був у браму розкошів. Але вирвала-м свою руку, щойно пальці мої торкнулися єго прутня.

Тоді він сам взяв го в руку і помістив єго головицю в мій розпашілий вулик, водночас пальцями розширюючи отвір. Зі страху обняла-м го за плечі і заплющила-м очі, благаючи Бога, аби то ся якнайскоріше скінчило. А він тим часом далій продирався у мене, хоч і дорога була надто вузька. Вдаряв щораз із такою силою, же ціле моє тіло ся стрясало, а єго прутень цаль по цалю (дюйм за дюймом) здобував новий терен. Мимо єго гарячих поцілунків з уст моїх видобувалися щораз голосніші окрики.

І ото кгди врешті король намірився проламати останні юж опори, раптово насіння життя пирснуло єму і затопило м'я, єк паводок. На моє здивуваннє це, що сталося, ані не спинило го, ані не ослабило сили.

— Заб'єш м'я,— скрикнула-м.

Леч не слухав, а далій напирав, а тая злива насіння помагала му в тім, бо тепер єго прутень прослизав мі всередину, як вуж, поволі розширюючи цілу капличку. Біль мій, єднак, не уступав.

— Зобач, моя люба, юж цілого ті загнав! — скрикнув радісно король.

Не могла-м в то повірити і звелася-м на ліктях. Побачила-м же зіправді наші кучері переплелися. Це мене так стрясало, же я опала навзнак без сил.

— Тепер юж не бійся,— повів мі,— з невинної дівиці ти ся перетворила тепер на цнотливу білоглову (жінку), і зостає ся нам тільки продовжити подорож цею новою дорогою. А це, моя люба, можна осягнути тілько през часті переїзди. Повір мі, же тепер твої терпіння будуть маліти.

Слова свої потвердив чинами. Витягши свойого прутня майже цілого, загнав го назад одним великим ударом, щораз знова повторюючи те саме.

— Відваги, моя кохана! — потішав м'я.— Скоро відчуєш насолоду!

І ту врешті знова вилляв у мене всі свої скарби і опав безсило.

Дав мі відпочити день і ніч, а на другий день знова прийшов, і тепер юж не чула-м такого болю, леч розкіш.

Минув майже місяць, і король поволі чув юж пересит від моєї любові, а нічого нового не мала-м заофірувати, бо не відала-м в тім більше, аніж кожда иньша дівочка. Леч ту ся, на щастя, трапила мі старенька невольниця, котора опікувала мною. Раз ми ся розговорили з нею, а вона мі повіла, же як хочу короля коло себе затримати, а вибитися на сам верх, то мушу змінити свою поведінку, і тепер має бути так, же не король буде мною в постелі керував, а я ним.

— Але ж я нічого не знаю! — здивувалася.

— Навчишся. То є просто,— повіла невольниця.— Спочатку навчишся якнайдалій відволікати го, не відразу віддаватися му в постелі. Для того цілуй му ціле тіло. Зачинай з вух і шиї, а далі цілуй му груди, поки пиптики не ствердіють, і поволі рухайся донизу. А кгди дійдеш до живота, то не рухай прутня, леч сковзни межи стегна і цілуй самі стегна, поволі зближуючись до того місця, котре він нарихтував на тебе. Повідж му, аби лежав непорушно, а сама роби все. Ожеж, кгди поластила го вустами, сядь на него і погойдайся. Потім знова візьми до вуст. Такії зміни доводять чоловіків до шаленства. А ще не забувай говорити му, як є тобі добре, як сильно кохаєш і такі иньші речі.

Не забувай нігди величати мужа свого яко незрівнянного коханка, бо то не він зі себе годен вчинити незрівнянного, леч ти сама з него зробиш. Завше го випитуй, що му ся найбільше подобає, а чого він прагне від тебе. Забався з ним у невольницю, най ті приказує, що маєш робити, а кажи му, же все, що він лиш забагне, є для тебе приємне. Попроси го, аби тя обізвав лайливими словами, аби тя брав брутально. Декотрим то ся подобає. Запевни себе в тім, же тя збуджує все, що збуджує твого коханого. Мусиш кожну повинність, котору виконуєш в ліжку, перетворити на свою приємність...

Роботи Бориса ТАРАСЕНКА (1; 4) та Ігоря ТУРЕЦЬКОГО (2; 3)

ВІД РЕДАКЦІЇ. *На превеликий жаль, з причин, що від «Леля» цілковито не залежать, ба, навіть, достоту йому незрозумілі, мусимо припинити друкування шедеврально́ї пам'ятки нашої літератури. Позаяк продовження «Записок...» зі Львова не надійшло.*

З телефонувавшись з панею Аліною (див. «Лель» № 3), ми почули приголомшливу звістку: «Записки Роксоляни...» викрадено.

За версією п. Аліни, подібний злочин могли вчинити лише конкуренти з ворожого клану, що вже давно «мали зуба» на її «школу кохання» та все, що з цією школою пов'язане.

Версія пана Юрка (див. там же), як на нас, ще більш екзальтована. Він упевнений, що це справа рук нікого іншого, як мафіозі з Товариства українок, які з хворобливою ревністю бережуть міф про збоченицьку цноту національної героїні. Згідно з цим міфом, у гаремі Роксоляна займалася виключно малюванням писанок.

В кулуарах же молодшого письменства пліткують (о, людська злостивосте!), що жодних «Записок...» у природі не існує. І що все це — плід сексуальних марень і хворобливої уяви (котрої раптом з невідомих причин забракло) самого Юрка Винничука.

«Лель» вважає нижчим за власну гідність коментувати і, тим більше, поділяти бодай одну з версій. Просто, з почуття обов'язку перед читачами, якомога вичерпніше прагне їх інформувати і вибачається за рдптово обірваний твір. Твір, що, попри все, таки існує. І не тільки в природі, а й на сторінках вашого часопису.

ХРАМ ДІВОНІЇ

ВІН ПРИЙШОВ!

(безкорисливі поради)

Хто — він? Невже забула?.. Та той самий симпатичний парубок, який залицявся до тебе три дні тому в трамваї,— ось хто! Він прийшов і він чекає на тебе. Саме в тому місці, де ти призначила зустріч, і саме в призначений час (тут уже ховається перша порада: місце і час вашої зустрічі маєш обрати саме ти).

Ось він стоїть, той симпатичний сміливець, який на побачення напросився. За наших фемінізованих часів — то героїчний учинок, правда ж?..

Дивись на нього усміхнено. Мушу попередити, що під час вашого першого побачення він може здатися тобі не таким уже й симпатичним, як у трамваї. Але спробуй не піддаватися такому враженню. По-перше, бачила ти його тоді всього декілька хвилин, вже призабула, як він виглядає, натомість твоя надокучлива фантазія за ці три дні намалювала в твоїй же уяві неймовірний ідеал. Мимохіть ти починаєш порівнювати реальність з фантазією, а таке порівняння не на користь реаліям і тому хлопцеві, який з квітами в руці і з дрижаками в душі стовбичить по щиколотки в калюжі під годинником,— бо саме там ти йому призначила, а хто ж знав, що три дні дощ литиме! (Знову ж — прихована порада: краще призначати побачення десь під дахом).

Крім того, хлопець може прийти і без квітів. І не у вечірньому костюмі з краваткою, а в кашкеті й сандалях на босу ногу. Бо — це вже по-друге! — сміливості йому може вистачити тільки на перше залицяння: в трамваї він просто не встиг як слід перелякатися — так ти йому сподобалась. А три дні очікування на декого справляють вельми гнітюче враження. Весь час він думав, у що йому вдягтися, але так і не вирішив, тому останньої миті й начепив на себе бозна-що.

Отож не варто особливо поки що хвилюватися — він же сподобався тобі в трамваї, так? Значить, щось таке у ньому є. Залишається тільки визначити, що саме. Ось про це зараз і думай.

Передусім, ти його практично не знаєш. Тому мусиш непомітно перетворитися на інтерв'юера (це некрасиве слівце означає людину, яка веде розмову з «зіркою»). Вважай, що цей парубок — зірка естради на зразок Богдана Титомира, а тому виявляй щире захоплення і якнайбільше запитуй.

Для чого це потрібно? Якщо ти справді мрієш про міцне й тривале кохання (а ти ж про нього мрієш, а не про вечір танців і відпочинку з продовженням у ліжку!), запам'ятай: таке кохання грунтується на знанні, а не на вигадках і фантазіях. Хлопця передусім треба взнати, а вже потім думати, чи гідний він стати чоловіком.

Тому — не бійся запитувати і не забувай слухати, що він відповідає. Тільки борони тебе Боже перетворювати світську розмову на допит з тортурами! «Місце народження? Національність? Заробітна платня? Сімейний стан?.. Відповідати швидко!» — такий текст не популярний нині навіть у карних установах. Запитання мусять виникати ніби самі по собі, непомітно для нього. Запитання типу: «Зізнайся, ти — добра людина?» — спроможні викликати нетривалий шок навіть у загартованих у подружній борні чоловіків: «Що вона хоче цим сказати? Може, в неї вже є хлопець, якого я мушу побити?.. Чи, навпаки, вона вагітна і жде, щоб я одружився з нею?..» Питання руба ніхто не сприймає так, як вони поставлені, всі чекають од них якогось підступу.

Та якщо ти спочатку розповіси, що твоя подружка підібрала брудне кошеня, відмила й вилікувала його, а це кошенятко тепер стало таким гарним і грайливим котом,— то він і сам охоче розкаже тобі про своє ставлення до тварин. А звідси вже один крок до розмови про доброту й милосердя.

Увага! «Розколоти» будь-якого чоловіка легше на розмові про нього самого. Улюблена тема розмов чоловіків — вони самі. Говори з ним про нього — і він сам усе тобі розкаже. Вивчи його особисті якості, не обминаючи й таких речей, як ставлення до жінок і до життя. Із спогадів про його дитинство та юність легко з'ясувати його ставлення до праці, професії, грошей, подружнього життя і кохання. Важливо зрозуміти, чи прагне він професійних успіхів і в якій саме царині, чи здатний він сприймати критику і наскільки вона може підштовхнути його до самовдосконалення, як часто його треба хвалити і чим саме заохотити до чоловічих учинків...

Постійно тримай в голові мету цього «інтерв'ю»! Потрібно ж тобі зараз визначити:

а) чи сумісна його життєва позиція з твоєю, чи зможете ви бути поряд протягом тривалого часу? Якщо ні — облиш і думати про обручки. Цей хлопець — не твій!

б) чи справді він цікава людина, чи має свою «ізюминку»? Чи вартий він

хоча б десятихвилинної розмови? Може, через цей час годиться вже і попрощатися,— тоді так і зроби;

в) чи відповідає його ставлення до людей твоїм вимогам і сподіванням? Чи подібні його емоції до твоїх?..

Зрозуміло, нічого такого хлопцеві казати не слід, але твій розум повинен працювати на повну потужність, оскільки тільки він (розум) зараз відповідає за твою подальшу безпеку, твій добробут і твій втрачений час. Усміхайся, кокетуй — але не забувай думати й аналізувати інформацію.

Аби таку інформацію одержати, треба слухати. Розумію, що хочеться говорити самій, але навчись слухати. Хай хлопець говорить вільно, відверто, не перебивай його. Навіть якщо його розповідь не складається в якийсь логічний ланцюжок (ти ж не комп'ютер, щоб у будь-якій нісенітниці знаходити відповідний сенс), ти все одно відчуєш його характер, емоційність і вихованість. А це вже багато для першого разу. Крім того, відчувши твою зацікавленість, він сам почне шукати зустрічі з тобою.

Важливе питання: де саме проводити таке інтерв'ю? І якщо тобі трапиться на очі наступний випуск «Леля», то ти неодмінно дізнаєшся і про це. До зустрічі!

ЛЕЛЬ-порадник.

Анекдот?

* * *

Зустрічаються дві подруги.

— Як справи?

— Вийшла заміж за мільйонера.

— Вітаю! І на чому ви порозумілися?

— Все дуже просто: у нього були гроші, у мене — досвід.

— А що тепер?

— Тепер у мене гроші, а у нього — досвід.

* * *

Перед тим, як зійти на шлюбне ложе, наречена зачинилася з матір'ю:

— Я боюся, мамо!

— Ну що ти... Всі через це проходять.

Батько із зятем підслуховують під дверима. Молодий питає:

— Про що вони гомонять?

А наречена в цей час:

— Ні, мамо, я боюся тому, що вже не дівчина.

— Нічого страшного — я теж не була нею, коли заміж виходила, але твій батько й досі того не знає.

Женихові не терпеливиться:

— Ну про що вони там?

Тесть піднімається з колін, обтрушуючи штани:

— Про що, по-твоєму, можуть розмовляти дві шлюхи?

ХТО У СВІТІ НАЙГАРНІША?

Минулого разу я вже відповідав на це запитання, але й зараз охоче повторю: це — ТИ, моя читачко! Можливо, раніше ти про це просто не знала, але тепер — знаєш. Відповідно і почувайся такою — красунею!

«Більшість американок зображають із себе красунь; у цьому секрет їхнього успіху». Це вже не я сказав, а англійський письменник Оскар Уайльд. То чом би й тобі не скористатись американським секретом успіху? Користуйся! Сподіваюсь, і Храм Дівонії стане тобі в пригоді — отож раджу спочатку прочитати те, що було в журналі «Лель» — № 2, 1992. А я продовжу.

Минулого разу я пообіцяв відповісти на запитання:

що робити, якщо вирішила змінити колір волосся?

Відповідаю: найкраще — зректися цієї думки. У твоєму юному віці це зовсім не обов'язково. З будь-яких причин. Навіть якщо коханий полюбляє блондинок, а ти під цю категорію не підпадаєш. Краще змінити коханого — і безпечніше, і розумніше: якщо в нього від самісінького початку такі шаблони в голові, уяви собі, яким занудливим він стане згодом. А крім того, як навчає народна мудрість, усі чоловіки люблять блондинок, а одружуються чомусь на брюнетках.

Ідея висвітлювати волосся народилася ще за часів Ренесансу і відтоді так і не зникла остаточно. Користі від цього, як на мене, не надто багато, натомість шкоди своєму волоссю можна заподіяти чимало. Висвітлене або пофарбоване будь-яким засобом волосся потребує особливого догляду і турботи, а де на це взяти часу?..

Та буває і так, що ідея вже не дає спати спокійно. Розумію. Співчуваю. Знаю навіть: єдиний спосіб позбутися спокуси — це поступитись їй. У такому разі — мерщій до перукарні! Нічого не роби вдома сама — хай це зробить фахівець!

Бери приклад з мене, я охоче дозволяю іншому фахівцю — косметологу Неллі АНДРІАНОВІЙ розповісти про

СЕКРЕТИ БЮСТА.

СЛОВНИЧОК

Як відомо, сексу в нас немає. Саме так висловилась одна жінка під час телемосту з Америкою ще в 1986 році. Звісно, глядачі по обидва боки Атлантики щиро посміялися з цієї простодушної заяви — і забули. А даремно, бо та жінка таки мала рацію: сексу в нас немає. В усякому разі, далеко не в кожному словнику знайдеш таке слово. Навіть «Словник іншомовних слів» АН УРСР 1974 року видання тлумачить це поняття як «хтивість». А яка ж може бути хтивість у країні, що прямує до комунізму? Тож та жіночка не помилялася. Нині ми прямуємо вже не до комунізму, а в цілком протилежному напрямку, але щодо сексу ніяких суттєвих змін ще не відбулося. Що ж воно все-таки за штука така?..

Іронічно відповідає на це запитання Л. М. Щеглов у брошурі «Секс — це нормально»: «Офіційна просвіта підносить нам секс як небезпеку. Секс призводить до венеричних захворювань, абортів, СНІДу... Все грунтується на почутті страху: «не здумай розслабитися, стережись протилежної статі!» У повчаннях людей похилого віку ми часто чуємо: «Секс — це щось піднесене!» Головне — високі почуття. Тілесність — прикре непорозуміння: без тіла секс був би кращий. У молодіжному середовищі секс — це бунт («Чхав я на всі ваші правила!»). Нерідко ми можемо почути і так званих циніків: «Секс — це

відповідний розділ фізики, а саме — механіка». В них усе грунтується на технічних навичках і пристосуваннях («встроміть А в В, закріпіть контргайку С і добийтеся режиму Д...). І все ж не зникли й ті, які твердо знають, що секс — це радість, творчість». Як бачите, відповісти, що таке секс, не так уже й просто. Втім, а говорити про свої почуття хіба простіше? Про те, чим викликані твої хвилювання чи переживання в сексуальній сфері?..
Як розповісти? Якими словами? Як зветься та штука? А що має означати отакий вчинок?.. Немає слів. Знаємо кілька брутальних, які й самому незручно вимовляти. Тому частіше вдаємося до мови жестів і натяків, гримас та інтонацій.
А все, між іншим, не так складно, як здається. Просто не знаємо ми тих слів і термінів, які стосуються сексуальної культури. А слова ці існують. Поки що окремо, поза нашою увагою. І для того, щоб розуміти одне одного, варто познайомитися хоча б з основними термінами сексології.

АБЕРАЦІЯ СТАТЕВА — статева ненормальність, збочення.
АБОРТ — штучне переривання вагітності.
АБСТИНЕНЦІЯ СТАТЕВА — період статевого утримання.
АМБІВАЛЕНТНІСТЬ — суперечливе, двоїсте почуття, коли об'єкт викликає, наприклад, задоволення і невдоволення, протилежні переживання.
АНДРОГЕНИ — чоловічі статеві гормони.
АНОРГАЗМІЯ — відсутність оргазму під час статевої близькості.
АУТОЕРОТИЗМ (НАРЦИСИЗМ) — досягнення статевого збудження від спостерігання або різноманітних контактів з власним тілом.
ВАГІНА — піхва.
ВАГІНІЗМ — судорожне скорочення м'язів піхви і тазового дна, яке перешкоджає паруванню.
ВУЛЬВА — жіночі зовнішні статеві органи.
ГАРМОНІЯ СЕКСУАЛЬНА — статеве життя, яке приносить радість і задоволення обом партнерам.
ГЕНІТАЛІЇ — статеві органи.
ГЕТЕРО...— частина складних слів, яка означає «інший».
ГІМЕН — дівоча пліва, складка слизової оболонки, яка закриває вхід до піхви у незайманих дівчат.
ДЕФЛОРАЦІЯ — порушення цілості дівочої пліви.
ДИСГАМІЯ — порушення гармонії сексуальних стосунків між партнерами.
ЕКСЦЕС СЕКСУАЛЬНИЙ — кілька повторних статевих актів, здійснюваних у межах однієї доби з обов'язковою еякуляцією.
ЕРЕКЦІЯ — збільшення статевого члена (пеніса), одночасне з його отвердінням, підвищенням пружності.
ЕРОГЕННІ ЗОНИ — ділянки тіла, подразнення котрих викликає піднесення сексуального збудження аж до оргазму.
ЕСТРОГЕНИ — жіночі статеві гормони.
ЕФЕБОФІЛІЯ — різновид гомосексуалізму — потяг до юнаків, підлітків.

СЕКРЕТИ БЮСТА

Гарний бюст — це не просто мрія кожної жінки, але й реальність. Навіть коли здається, що природа була не надто щедрою до вас. Потурбуйтеся про те, щоб ваші груди мали вільний кровообіг, і зміцнюйте зв'язки тканин з грудними м'язами. Не дуже складно, правда ж?

Коли у дівчаток починають розвиватися молочні залози, слід щодня обмивати груди холодною водою. Це стимулює обіг крові і сприяє пружності грудей. Потрібно носити ліфчик. Це важливо для скріплення молочних залоз з грудною кліткою — зв'язки, що підтримують груди, в цей час дуже слабкі.

В юному віці вельми корисна дихальна гімнастика і особливо — плавання. Рекомендується легкий масаж. Взагалі — для формування й збереження бюста виняткову роль відіграють фізичні вправи, гігієнічні процедури. Але жінки, на жаль, не надають їм великого значення, поки не стає запізно. Ось проста й ефективна вправа. Складіть долоні перед собою, наче граєтесь у «ладусі», лікті злегка підніміть. Протягом 5 секунд сильно тисніть долонею на долоню. Виконуйте це по 8–10 разів і обов'язково щодня.

Важливо стежити і за своєю поставою. Знайдіть спосіб перебороти власну сутулість — це і бюст ваш поліпшить!

Дуже корисні для грудних м'язів регулярні масажі, а також щоденні обтирання холодною водою або холодний душ. Спрямуйте сильний струмінь води на груди і одночасно масажуйте їх за годинниковою стрілкою протягом 1–2 хвилин. Чудовий масаж — енергійне розтирання рушником.

Раз на тиждень після ванни нанесіть на шкіру зволожуючий або жирний крем, легкими масуючими рухами увітріть його, закутайте груди вологим махровим рушником, зробивши таким чином теплий компрес на 15 хвилин, а потім обполосніть груди холодною водою.

ЩО ЇМ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ?

Їм — це чоловікам, парубкам, хлопцям, хлопчакам, хлопчиськам...— одне слово, називайте як хочете. Але часом щось таки не подобається. А ти ходиш і думаєш: «Та що ж йому не подобається?!» А запитати якось не наважуєшся. Хочеться, та не наважуєшся.

Розумію. Співчуваю. Тим-то й пропоную скористатися результатами дослідження, яке провела редактор нью-йоркського журналу «Глемер» Мелісса Гудман (сама жінка, як бачите). Але починати з такого прикрого для кожної жінки запитання не варто, оскільки варто спочатку з'ясувати:

ЩО ЧОЛОВІКАМ ПОДОБАЄТЬСЯ?

За даними Мелісси Гудман, чоловіки передусім звертають увагу на фігуру, обличчя, а вже потім — на одяг жінки. Зверніть і ви увагу на таку послідовність чоловічого погляду, бо він суттєво відрізняється від жіночого: жінки спочатку бачать у чоловіках одяг, очі, а вже потім фігуру.

Троє з чотирьох чоловіків вважають, що жіноча сукня має бути до або вище коліна.

З тринадцяти запропонованих жіночих принад чоловікам найбільше подобаються: інтелект (!), почуття гумору і ніжність. А от сексуальність жінки вони ставлять лише на шосте місце.

ЩО ЧОЛОВІКАМ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ?

Не подобається, коли жінки відмовляють у коханні, коли вони егоїстичні, схильні до швидких змін настрою, сварливі й непостійні у коханні.

Чого чоловіки не люблять у сексі?

Більшості здається, що вони не досить часто його мають.

Вони гадають, що їм доводиться виконувати більший обсяг роботи.

Вони не можуть сказати, чи мала оргазм жінка.

Більшість хоч раз у житті відчували свою «неспроможність».

Кожний п'ятий не розуміє, чого жінка прагне в коханні.

Чоловіки не схвалюють мастурбацію, хоча 99 процентів займались нею свого часу.

Що їм подобається в сексі?

Більшість опитаних чоловіків найбільше приваблює саме фізична близькість і цілковите злиття тіл.

Більшість із них надають перевагу тривалому періодові любовних ігор перед оргазмом.

П'ЯТЬ ГОЛОВНИХ ПЕРЕШКОД У КОХАННІ.

Жінка, яка наказує навіть у ліжку.

Жінка, яка вдає, ніби байдужа до сексу.

Жінка, яка ігнорує всі частини чоловічого тіла, крім статевого члена.

Жінка, яка завжди відмовляється зробити перший крок.

Жінка, яка чекає, аби чоловік пересвідчився в її оргазмі.

Зробивши поправки на наші кліматично-політично-економічні умови, ви тепер можете так самовдосконалитись, що ніколи більше не сушитимете собі голову першим запитанням. Чого вам і бажаю!

ЛЕЛЬ-соціолог

ЕЯКУЛЯТ — рідина, вивержена під час еякуляції.
ЕЯКУЛЯЦІЯ (СІМ'ЯВИВЕРЖЕННЯ) — виверження сперми з сечівника чоловіка під час статевого акту.
ІНТРОЇТУС (ІНТРОЕКЦІЯ) — введення статевого члена до піхви.
КЛІТОР — орган жіночих геніталій, наділений високою еротичною чуттєвістю.
КОЇТУС (ПАРУВАННЯ) — статевий акт.
КОЇТУС ГЕТЕРОСЕКСУАЛЬНИЙ — статевий акт між представниками різних статей (чоловіком і жінкою).
КОЇТУС ГОМОСЕКСУАЛЬНИЙ — статевий акт між представниками однієї статі.

«Я ТЕБЕ КОХАЮ!»

(10 причин, через які хлопці не хочуть цього казати)

1. Вони так не вважають.
2. Вони готові впасти, але не так низько.
3. Їхні батьки не казали такого їхнім матерям.
4. Їхні батьки не казали такого їм самим.
5. Вони не хочуть втрапити в якусь довгограючу історію.
6. Вони вже казали ці слова раніше, але зрозуміли, що помилялися.
7. Вони вважають, що буде сучасніше, якщо так скажуть якісь інші чоловіки.
8. Бо за цим треба сказати: «Я одружуся з тобою».
9. Це занадто розхожий і затертий вислів.
10. Якщо вони це скажуть, у них все охляне.

КУННІЛІНГУС — оральне стимулювання жіночих геніталій.
ЛІБІДО — статевий потяг.
МАСТУРБАЦІЯ (ІПСАЦІЯ, ОНАНІЗМ) — сексуальне самозадоволення, найчастіше подразненням власних геніталій.
НІМФОМАНІЯ — підвищений статевий потяг (гіперсексуальність) у жінок.
ОРАЛЬНИЙ — той, що має відношення до рота, ротовий.
ОРГАЗМ — найвищий ступінь любосних відчуттів, що виникає під час коїтусу.
ПЕНІС — чоловічий статевий член.
ПЕРВЕРСІЯ — збочення, патологічне відхилення від норми.
ПЕТТІНГ — викликання оргазму взаємними пестощами без статевого акту.
ПОЛЮЦІЯ — мимовільне виверження сімені у чоловіків без статевого акту.
ПОТЕНЦІЯ — сексуальна здатність, спроможність.
ПУБЕРТАТНИЙ ВІК — період появи очевидних ознак статевої зрілості.
РЕКТАЛЬНИЙ — той, що відноситься до прямої кишки.
СПЕРМА — сім'яна рідина із сперматозоїдами, яка викидається під час еякуляції.
СПЕРМАТОЗОЇД — чоловіча статева клітина.
ТРИБАДІЯ — те саме, що й лесбійське кохання.
УРЕТРА — те саме, що й сечівник.
ФЕЛЛАЦІЯ (МІНЕТ) — оральне стимулювання чоловічих геніталій.
ФАЛОС — пеніс у стані ерекції.
ФЕРТИЛЬНІСТЬ — здатність зрілого організму відтворювати потомство.
ФРИГІДНІСТЬ — статева холодність жінки, її незацікавленість в еротичній стимуляції та статевому акті.
ФРИКЦІЇ — поступально-зворотні рухи статевого члена чоловіка у піхві жінки під час статевого акту.
ЯЄЧКА (СІМ'ЯНИКИ, ТЕСТИКУЛИ) — чоловічі статеві залози, які знаходяться в мошонці.
ЯЄЧНИКИ — жіночі статеві залози.
ЯЙЦЕКЛІТИНА — жіноча статева клітина.

ЛЕЛЬ-філолог

ПЕРЕЛЮБЛЕНИЙ ПАРИЖ

«Мені було 13 років, і я жив з батьками під Льєжем, а найближчою моєю приятелькою була дочка наших сусідів, вона мала 16 років. Цілими днями ми гралися разом. Ішов 1916 рік, перша світова війна в розпалі. Нашою найулюбленішою забавою в темних кутках горищ була відома дитяча гра «покажи ти мені, а я тобі». Інакше кажучи, гралися в лікаря, «оглядали» одне одного, робили уявні уколи. Та сусідка знала про секс, звісно, набагато більше, ніж я».— Так оповідає бельгійський письменник Жорж Сіменон, автор понад 400 опублікованих книг, духовний батько відомого детектива інспектора Мегре.

Оскільки його приятелька на деяких речах розумілася краще, ніж він, було логічно, що саме вона одного дня зробить перший крок і від гри перейде до чогось конкретнішого. Так, власне, і сталося. Вона спокусила Сіменона й перетворила його з хлопчика на мужчину.

«Ті мої 13 років дуже важливі в моєму житті. Саме тоді я вперше спав з жінкою, дізнався, що таке секс, і в той же час почав писати і... палити люльку!»— згадував Сіменон.

Про те, що секс грав надалі велику роль у його житті, свідчить і той факт, що він рано одружився — у 19 років. На той час він уже опублікував кілька книжок, але всі під псевдонімами. Цей звичай залишиться у нього до кінця письменницької кар'єри. З 400 книжок, що досі побачили світ, приблизно 300 вийшли під псевдонімами, хоча світову славу він здобув завдяки 80 романам про комісара Мегре, перекладеним на 53 мови.

СЕКС У ГАРДЕРОБІ

Але давайте поглянемо, що про свої спокусницькі успіхи каже сам Сіменон:

— Відтоді, як я почав кохатися з жінками, я став записувати кожну таку зустріч. Я вів щось на зразок таємного шифрованого щоденника, а коли перелічив усіх жінок і дівчат, з якими спав, вийшло рівно 10000. Це не так уже й багато за 64 роки любування!

Для Сіменона, може, й не багато, але для будь-якого звичайного мужчини — ще й як! Тим паче, що більшість із тих 10000 коханок — досить відомі особи. Наприклад, знаменита чорношкіра танцівниця Жозефін Бейкер, що виступала в найвишуканіших паризьких нічних ресторанах, прикрившись тільки в'язкою бананів навколо пояса. Сіменон протягом кількох місяців був її офіційним супутником і потім згадував про неї з великою повагою, вважаючи її видатною майстринею не тільки на сцені, а й у ліжку.

У двадцятих роках Сіменон був паризьким журналістом, відомим своїми численними інтерв'ю з нічними зірками паризьких кабаре й дансингів. З багатьма з них він заприязнився, міг вільно входити у всі паризькі гардероби артисток, усі двері були для нього відчинені, в тому числі й двері багатьох спалень.

Про нього і про Бейкер розповідають одну цікаву фривольну історію. Якось увечері, охоплені пристрастю, вони зайнялись коханням на підлозі її гардероба, аж тут до кімнати влетів оскаженілий розпорядник програм, гукаючи, що оркестр уже вдруге грає вступ до її танцювального номера. Анітрохи не зніяковівши, Жозефін Бейкер, яка стогнала під Сіменоном, кинула розпоряднику:

— Хай собі грають хоч утретє, бачите, зараз я зайнята важливішим ділом!

Іншого разу, також у Сіменонових обіймах у гардеробі, вона знову запізнювалась на вихід і прямо від нього помчала на сцену. Того вечора оплески були особливо бурхливі, з чим її Сіменон і привітав. Бейкер спокійно відповіла йому:

— Мабуть, вони б не були такі бурхливі, якби я в поспіху не забула свій танцювальний костюм!

Нагадаємо, що це була всього лиш в'язка бананів.

Кохання на парнасі
Кохання на парнасі
Кохання на парнасі

СІАМСЬКІ БЛИЗНЮКИ

На межі двадцятих і тридцятих років Сіменон у Парижі жив, як справжній «бульвар'єр», тобто гульвіса, що тиняється вулицями, шукаючи пригод. А їх у той час не бракувало.

Одного разу він розповів про такий випадок:

— Як би ви реагували, якби під час прогулянки вулицею перед вами зненацька впав горщик з квітами? Так було зі мною. Я поглянув угору й побачив перелякане обличчя симпатичної служниці, неуважність якої могла б коштувати мені життя. Але обличчя я зразу ж забув, коли вгледів дві півкулі, які майже випали з великого квадратного вирізу її плаття. Звісно, я тут же піднявся до неї і, поки вона, вся знічена, вибачалася, довів, що взагалі не серджусь. Оскільки на той час вона була сама вдома, то й вона мені показала щирість свого каяття. Пізніше ми ще кілька разів перепрошували одне одного у той же спосіб.

Гарно, нічого не скажеш. Але були в Сіменона й кращі зустрічі. Так, якось він познайомився з двома вродливими сіамськими близнючками, що виступали в одному паризькому нічному ресторані. Вони зрослися раменами й верхньою частиною рук. Сіменон опублікував велике інтерв'ю з ними, а вони на знак подяки запросили його на вечерю. Коротше кажучи, одна з них, на ім'я Олександра, вельми зацікавилася Сіменоном, тим часом як друга, Надін, лишилася байдужою.

Вечеря закінчилась тим, що Сіменон повів Олександру до ліжка. Та оскільки Олександра не могла йти до спальні сама, мусила піти з нею і Надін. Що відбулося по тому, Сіменон ніколи не погоджувався розповісти, але відомо, що наступного дня обидві близнючки, і Олександра, і Надін, були з ним надзвичайно люб'язні й привітні.

Про Сіменона тих років говорили, що він затягне в ліжко і муху, аби тільки вона мала необхідні жіночі атрибути! Врешті, не було такої танцівниці чи співачки, з якою він би не познайомився, причому в певний, абсолютно визначений спосіб.

Він був одружений, але жінка нічого не знала про його пригоди на журналістській ниві. Інколи вона супроводжувала його в репортерських пошуках і завжди була в захваті від того, як їх сердечно приймають власники усіх нічних ресторанів і щедро пригощають, ведучи за найкращий столик. Сіменон між двома стравами міг відлучитись до артистичних

убиралень, аби взяти якесь інтерв'ю, а чи справа обмежувалася лише розмовою — невідомо.

ПЕРЕЛЮБНЕ СІМЕЙСТВО

Власне кажучи, Сіменонова дружина Регіна Тігі Решон лише одного разу спіймала свого чоловіка на зраді, це було 1949 року, коли у нього народився другий син. Однак матір'ю дитини була секретарка письменника Деніз Вімет, вродлива канадійка французького походження, яка пізніше стала його другою дружиною. Сіменон і після народження дитини жив з обома жінками під одним дахом, і здавалось, що такий трикутник йому неабияк подобався, бо він геть нічого не зробив, аби з ним покінчити. Зате не забував навідуватися до кількох близьких приятельок.

Відомо, що Сіменон зачинявся в кабінеті, коли писав романи про Мегре. Він набивав тютюном свою колекцію з 300 люльок, зібраних з усього світу, замикав двері й брався до писання, щоб за два місяці покласти на стіл готовий роман. Протягом цих 60 днів він нікого не бачив, а їжу йому передавали на підйомнику. Секретарки одразу бралися переписувати роман, а Сіменон з головою кидався у вир життя, аби надолужити всі ті дні утримання й самоти. З'являвся у світі, запрошував друзів, влаштовував забави і, звичайно ж, знаходив час для «отих» справ.

Гаслом знаменитого коханця було: мовчання після солодкої перемоги означає половину наступної, нової перемоги! Було відомо, що Сіменон ніколи про свої перемоги не розповідав, врешті, вперше він заговорив про них, маючи 77 років,— причому лише про тих жінок, котрим це вже не могло зашкодити. Тоді ж він і зізнався в одній розмові, що саме завдяки мовчанню якось йому вдалося переспати з матір'ю, двома її дочками, трьома племінницями і ще кількома жінками з однієї родини, і при цьому жодна з них ніколи не дізналася про іншу.

КОХАНЕЦЬ ЦІЛОГО АНСАМБЛЮ

Сіменон нічого не мав проти і групового сексу, за умови, що він буде єдиним мужчиною. Якось у середині тридцятих років він виявився представником чоловічої статі на інтимній вечірці цілої танцювальної групи, а забава тривала три ночі.

Коли його спитали, як він зміг витримати фізично всі забаганки танцюристок, Сіменон галантно відповів:

— Було важко, але, на щастя, мені на допомогу підоспіло кілька дівчаток, котрі із задоволенням взяли на себе мою роль!

Справді, Сіменон мав талант коханця. Хто б міг сказати, що цей серйозний автор надзвичайно тонких психологічних романів настільки цінував усілякі інтимні розваги. Коли він став знаменитим, його активно почали запрошувати в гості, але він досить рідко відгукувався на ці пропозиції, радше запрошуючи інших гостювати у своєму замку в Швейцарії. Найбільш охоче, звичайно, молодих красунь, яким із великим задоволенням показував таємниці палацу.

— Мені він ніколи не показав усі свої покої,— жартома скаржився Жан Габен, котрий свого часу грав роль Мегре в кіно,— я про той палац більше дізнавався переважно з розповідей приятельок, яких возив у гості до Сіменона і яких він куди тільки не водив!

БЛИЗЬКІСТЬ ІЗ ББ

Що старішим ставав Сіменон, то дедалі більше полюбляв молодих дівчат, як і всі великі коханці. Найбільше йому подобалися вісімнадцятилітні. Схоже, що й у доволі зрілому віці він зберіг прекрасну форму, бо всі вони відгукувалися про нього із надзвичайною шанобою. Багато з них були його секретарками або переписувачками книг.

На відміну від багатьох інших великих коханців, про Жоржа Сіменона точно відомо, коли він припинив розваги в ліжку. Було це одразу після того, як він відсвяткував свої 64 роки любощів. Тобто у 77 літ. Тоді він визнав, що цього діла йому вже доволі і що він більше любить споглядати, ніж брати участь. Про свої пізніші успіхи Сіменон ніколи не розповідав, а тому ми й не знаємо, чим закінчувалося те його споглядання, якщо воно колись і було.

Але з Сіменоном пов'язано ще кілька цікавих фактів. Є припущення, що він був дуже близьким з Бріжіт Бардо, коли вона тільки починала і була ще невідомою вродливенькою балериною сімнадцяти років, і коли ще ніхто не підозрював, ким вона пізніше стане. Також відомо, що під час перебування у США він був нерозлучним із Джейн Менсфілд, яка уславилась більше завдяки об'ємові бюсту, ніж грі. Він був близьким і з Едіт Піаф, у чиєму будинку міг переночувати завжди, коли йому заманеться.

ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ НОВИЙ ЗВ'ЯЗОК

Як Жорж Сіменон устиг переспати аж із 10000 жінок і дівчат? Він сам відповів на це запитання:

— Це число не таке вже й велике, як здається на перший погляд. Я протягом життя регулярно спав з трьома різними жінками щотижня. Скільки це виходить за всі ці роки, порахуйте самі.

Один із Сіменонових друзів, Марсель Паньйоль, якось зауважив, що письменникові успіхи в ліжку легко пояснити:

— Сіменон просто ніколи в житті жодній жінці не сказав «ні». У свою чергу, і з них мало хто відповідали йому «ні». А коли він уславився завдяки своїм романам, дівчата й жінки просто липли до нього. Не знаю, що їх приваблювало: зовнішність чи слава,— але на прийомах, якщо там був Сіменон, можна було побитись об заклад, що він там, де зібралося найбільше жінок. Він не завойовував їх своїми жартами і усмішкою, як Фернандель (останній, як і Моріс Шевальє,— теж великий Казанова XX століття), він не приваблював їх м'язами, як Жан Маре, котрий, до речі, до жінок взагалі був байдужий. Він перемагав їх якоюсь інтелектуальною серйозністю, за якою проглядало глибоке знання життя. Жінки почувалися з ним захищеними, і в той же час у ньому відчувалась прихована сила, що зачаровувала.

Очевидно одне: наскільки Сіменон зачаровував жінок, настільки і вони його. Наприкінці любовної кар'єри він усе-таки зітхнув:

— Єдине, за чим шкодую, так це за тим, що на світі є ще багато жінок, з котрими я не встиг ближче познайомитися!

Мабуть, це був найбільший комплімент, який він тільки міг зробити жіночому роду.

За матеріалами зарубіжної преси
підготував Ю. ОБВИСЛИЙ

ВСЕ ПРО СЕКС

ГВАЛТІВНИКИ: НІЧОГО ОСОБЛИВОГО

Ви помиляєтеся, коли думаєте, що гвалтівники мають якісь особливі генітації. Група Кінсі спеціальним дослідженням довела, що середня довжина пеніса гвалтівників у стані ерекції складала 6,8 — 6,5 дюйма. Й лише ті, що здійснювали насильство над неповнолітніми, мали довжину пеніса до 6,75 дюйма.
А Колін Уїлсон у «Походженні сексуальних імпульсів» відзначив, що сексуальний вбивця Клінтон Кук мав такий манюсінький орган, що вони з дружиною змушені були задовольняти одне одного орально.

ПЕНІС ЗАМІСТЬ СКАЛЬПА

У 1300 році до н. е. єгипетський правитель Менепта повернувся до Карнака після перемоги над лівійцями з незвичайними трофеями. Як доказ свого тріумфу він привіз понад 13 тисяч пенісів, відрізаних у переможених ворогів. На древньому монументі в Карнаці збереглися подробиці тріумфу: «Фалоси лівійських генералів — 6. Фалоси, відрізані у лівійців — 6359. Циркуліанців убитих фалоси відрізані — 222. Етрусків убитих фалоси відрізані — 542. Греків убитих фалоси представлені фараону — 6111».

НАЙЖАХЛИВІШИЙ ВИПАДОК УРАЛАГНІЇ

Внаслідок уралагнії якийсь Джордж Хейг 1949 року вбив дев'ятьох чоловік. Щоразу він розрізав жертві вену складаним ножем і випивав склянку крові. Він також полюбляв пити власну сечу, дістаючи від цього сексуальне задоволення.

ПЕРШИЙ УВ'ЯЗНЕНИЙ ПРОПАГАНДИСТ

Карл Ноултон, що народився 1800 року в Массачусетсі, став першою в історії людиною, яка потрапила до в'язниці за пропаганду контролю за народжуваністю. Це був мислитель–самоук, який ніколи не залишав Нової Англії, за винятком двох коротких візитів до штату Нью–Йорк. В 1832 році він опублікував перший класичний твір «Плоди філософії, або Приватний супутник молодого подружжя»,— і ця праця здобула йому славу засновника американської контрацептивної медицини. Того часу «Плоди філософії» не були належно оцінені. «Бостонський медичний і хірургічний журнал» стримано розповів про запропоновані «неприродні заходи», додавши, що «чим вужча громадськість знатиме про це, тим краще буде для моралі суспільства». Ноултона тричі позивали до суду: спочатку він відбувся штрафом у п'ятдесят доларів, а потім змушений був відбути три місяці примусових робіт у виправному будинку.

НАЙПЛОДОВИТІШІ ПИСЬМЕННИКИ КИТАЮ

За часів китайської династії Хан (25 – 220 р. р. н. е.) таоїстські філософи створили свою школу, яка заохочувала сексуальну активність. Цією школою том за томом випускалися посібники з сексу: «Підручник для непорочної діви», «Таємниці Мармурової кімнати», «Мистецтво спальні», «Рекомендації з Мармурової кімнати» та інші. Аби додати книгам авторитету і посилити вплив на можновладців, таоїсти присвячували посібники Хуанг Ті (Жовтому Імператорові) і стародавньому правителю Пенг Цу, який за легендою прожив майже 800 років.

НАЙПЕРШИЙ СЕКСОЛОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ

Ним став німецький інститут «Сексуалвіссеншафт» Магнуса Гіршфельда, але він проіснував лише кілька років. У 1933 році його зруйнували нацисти.

КУРКА МОЖЕ СТАТИ ПІВНЕМ

Птахи народжуються з двома ембріональними яєчниками, але майже завжди розвивається тільки один — лівий. А правий залишається рудиментом. Та якщо лівий загине внаслідок захворювання чи медичного втручання, почне розвиватись і розвинеться правий — хай не до зрілого яєчника, але до цілком функціонального стану. Таким чином може відбутися зміна статі деяких свійських птахів. Зафіксовані випадки, коли особина спочатку була куркою і несла яйця, а потім почала запліднювати колишніх подруг, тобто стала півнем. Зміна статі у зворотному напрямку трапляється дуже рідко.

НАЙВІДОМІШІ ПЕДОФІЛИ

Педофілами називають дорослих, які відчувають сексуальне задоволення від контактів з дітьми. За деякими свідченнями, таку втіху від спілкування з двома дівчатками діставав і Льюїс Керролл, автор «Аліси в країні чудес». Але ніхто не знає, якою мірою це задоволення було сексуальним. Церковнослужитель Франсіс Кліверт, який вів бездоганне життя в XIX столітті, писав у щоденнику: «Чи варто зізнаватися, що я сьогодні подолав десять гірських миль заради того, щоб поцілувати миле обличчя цієї дитини? Десять миль за поцілунок!» Джону Раскіну після невдалого першого шлюбу запаморочила голову десятирічна дівчинка.

ТИ АРАБ, А Я ФРАНЦУЗ

У дослідженні доктора Якобса наведені порівняльні характеристики пенісів представників різних рас. Було зазначено, зокрема, що найбільші пеніси арабів мають від восьми до десяти дюймів. Хоча серед мусульман Судану Якобс знайшов фалос довжиною майже 12 дюймів* і діаметром 2,5 дюйма. Відважний дослідник відзначав, що це була «страхітлива штука, більш схожа на пеніс віслюка, ніж людини». Він же зробив висновок, що «негри Судану мають найбільший статевий орган з усіх рас світу».
У не менш цікавому огляді доктора Роберта Чартхема зафіксовано пеніси в стані ерекції для представників різних національностей. Найбільші органи для кожної національності були такими: англійці – 10,5 дійма, німці – 8,5, негри – 7,5, французи –7,25, датчани– 8, американці – 7,25, шведи – 7,25.

1 дюйм — 25,4 мм

500 РАЗІВ НЕЗАЙМАНІ

У XIX столітті банди молодих англійців робили бізнес на торгівлі молодими дівчатами. Але оскільки попит на незайманих був більшим, ніж кількість наявних дівчат, злодії придумали... відновлювати незайманість після кожного коїтусу. Спеціалізувалися на цьому деякі безчесні хірурги Лондона. Відомі випадки, коли дівчата проходили таку операцію до 500 разів.

...АЛЕ НЕ БЕРІТЬ ГРІХА НА ДУШУ

Стародавня ірландська легенда розповідає, що закохані дівчата прагнули знайти на кладовищі мерців, похованих дев'ять діб тому. Вони вирізали з тіла небіжчика смужку шкіри від голови аж до кінчика ноги, щоб прив'язати її потім до руки чи литки сплячого юнака, а потім зняти смужку раніше, ніж він прокинеться. Якщо це вдається зробити потайки від чужих очей, чоловік кохатиме дівчину довго й надійно.

НАЙДАВНІШІ ІНДІЙСЬКІ ПІДРУЧНИКИ

Найдавнішими і найвідомішими серед них є «Камасутра з Ватсуяни», написаний майже 1500 років тому. Цей грубезний фоліант об'єднав цілу низку більш ранніх — створених 3000 років тому — творів з сексуальних питань. Індійська «Ананга-ранга» («Стадії кохання»), відома також як «Камалед-ранга» («Човен в Океані кохання»), є першим повним підручником, присвяченим виключно людській сексуальності та взаєминам між статями.

НАЙВІДОМІШИЙ СЕКСОЛОГ

Альфред Чарлз Кінзі, як гігант, височить над сексологічним світом. Дві його монографії, присвячені сексуальній поведінці чоловіків та жінок (1948 і 1953 років), ні до, ні опісля не мають рівних за масштабом, ретельністю та змістовністю. Методику Кінзі критикували (як і методики Маркса, Дарвіна, Фрейда), але чи є такий сексолог в сучасному світі, який би не завдячував Кінзі? Всі серйозні сексологічні соціальні дослідження, всі, хто працює в цій та суміжних галузях, рано чи пізно визнають пріоритет Кінзі.

НАЙДАВНІШІ КОНТРАЦЕПТИВИ

Фрагменти єгипетських папірусів, знайдені в Кахуні 1889 року,— найдавніші зразки медичної літератури, які дійшли до нас від античних часів. Манускрипти свідчать, що знатні єгиптянки, які жили приблизно в 1850 році до н. е., використовували з метою контрацепції крокодилячий послід; окрім того, вони промивали піхву медом з вуглекислим натрієм і вкладали в неї схожу на гуму речовину. Хоча пізніше крокодилячий послід був замінений слоновим, цим рецептом користувалися протягом майже трьох тисяч років. Схоже на те, що такі контрацептиви давали певний ефект. Мед і гума перешкоджали проникненню сперми, а послід крокодила не дуже відрізняється від сучасного засобу для руйнування сперматозоїдів, який міститься в тампоні. Манускрипти Еберса (1550 р. до н.е.) містили рецепт використання тампонів з корпії, змочених ферментами з чагарникової акації, тобто молочною кислотою.

ЧИЙ ЗОЛОТНИК МЕНШИЙ?

У дослідженні Якобса зафіксовані індійці (хінді), що мали пеніси довжиною не більше 4 дюймів, що набагато менше, ніж в інших досліджених рас. В огляді Чартхема найменші органи для різних національних груп виявилися такими: англійці — 2,25 дюйма, німці — 3,5, негри — 4, французи — 3,5, датчани — 5, американці — 3,5, шведи — 5.

СІАМСЬКІ БЛИЗНЮКИ-ГЕРМАФРОДИТИ

Цього черв'яка не випадково називають диплозун парадоксум (парадоксально подвійна тварина). Він мешкає в зябрах риб сімейства карпових. Доросла пара цих паразитів зростається серединами і на все життя перетворюється на сіамських близнюків. «Піхва» кожної половинки гермафродита зв'язується з протокою «сперми» іншої, що дає можливість паруватися самому з собою.

ОЧИЩАЙТЕСЬ, ЯК ВІД СКВЕРНИ

Найретельнішого очищення після здійснення акту, будь-якого викиду сперми (внаслідок нічної емісії, мастурбації) вимагає віра від мусульманина. Поки він найстаранніше не обмиється, доти перебуватиме в стані ритуальної нечистоти і йому не дозволяється молитися.

НАОБ'ЄМНІШЕ ДОСЛІДЖЕННЯ

Перша монографія Кінзі — «Чоловік» (1948 р.) — базувалася на докладних опитуваннях більше ніж 5000 білих чоловіків, загалом же приблизно 12000 осіб причетні до цього дослідження, в якому пропонується в сорок разів більше матеріалу, ніж у найкращому з попередніх досліджень. Нема підстав сподіватися, що ця цифра буде коли-небудь перевищена.

ФРИГІДНІ — ЛОВІТЬ КАЖАНІВ...

Для лікування фригідності здавна рекомендувався «медичний» засіб з червоних кажанів, які гніздилися парами серед червоних квітів бананових дерев. Їх ловили, висушували і дрібнили на порошок, яким потім посипали жінку, сподіваючись, що вона відчує потяг до сексу.

НАЙБІЛЬШ ВОРОЖА ОЦІНКА

статевим відносинам була дана німецьким філософом Шопенгауером. Він вважав, що секс — це «дія, яка при тверезому аналізі викликає неприйняття або навіть відразу». Це збігається з поглядами Стеда, який вважав статевий акт «страхітливо непристойним» і дивувався, як люди, що поважають одне одного, можуть дивитися в очі після його завершення.

НАЙПЕРШИЙ СЕКСОЛОГІЧНИЙ ОГЛЯД

Психолог Ахіл провів 1923 року опитування 1449 чоловіків і 483 жінок — мешканців Нью-Йорка. Дослідження головним чином торкалось ефективності розповсюдження інформації про венеричні захворювання, але цілий ряд питань був пов'язаний з сексуальною активністю респондентів.

© Зібрав і підготував Олександр ІВАНОВ, 1992

ТРИНАДЦЯТИЙ

Одного разу під час Олімпійських ігор сталося так, що ніхто не захотів вступати у двобій із Гераклом, і тоді з'явився невідомий богатир, кремезний, як дуб, і оголосив, що готовий зітнутися з могутнім атлетом. Боротьба тривала довго, аж до заходу сонця, і Геракл не міг здолати таємничого суперника. Проте було видно: той також здивований, що не поступився йому син Алкмени. Нарешті випустили вони один одного з обіймів, що ними були пов'язані, мов канатом, і, ставши насупроти, потиснули один одному руки, як рівний рівному.

— Ти хто? — запитав Геракл.

— Я Зевс, цар богів і людей, а ти мій улюблений син.

Геракл виявився гідним свого небесного батька. Та наскільки ж дужче мав пишатися Зевс, коли незабаром дійшла до нього звістка про нечуваний подвиг Геракла, про діяння, яким він сам, достойний коханець усіх німф і прекрасних смертних жінок, похвалитися не міг.

А сталося це в домі Феспія. Феспій, родом із священних Афін, був людиною заможною і батьком п'ятдесяти дочок. Ніхто на мене не образиться, якщо я не назву імен цих дівчат, що їх перелік завдавав неабиякого клопоту найсумліннішим міфографам давнини. Мабуть, і сам батько помилявся при такій нагоді.

Старий Феспій мав тільки одне бажання: дочекатися від численного жіночого племені міцних онуків. Щоразу, коли замислювався про це, у мріях поставала перед ним чудова постать богатиря з богатирів — сина блакитноокої Алкмени, того, хто підняв на плечах Еріманфського вепря і роздер пащу левові, того, хто, ідучи курними шляхами серед міст і селищ, перемагав чудиськ і запліднював жінок божественним сім'ям.

Так очікував Феспій випадку, коли богатир з палицею ступить на його поля. І нарешті дочекався. Геракл з'явився, а поперед нього бігла його гучна слава, що вже тоді осіняла золотистим вінцем його молоду голову.

То був радісний день у домі Феспія. Колони палацу прикрашали гірляндами зелені й розмаїтих квітів, дочиста вимили мармурові плити підлоги, також засипаної квітами, в залі для бесіди у бронзових чашах запалили світильники із запашними оліями, а до будинку, на те місце, де стояв вівтар Зевса, пригнали для жертвоприношення найвгодованіших волів.

Навколо батька, дідугана з білою, як сніг, бородою, стали розгорнутим віялом його доньки-дівиці. Їхні тіла тріпотіли від хвилювання під сніжно-білими хітонами, а зверху вони накинули що кому до вподоби — пеплос чи гіматій — усе барвисте, розшите, візерунчасте, тож Гераклові, коли він підходив, здавалося, ніби перед ним чи то буйний і строкатий квітковий розмай, чи то багатобарвна веселка над водоспадом.

Серце богатиря заспівало з радості й щастя. Гість та господарі вітали одне одного ім'ям бога і розпочали жертвоприношення. Раз по раз від несхибної руки служника падали воли, сповнюючи повітря риком, що тішить вічно живих богів. Після цього туші розібрали, найкращі кусні відклали для учти й віднесли до кухні, а решту спалили на вівтарі. Чорний ядучий дим здіймався до неба високим прямовисним стовпом, засвідчуючи, що жертва ця особливо приємна богам.

Після обмивання Геракл, умащений м'якими долонями дочок Феспія[1], що догоджали йому з радісним послухом, ліг на ложе для бесіди і прийняв від господаря великий дворучний келих, обвитий пагонами плюща. Він не змішував, як інші, темний сік виноградних грон з холодною джерельною водою — пив щире вино, яке звичайно тільки приносять у жертву богам. Не забував і про їжу[2]. Щохвилини міняли перед ним тарілки, підкладали добірні шматки, присмачували чудовою підливою. Атож, шлунок переможця Гідри не вситився б звичною вечерею смертних. М'ясо, риба, дичина, фрукти, сири, печиво,— все разом зникало за фортечним муром його білих зубів, так що дівчат аж ляк брав з того дива. А коли всі погамували жагу до їжі, Геракл притримав при собі дзбан старого вина, відомого як «молоко Афродіти», бо воно було золоте, як мед, солодке та духмяне, і пив, закусюючи дичиною, бо любив добре попоїсти.

Тут до зали вийшли флейтисти, стали біля стіни, і всі дівчата завели пісню. Спочатку вознесли хвалу Аполло-

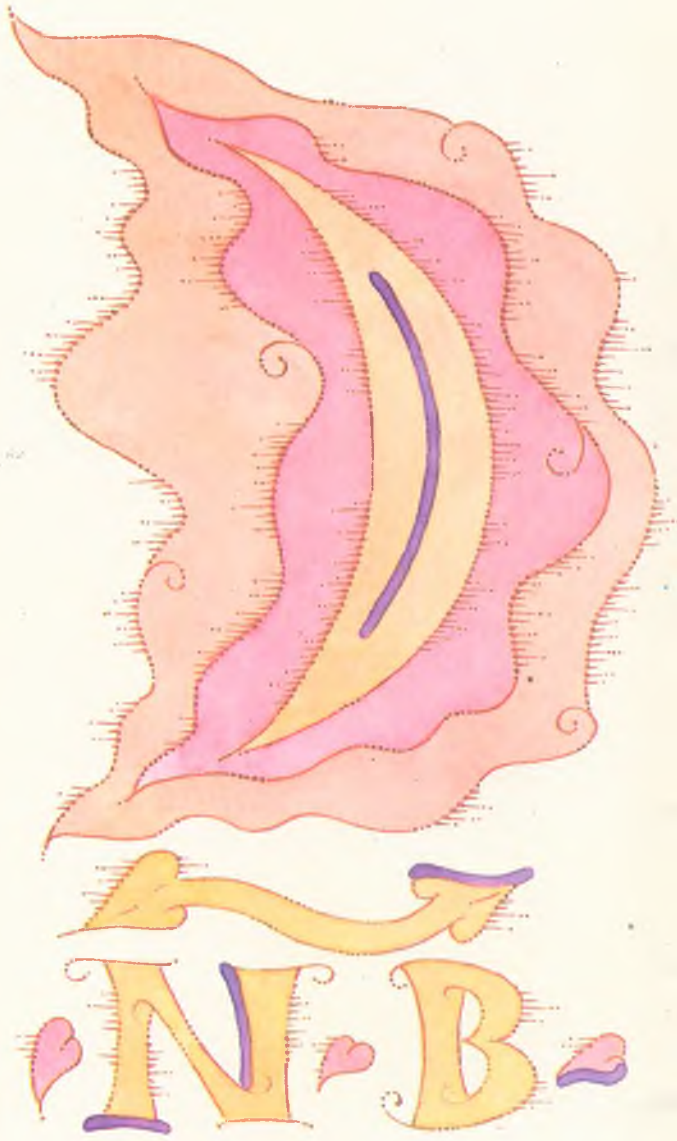

ПОДВИГ ГЕРАКЛА

ЯН ПАРАНДОВСЬКИЙ

нові з його золотавими плечима й Артеміді, закоханій у свої стріли, що летять швидше від думки. Потім згадали давніх войовників та дів з далекої минувшини і, співаючи цей гімн, прославляли велич і роду людського, найяскравішою окрасою якого був Геракл. Діви вміли наслідувати голоси всіх племен, а слухачеві здавалося, ніби він чує один голос: такий злагоджений був їхній спів.

Потім прислуга винесла столи, щоб звільнити місце для танців. І обійшлося без оплачуваних танцівниць — самі дочки Феспія торкалися холодних плит підлоги рожево-білими своїми стопами. У прозорому вбранні, наче зітканому з вранішнього туману, вони то плавно оберталися, то рухалися швидше, тримаючись за руки; часом несподівано розривали блискучий ланцюг сплетених долонь і танцювали кожна окремо, і тоді тіла їхні трепетали, ніби в такт флейтам, спонукувані незнаною, але такою солодкою мелодією, рівної якій немає на землі. Бо Танець є дитя Кохання.

Факели, застромлені в стіни, згасли. Флейтисти зникли десь у дальніх покоях, і крізь прочинені двері долинала їхня музика, тиха і сповнена славних бажань. Стихла бесіда. Коло танцівниць розтануло, як туман під покровом ночі. Залишилася тільки одна, біле тіло якої сріблилося в ясному промінні Селени, що гнала своїх темних коней десь у глибині німотного простору. І ця єдина, все швидше кружляючи в танці, наближалася до ложа богатиря, аж поки впала в його розкриті обійми, як зірка з неба, що летить у чорну безодню моря.

Тільки-но обійняв її, а вона вже вислизнула й зникла так несподівано, неначе розтанула в пасмузі сріблястого світла, яке не знати звідки простягненою доріжкою лежало на мармурових плитах підлоги. Аж ні, не зникла. Ось ізнову виросла, мов біла лілея, із зведеними руками, і знову вихилялась у танці, зміст якого годі описати — діва, срібляста чаша, повна червоного, як кров, нектару насолоди. І знову йшла до нього в обійми.

Та що за чари відкриваються під чарівним поглядом Селени, таємничої господині нічних див? Ось, тільки-но мить тому чув її дівочий крик, а в цих, нових обіймах відчуває те саме нестямне, неспокійне, тривожне тріпотіння діви, яка досі не знала кохання. І знову зникла, і знов повернулася — незайманою дівчиною.

Довго, дуже довго тривала ця незвичайна ніч. Хто знає, чи не звелів і цього разу отець богів і людей Геліосу притримати щоденний біг його сонячної колісниці — уже не для себе, а заради улюбленого сина. І не знав Геракл, що не чари то були, а благородний обман Феспія, який хотів мати якнайбільше пагонів від божественного стовбура Геракла. Недаремно ж бо вранці приніс у жертву волів. Боги почули його молитву. Від ложа богатиря кожна з його дочок ішла, несучи в своєму свіжорозквітлому для кохання лоні призначення щасливого материнства[3].

Геракл ще спав, коли близько полудня у залі для бесіди, сповненій тепер золотого сонячного пилу, стали біля його ложа дочки старого Феспія. З побожним подивом споглядали його наге засмагле тіло, руки, подібні до гілляк дуба, груди, мов два бронзові щити, стегна, як два стовбури якогось величного дерева. І не було в ньому втоми чи знемоги, а тільки сон, солодкий сон, навіяний крилатим Гіпносом, який у цю хвилину, сидячи десь серед скель гори Іди, мріє про наймолодшу з Харит, чудову Пасітею — мрію всіх його днів...

---

[1]*...умащений м'якими долонями дочок Феспія — такий жіночий масаж входив до звичаїв героїчної доби і не ображав нічиїх понять про соромливість. У цьому легко переконатися в Гомера.*

[2]*Не забував і про їжу — Геракл любив добре попоїсти. Ще в роки навчання серед усіх книг, зібраних його вчителем Ліном, він обрав для читання працю Сімона «Чудовий кухар». Лін, бачачи таке, обурився і почав йому вичитувати. В запалі сварки Геракл розбив об голову Ліна ліру, яку саме тримав у руках.*

[3]*...призначення щасливого материнства — всі народили синів, а найстарша і наймолодша — близнюків. Потомство це розійшлося по світу, і не один благородний рід посилався на них у своїй генеалогії.*

З польської переклала
Валентина МИТРОФАНОВА

Малюнок Волхва СЛОВОВЕЖІ

Українські народні пісні

У більшості з нас поняття фольклор, себто усна народна творчість, асоціюється з селом. Народ співав на вечорницях чи повертаючись з поля, виряджаючи у похід коханих або чекаючи на них. Але ж у місті так само вирувало життя. Люди працювали, страждали, кохали й кохалися. І все це не обходилося без пісні. В музичній культурі існує таке явище — кант. Це — побутова міська пісня. Як правило, ім'я автора було невідоме. Мова пісень тяжіла до розмовної. Часто побутові міські пісні створювалися на основі церковних творів, але з жартівливим змістом. Існували сороміцькі канти, в котрих деякі слова замінювалися чимось на зразок — «тра-ля-ля»... Що? Пригадали дитсадківські сороміцькі куплети? Справді, цей «жанр» існує і в наш час. Складаються жартівливі слова на мелодії відомих вітчизняних пісень або ж пісень популярних зарубіжних виконавців. Можливо, пригадуєте бітлівську «Girl»? А хто знає її український варіант? — «Ми з тобою стрілись біля діжки з пивом (Ти була у жовтому пальті). Я тобі купив чотири кухлі пива (І воно сподобалось тобі). А-а, а-а».
У наступних випусках ми познайомимо вас із зразками сучасного українського канта. А зараз пропонуємо тексти пісень XVII – XVIII століть.

ЛЕЛЬ-етнограф.

ОЙ ПЕРЕСТАНЬ, МОЙ НАЙМИЛЬШИЙ, ДО МЕНЕ ХОДИТИ

— Ой перестань, мой наймильший, до мене ходити,
А мене ж, молоденьку, з розуму зводити!
— Як я маю перестати, коли люблю тебе,
А ти, моя наймильшая, упусти до себе!
— Як я маю упустити? Мати ключі має
І великим она замком двері замикає!
— Украдь ключі у матері, коли буде спати,
А свойого наймильшого упусти до хати!
Вкрала ключі у матері, мати не почула,
А свойого наймильшого до себе кликнула:
— Пойди ж тепер, мой наймильший, потіш мою душу,
А я тобі, що захочеш, учинити мушу!

ПІШЛА КУМА ГОРЕВАТЬ ДА НА НИВУ ЗАЖИНАТЬ

Пішла кума горевать да на ниву зажинать.
Ой хав, хавки, да на ниву зажинать!

Да нажала снопик, да нажала й другий!
Ой, хав, хавки, да нажала й другий.

Ой кум до куми да межею переліз.
Ой, хав, хавки, да межею переліз!

Став кумі догоджать, чим куму дарувать.
Ой хав, хавки, чим куму дарувать!

Дарував би я куму тими сапогами.
Ой хав, хавки, тими сапогами!

Тими сапогами, тими сап'янними.
Ой хав, хавки, тими сап'янними!

Стала кума обувать, стала ногу задирать.
Ой хав, хавки, стала ногу задирать!

Кум кумі здивував, чого зроду не видав.
Ой хав, хавки, чого зроду не видав!

— Чи ти, куме, дурень, чи ти нерозумен?
Ой хав, хавки, чи ти нерозумен?

Чи ти в лісі не бував, чи ти звіра не видав?
Ой хав, хавки, чи ти звіра не видав?

— Ой коли б борсук, то б зогнувся в сук.
Ой хав, хавки, то б зогнувся в сук!

Ой коли б порося, то би шерсть хороша.
Ой хав, хавки, то би шерсть хороша!

Ой коли б лиска, то б шерсть була слизька.
Ой хав, хавки, то б шерсть була слизька!

ТЯЖКАЯ МОЯ БІДОНЬКА, ПОБИЛА МЕНЕ МАТОНЬКА

Тяжкая моя бідонька, побила мене матонька,
Як прийдеться мні утечи од своєй матері вночи
к серденьку,
Дружочок мене боронить і од матері хоронить,
Щоб вона мене не била за то, що я преступила
матоньці.
Скоро матонька заснула, я до дружочка кивнула.
Дружочок борзо хороший, зараз несе ко мні гроші,
щоб дала.
[А ти ж мене научала], щоб даром я не давала,
А давала б я за гроші, просить дружочок хороший,
обнявши.

ВЕЛІЛА МНІ МАТИ ЗЕЛЕН ЯЧМІНЬ ЖАТИ

Веліла мні мати зелен ячмінь жати.
— Жни, жни, моя доненько,
Жни, жни, моє серденько!
Ячменю не жала, меж межі лежала.
— Лежи, моя доненько,
Лежи, моє серденько!
Снопочок нажала, к серденьку прижала.
— Жми, жми, моя доненько,
Жми, жми, моє серденько!
Ячменноє зерно укололо в стегно.
— Терпи, моя доненько,
Терпи, моє серденько!
Веліла мні мати за шелех раз дати.
— Давай, моя доненько,
Давай, моє серденько!
Шелеха не взяла, седм раз даром дала.
— Давай, моя доненько,
Давай, моє серденько!

ЧИ ТО НЕ ДИВО, ЯК ТА МОЛОДИЦЯ

Чи то не диво, як та молодиця —
Сама лежить на печі, ноги — на полиці?
А во полі на удолі церковка стояла,
Там попадя добра була, людей ізбирала.
Сходилися в церкву Богу ся молити,
Попа в церкві не застали, пішов пива пити.
Хвалилася попадя село запалити,
Що нікому попадю в селі повалити.
Ізібрався селянин і попадю повалив...

ЧОМУ Ж ТИ, СЕРДЕНЬКО, ПО САДУ СМУТНЕНЬКО ДА ХОДИЛА

— Чому ж ти, серденько, по саду смутненько да ходила,
Для чого, любенька, свої рученьки да ломила?
— Ходила смутненько для тебе, серденько, же тя у себе не иміла. (2)

— Перестань тескніти, моє серденько, да для мене,
Буду ж я ходити за все частенько да до тебе.
— Приходь же, мій милий, що зволиш, то чини, будеш ти веселий у мене! (2)

— Прийшов би, да боюсь: у тебе собаки брехливії,
А челядь лихая і двері твої скрипливії.
— Я двері підмажу, собаки прив'яжу, челядь свою вином напою. (2)

Прийдеш ти до мене, будеш ти лежати зо мною,
Просплю ж я ніченьку на подушечках да з тобою.
Приходь же, мій милий, дам тобі доволі у свому власному покою. (2)

Від автора.

Про мене ходить багато різних пліток, частина з яких абсолютно безпідставні. Приміром, я відкидаю геть усе, пов'язане з дикторкою телебачення Л. Справді, ми деякий час привселюдно зустрічались, але усе те закінчилося нічим. Л. виявилася однією з багатьох, хто залишив мене за межами свого ліжка, дозволивши страждати на самоті. Її донька, якій приписують моє батьківство ще й тому, що

Олександр БРИГИНЕЦЬ

ПОДОРОЖІ НАВМАННЯ

Коли набридають дороги, обираємо подорожі навмання.

хитромудра Л. вписала в свідоцтво про народження в графі «по батькові» похідне від мого імені, не має до мене ніякого відношення. Більше того, я знаю, до кого вона має відношення. Л. була безтямно закохана в цього чоловіка, але їх стосунки мали бути з певних причин цілком таємними, тому, як виявилося, вона й використовувала мене за прикриття. А я, дурний, наче навмисно, широко афішував цей «роман». Мені здавалося, що таким чином я поступово прив'яжу Л. до себе і таки покладу в ліжко.

Оце, власне, найважливіше, про що я хотів поінформувати своїх допитливих прихильників перед тим, як розповісти про легендарний фатальний день, який і досі для багатьох залишається таємницею і предметом інтенсивного обговорення.

Оскільки я людина балакуча, що добре видно з інших моїх творів, то цілком ймовірно, що почну надто здалеку, буду багато патякати про речі, які ніяк не стосуються основної теми, ще й, певно, не зможу вчасно зупинитись. До цього також спонукає посторінкова оплата за мої мемуари. За відвертість я заправив певну суму, якої б мені вистачило на обіцяну одній особі каблучку з невеличким діамантом, але видавці пошкодували грошей, вирішивши, що я зможу бути лаконічнішим. Дзуськи. Гроші мені сьогодні потрібні більше, ніж симпатії видавців та літературознавців.

Що ж до шановних моїх прихильників і вболівальників, то їхня цікавість буде задоволена.

Почну з того, що поясню, навіщо мені потрібні гроші.

Маю купити каблучку з діамантом. Інакше вся карусель, яку я закрутив, не матиме жодних приємних наслідків.

Рік тому я цинічно жбурнув у воду з мосту метро таку каблучку, а тепер маю цій же жінці подарувати таку самісіньку. Ні, я не сподіваюсь, що це збільшить її прихильність до мене. Просто я зрозумів, що речі, куплені, щоб бути подарованими, мають-таки бути подаровані тому, кому планувались. Колись я думав інакше. І помилявся.

Смішно згадувати, але в мені завжди існувала впевненість, що дарунки треба ставити в залежність від чиєїсь поведінки, а не від власних бажань.

Коли я вперше вирішив вразити своєю щедрістю, то купив дивовижний салатовий італійський пеньюар, прилаштував його на самому дні сумки десь під вином і шампанським і подався до коханої.

Було то після отримання гонорару за безглуздо-галасливу статтю в одній з ультра-лівих газет, що тепер вважається центристською. Я хотів не просто витратити той гонорар, а витратити на подарунок А. Саме тоді в око мені впав пеньюар. Купивши його, я уявив А. в цій вишуканій обновці і не втримався, аби одразу ж до неї не поїхати.

Але телефон не відповідав. Була четверта година дня, і А., звичайно, спала, вимкнувши телефон. Треба було їхати або без попередження, або вигадувати собі якусь дуже потрібну й інтенсивну роботу, яка б перевела мої думки в інше русло. Я не міг собі дозволити ані того, ні іншого.

Було досить тепло, вже майже літо, хоча ще мало хто ходив на пляж. Але поплавати човником можна було цілком, тим більше таке плавання мені багато що нагадує і приємно збуджує. Я й не подумав, що вже й так достатньо збуджений. Зрештою, з якої речі я маю все про себе пам'ятати?

Був робочий день. Люди працювали. Лише зграйка дівчаток-студенток стояла, чекаючи відкриття після обідньої перерви станції прокату човнів. Я відразу ж примітив мініатюрну блондиночку, яка, на відміну від подруг, що неприродно голосно реготали, стояла, занурившись у читання. Мені подобаються дівчата не обов'язково красиві чи стрункі, або з великими грудьми, чи з пружними сідницями, або... А такі, що явно випадають зі свого оточення. Незважаючи на те, що то за оточення. Такі дівчата вміють бути самотніми і дуже вдячні чоловікам, які розривають коло вдавано-улюбленої самотності. А я люблю, коли жінки мені вдячні. Не завжди ж можна змусити їх бути вдячними за подарунки, за чарівні пестощі, просто за свою присутність. Не такі вони щедрі на вдячність. До того ж вдячність дуже зручно іноді вважати коханням. Отже, з бридкими каченятами і легше, і приємніше, і закохатися в таку — раз плюнути. Принаймні мені.

Стоп. Про що я говорив? Про обручку з діамантом. Дуже вона... Ні, про пеньюар. Так от... Човники... Чарівна блондинка Б. Ні-ні, тоді я ще не знав її імені. Я просто бачив, що якесь русяве курча стоїть і читає книжку, тим часом як її подружки регочуть, наче кобили перед гарним жеребцем.

Я пришвидшив ходу, перейшов майже на біг, підскочив ззаду до дівчини, поцілував її в шию і закричав: «Маріє!» Вона перелякано відскочила геть, сховалася за подружок (абсолютно несвідомо виставивши їх бар'єром між мною і собою). Вона справді була чарівна в своєму переляку. Очі, звичайно ж, були блакитні, великі, губи й ніс тонкі. Достоту така, як мала бути і якою я собі її уявляв. Тільки груди, великі й округлі, псували гармонійну гімназисточку, перетворюючи її на досить сексуальну жінку.

Вона була жахливо схожа на В., доньку одного високопоставленого юриста, яка, ледва познайомившись зі мною, влаштувала істерику, що я гвалтую її не так, як треба, що від такого гвалтування не буває дітей, а я їй якраз для того й потрібен, щоб встругнути жарт зі своїм татусем. Пам'ятаю, в мене голова пішла колом, я, як закохане дівча, ледве не

втратив свідомість, але, зціпивши зуби, кинув її голу на ліжко, повагом вдягнувся, не лише не слухаючи, а й не чуючи того, про що говорила В., і пішов геть. Цікаво, як вона? Потім багато разів я намагався витягнути з пасивної пам'яті її останні слова, але нічого не виходило. Я й справді їх не чув. У голові гуло. Нічого не чув. А мені так хотілося переконати себе, що вона мене таки кохала. Інакше все найприємніше, що між нам було, просто втрачало сенс. Перетворювалося в безглузду оману й болючу рану. В міраж, коли починаєш розуміти, що найчарівніше вино, яке ти щойно випив, було лише оцтом.

Справді, ця дівчинка, яку я чомусь назвав Марією, хоча не мав жодної схожої Марії, була викапана В., але я чомусь не назвав її В. Можливо, те ім'я ще й досі здавалося мені святим.

Я глянув на незнайомку розчарованим поглядом, махнув рукою і мляво пішов геть. Дівчатка, подружки незнайомки, кидали мені вслід якісь фрази. Але я вдавав, ніби не чув. Мене й насправді не цікавив їх зміст. Для мене важливіше було зрозуміти, чи є в цих словах співчуття і симпатія. Я був впевнений, що має бути, бо дуже старався викликати саме ці почуття. Вони були. По-перше, всі зрозуміли, що я трагічно обізнався, що, здавалося, побачив дівчину, про яку давно мріяв чи вже навіть і не мріяв. По-друге, кортіло розіграти щось зі своєю малозрозумілою колежанкою. Вони почали її гуртом підбурювати наздогнати мене, втішити і все з'ясувати. Вона відповіла категоричним «ні», але зрештою наздогнала мене. Це було нескладно, я поспішав, наче той равлик.

— В тебе щось сталося? — запитала вона. Дівчина, зрозумів я, мала сильний характер. І пішла вона за мною зовсім не тому, що її намовили подружки, а тому, що сама захотіла. Прохання подруг — лише формальна підстава. Я їй, безумовно, сподобався, хоча вона й не мала на меті мене зваблювати. Я її тільки зацікавив.

— А тобі що? — грубо відповів я. Вона мала або зупинитись, і тоді б я повернувся і вибачився за все разом, або піти за мною далі. В обох випадках хід був бездоганний.

Дівчина знайшла третій варіант, який об'єднав два запропоновані. Вона смикнула мене за рукав. Я зупинився, повернувся до неї.

— Ну то що сталося? — Очі були тверді, наче грудковий цукор. Але вони, здавалося, ось-ось зайдуться солодкими сльозами. Лише за мить я зрозумів, що сльози — то в моїх очах. Я настільки ввійшов в роль, що вже був лютий на увесь світ.

Що мені було відповідати? Легенду я вже придумав. Тим більше, що вона була правдою. Я хотів їй розповісти про В. Але отак узяти й викласти всю історію? Ні. Тим більше, що вона й справді була дуже схожою, і справді мені незручно було говорити «їй» про «неї».

Щось найшло на мене. Я обхопив Б. за талію й почав цілувати.

Дівчина не прогнала мене. Не відштовхнула, бо вже увімкнула гальма милосердя. Не впевнений, що вона вже насолоджувалася. Просто бачила, що в її пасивності закладена якась добра місія, за якою стоїть певна таємниця. А розгадувати таємниці — було її хобі.

НОЧВИ

ЛЕЛЬ: Інформаційно-сенсаційне агентство НОЧВИ («НОвини Чи ВИгадки» — НОЧВИ) має ексклюзивне право не відповідати за достовірність пропонованої інформації. У зв'язку з цим НОЧВИ оголошують конкурс серед читачів часопису: які з цих новин є правдивими, а які — суцільною вигадкою наших компетентних інформаторів? Переможці конкурсу можуть одержати приз, ось тільки НОЧВИ ще не вигадали, який саме, тому разом з відповідями надсилайте і свої пропозиції.

Лише після кількох поцілунків вона неквапом відвела мої руки і втиснула долоню між своїм обличчям і моїми губами, а потім обережно відштовхнула мене від себе.

— Вибач,— сказав я і опустив очі. Вона була чарівна і зваблива. Я вже вдихнув аромат її волосся. Я вже не міг від неї відмовитися. Сам того не усвідомлюючи, я вже закохався в неї.

— За що? Мені не було противно,— з посмішкою сказала вона.

— Виходь за мене заміж? — для більшого трагізму подій запропонував я.

— Я — не вона, хоч і схожа. Я — не вона. Тому не розкидайся такими пропозиціями, тим паче, що я можу погодитись,— вона посміхалася ще чарівніше. Я зробив нову спробу її поцілувати, але дівчина впевнено зупинила мене.

— Можеш, то погоджуйся.

— Погоджуюсь.

— Я не жартую,— ображено нагадав я.

— А в тебе є докази, що й справді не жартуєш?

Я витримав довгу паузу, оглянув дівчину з ніг до голови і замилувався нею.

— Я тебе кохаю,— вже й справді без жартів сказав я,— і не хочу, щоб ти поверталася до своїх подруг. Навіть зі мною.

— Я бачу, що ти хороший. Ти мені подобаєшся. Але спершу сам подумай, чи я тобі потрібна? Я — не вона. Запиши мій телефон. Якщо захочеш — телефонуй. Буду рада.

Продиктувала свій номер, я подарував їй візитку, сподіваючись, певно, що уточнюючі деталі після прізвища викличуть додаткову зацікавленість до мене. Але найбільше мене вразив стрімкий легкий поцілунок за мить до того, як вона розвернулася й побігла до своїх.

Я вже тоді був упевнений, що вона закохалася в мене. Вірніше, що я зумів її закохати в себе. Залишилося гарно й трагічно подати свою історію. А я цього дуже хотів, бо дуже хотів її.

Човники нахіпнулися. Все! Я ще раз набрав телефон А. Не скажу, що тепер я її дуже хотів бачити. Навпаки, мені хотілося трохи помріяти про Б., але спрацював стандарт, звичка. Як на зло, А. зняла трубку. Ми швидко домовилися про зустріч. Ніяких сентиментів. Не до того було, бо в серці вже жила інша. Але А. наче відчула це.

— Скажено за тобою скучила. Всю ніч мені снився. Їдь швидше,— це були останні її слова. Що не кажіть, приємні слова.

Я тієї миті вірив, що вона бреше. Ну просто фантазує. Навіює на себе закоханість, бо лежить гола в ліжку й хоче, щоб хтось її попестив. Подзвонив я — вона захотіла мене.

Проголосивши цей внутрішній монолог, я не міг не уявити собі А. голою. І тут я згадав салатовий пеньюар. Досить було об'єднати її голе тіло і пеньюар, як білокоса Б. випарувалася з голови. Справді, чого це я. Що за ідіотська звичка закохуватися з першого погляду. Казки це все. А от А... Вже не один місяць ми з нею вміємо знаходити спільне щастя. Не один місяць, а скільки?.. Раз... Два... Півроку. Саме півроку. З подивом я зауважив, що саме стільки тривають мої найромантичніші історії. Час минув,— майнуло у голові. Час минув. Але це була випадкова думка. Бажання не

О. Бригинець. АУСПІЦІЇ. «Втираю долоні в її плечі»

НЕПЕРЕДБАЧУВАНІ КОНТРАСТИ

Можливо, некоректно так говорити про людину, але не втримаюся: до Олександра Бригинця в мистецьких колах ставляться як до геніального твору. Те, що він робить, або категорично і безповоротно відкидають, або цілковито приймають і захоплюються. Це не дивно, бо і в житті і в мистецтві то людина-дзеркало. Бачиш або відображення, або просто гладеньку срібну поверхню, якщо зайти з іншого боку.

зникають від усвідомлення, що вони безперспективні. У бажань одна перспектива — їх реалізація. А все, що далі, то мета вже чогось іншого.

Моя чарівна А. Ми познайомилися випадково на нараді керівників культурологічних видань. Я й справді взявся був тоді редагувати невеличку газетку, що невдовзі прогоріла, хоч як я не старався. Власник видання кілька місяців покривав збитки, але зрештою вирішив закрити його. До мене в нього претензій не було. Він навіть виплатив мені тримісячну зарплатню і як премію подарував диктофон, яким я зробив геніальне інтерв'ю з президентом однієї компанії, що займається меценатством. Вона і нашій газеті обіцяла підтримку, але щось вони там пізніше вирішили по-своєму. Вірніше, тепер я вже знаю, що їм потрібен був зручний симпатичний офісик нашої газети, аби розмістити там дочірню фірму. Але все те не має до мене ніякого відношення. Я на них більше не працюю.

Я пояснив, що моя поява на нараді була закономірною. Випадково туди потрапила А. Вона працювала з одним німцем як перекладачка. Виступ німця був одразу після мого, тому ми зіткнулися в проході залу, і А. сказала мені, що німець, який буде зараз виступати, хотів би поспілкуватися зі мною.

Зрештою, з тієї розмови я виніс пропозицію написати серію пікантних репортажів про нашу журналістську братію. Репортажі я написав, але тільки два. Вони були настільки скандальні, що після другого німець відмовився від контракту, сплативши мені повністю гонорар, а до того ж мене турнули з ще однієї газети, до якої я влаштувався, щоб побайдикувати в оглядачах. То було два місяці тому, і з того часу я сиджу без роботи. Звичайно, якщо не рахувати дрібних підробітків і одного старого розслідування, яке не має для мене іншої користі, окрім особистої. То речі, пов'язані з Росією, але їхнє КДБ, сподіваюся, однак не дасть це надрукувати у нас. Та й правильно, менше особистого ризику. А бути під наглядом їхніх служб, можливо, навіть на користь. Завжди знайдеться якийсь лівий, що захоче мати у себе такого журналіста.

Але я знов заліз надто далеко. Головне те, що ми познайомилися випадково й зуміли стати щасливими.

Я подзвонив у двері. А. довго не відчиняла. Я знав, що вона, напевне, готує мені сюрприз. Одного разу вона зустріла мене гола, але я не здивувався. З того часу вона постійно влаштовувала маскарад. Позавчора, скажімо, А. прикрасила своє тіло двома квіточками з крему, які хитромудро трималися на задертих вгору пипках. Я теж інколи влаштовував сюрпризи, але цього разу нічого такого з собою не прихопив. Шукаючи якийсь випадковий сюрприз, я засунув руку до кишені і витягнув звідти невідправленого листа.

Цієї миті двері розчинились, і я, як і чекав, побачив сюрприз. А. натягнула на своє голе тіло білий фартух від шкільної форми й почепила червоний піонерський галстук. Жодної звабливості, якщо виходити з формальних ознак. Судіть самі, грудей не видно, живота, сідниць — нічого не видно. Хоча, зрештою, стегон і плечей цілком досить. А. завжди була чарівна, вона вміла дивувати мене і завжди вигадувала собі інше обличчя. Я занімів. Забувши навіть зачинити двері, кинувся до «псевдошколярки».

— Ач яка я гарненька, свіженька й незаймана! Нікому ще в житті не віддавалася і тобі, Вовче, не віддамся.

Схопив А. за волосся, але вона відштовхнула мене й побігла до кімнати. Я кинувся за нею, але на мить зупинився, зачинив двері і лише потім зайшов.

А. ніде не було. Мені незручно було заглядати під стіл чи ще кудись, тому я, вичікуючи, стояв біля дверей і уважно зиркав в усі боки, намагаючись не крутити головою, щоб здавалося, ніби я просто стою, знаючи, де А. Раптом щось рипнуло у мене над головою. Я озирнувся, але не встиг нічого побачити — А., наче вправна амазонка, з шафи скочила мені на шию. Як то не соромно, але я не втримався й гепнувся разом зі своєю вершницею на підлогу. Не знаю як їй, а мені було боляче. Збудження раптом минуло, я відчув, що кохатися щось не дуже хочеться.

— Здається, я трохи переборщила,— винувато мовила А.— Вибач, коханий. Я за тобою так скучила, просто спасу немає.

— Я теж,— мовив я. Не знаю, чи впевнений я був у тому, що це правда.

Раптом задзвонив телефон. А., наче та кішка, стрибнула на ліжко, підібгала під себе ноги, взяла трубку й, покручуючи сідницями, нявкнула:

— Алло!

Амазонка раптом перетворилася на кішечку. Це мені подобалося більше.

— Здрастуй, любий! — сказала вона в трубку, а потім, прикривши її рукою, шепнула мені: «Це Ігор!»

Ігорем був один безтолковий поет, що мав дві книжки, але жодного разу не мав А., хоча ладен був заплатити за це чим завгодно. Скажімо, видати книжку віршів самої А., бо він, бачте, працював у видавництві. А. хотіла книжку, але не хотіла Ігоря.

Не знаю, як вони спілкуються, коли мене немає, але зараз А. була просто хмаркою ніжності. Важко було зрозуміти, про що вони говорять, але її тон був страшенно звабливим, хоча голі сідниці, що продовжували мило вертітись, були звабливими ніяк не менше.

Я почав швидко роздягатися, А. робила вигляд, що нічого не помічає. Навпаки, вона ніби забула про моє існування. Відвернувши голову, шепотіла в трубку:

— Знаєш, як мені самотньо, знаєш, як мені хочеться кохання, але я не впевнена, що моїм обранцем маєш бути саме ти. Розумієш, хочеться такого, такого... Ну, як тобі пояснити...

Він не дав їй пояснити, бо почав пояснювати сам. Та і важко б довелося їй говорити, бо саме цієї миті я, наче й справді навіжений, наскочив на неї ззаду. Гадав, що А. покладе трубку й зосередиться на мені, але де там! Вона продовжувала говорити, щодалі дужче нявкаючи... Дивно, але мені чомусь теж хотілося її більше і більше. Вдавана хіть чи не миттєво змінилася справжньою. Мені чомусь було приємно, що вона щебече свої ніжні слова іншому чоловіку і що я для неї існую лише як додаток до телефонної трубки.

Навіть ревнощів ніяких не виникло. Ніколи б не подумав, що я такий неревнивий. Більше того, мене здивувало, що я так байдуже усвідомив себе додатком до телефону. І лише мить тому збагнув, чому не вважав себе приниженим. Я був потішений, як високо мене цінують, роблячи свідком знущань над іншим чоловіком.

Стало трохи неприємно, але це аж ніяк не зменшило статеву напругу. Я просто натис на важелі телефону, перекинув А. на спину. Вона слухняно згиналася. Здавалося, ще мить, і її ноги заскочать за голову. Стиснула губи, але вже навіть якби схотіла, не могла б вирватися з моїх обіймів.

Уперше в житті піді мною була справді сильна і красива жінка, яка нічого не могла зробити на свій захист. Я сп'янів від влади. Досить було лише однією рукою сильно притримувати її ноги. А. мовчала. Її руки майже не рухалися, бо, схоже, за подібної пози то було просто неможливо. В моїй голові промайнули дикі фантазії. Уявляв сцени знущань, які ще дужче мене наснажували. Зрештою, почав її кусати, здавалося, трохи — й з'явиться присмак крові. А. мовчала.

Нарешті я підвівся і відкинувся вбік. Вона повільно випрямила ноги, звісила їх з ліжка, повагом розтулила повіки, посміхнулася й сказала аж ніяк не знесиленим голосом:

— Ти сьогодні просто чарівний. Дякую.

Не знаю, чи вдасться мені закінчити цю повість-мемуари. Хотілося б, але я, як і всі «совки», мушу думати про те, як заробити гроші. Ці записи мене аж ніяк не прогодують. Тому, певно, доведеться піти працювати в одне цікаве місце. Офіційно я буду зватися головним редактором малого підприємства й готувати до друку книжки, а насправді один з членів парламенту наймає мене для збирання якоїсь інформації. Майбутній бос аж ніяк не демократ, скоріше він з когорти колишніх замаскованих партократів, хоча усе життя пропрацював у міністерствах і жодного разу не був власне партапаратчиком. Я добре вивчив його біографію.

Але найважливіше те, що мені сподобалася його система спілкування.

ОКСАНИН РІК

Оксана Омелянчик, наша землячка і чемпіонка світу з гімнастики 1985 року, недаремно провела рік в американському місті Гетісберзі. Крім непоганих грошей, які вона заробила в місцевому гімнастичному клубі, Оксана і чоловіка собі знайшла — президента цього клубу Фарбоса Мофіда. А він у придане дістав можливість демонструвати всім охочим численні медалі, що їх Оксана виборола на помості.

МАРМУРОВИЙ ШЛЮБ

Американські прихильниці Майкла Джексона глибоко шоковані останньою новиною: їхній кумир збирається одружитись! Позаторік Джексон закохався у мармурову статую чарівної жінки, яку придбав у

— Моє завдання,— пояснив він,— дуже конфіденційне. В тебе скандальний імідж, і тобі ніхто не «повісить», якщо ти щось патякнеш зайве. А поки — відпочивай, не забивай голову дурницями (певно, він мав на увазі писання цього твору) і чекай.

Чекати роботи, вже одержуючи зарплатню,— це мені завжди подобалося. Адже, зрештою, якщо робота виявиться не до душі, то я завжди зможу від неї відмовитися.

Принаймні так вже було одного разу.

Дивне це життя, мене наче хтось за язика тягне. Ось я знову згадав дуже неприємну історію, яку мав би давно забути. Невже не маю чого кращого згадати? Ну хоча б те, як я вперше одружувався. Так, то була комічна історія.

Вона була чарівною. Зрештою, вона й досі чарівна. Коли я її побачив уперше, то одразу ж подумав: «Ця жінка повинна мати від мене дитину!» Бажання було настільки сильне, що боротися з ним не було ніякої змоги. Єдина сила, яка могла зупинити мене, — це сама Г. Але вона не зупинила. Навпаки, підштовхнула до ще більш активних дій.

Коли я прийшов до неї наступного після знайомства дня, вона віддалася мені просто й з полегкістю, наче все життя про це мріяла. Пізніше вона пояснила, що вже кілька місяців у неї не було чоловіка, якому б їй хотілося віддатися. Були інші, але й бажання щодо них були інші. І тут з'явився я, легковажний, вульгарний, примітивний, якому треба лише одного — звабити жінку. Зваблюй, мовляв, будь ласка, й чимчикуй далі.

Вона була за гороскопом рудою кобилою, тобто фатальною жінкою, і їй набридли залицяння. Набридло возитися з чоловіками, які не знають, куди себе подіти. І ось тут прийшов я — зовсім інший. Воно, бідолашне, й не знало, що на мене чекає те ж саме. З єдиним винятком, що, знаючи її характер, я увесь час вдавав байдужого, аж поки вона зрештою не віднесла документи на розлучення.

То був удар. Я згадував проведені з нею ночі. Вони мені снилися з якимись своїми деталями. То було страхіття. Але я холоднокровно витерпів ці муки. Знаю, що вона й досі кохає мене. Коли я приходжу побачитися, то, безумовно, помічаю за різними деталями присутність в її житті інших чоловіків. Але зубні щітки в склянці біля умивальника змінюються, а я залишаюся батьком її єдиної дитини і єдиним її коханням.

Коли через кілька місяців після розлучення я вперше прийшов до неї, очі мої хотіли осліпнути, а серце — захлинутися в крові. Я вперше зрозумів, що цілком можу стати самогубцем. Більше того, я одразу ж уявив собі, як, відправивши їй лист-освідчення, я викидаюся з балкона. Пізніше я навіть придумав лист:

«Сонечко!

Серед усіх почуттів, які я мав, маю й буду мати — почуття ненависті до тебе. Ти змусила мене стати вбивцею власного кохання заради твоєї поваги до мене. Певно, вбиваючи кохання, я використав занадто багато отрути, тому разом з ним помер і сам. Залишилася лише безглузда оболонка без жодних моїх ознак — тільки фізія, що вміє вар'ювати, тільки руки, що вміють запрограмовано виводити літери, та фалос, байдужий до всього, окрім оргазму. Але я майже ні про що не жалкую. Хіба що про одну дрібницю — що не задушив тебе в обіймах одного жовтневого вечора. Чи принаймні не вистрибнув з вікна поїзда тоді, коли мав це зробити. Живи довго й будь щасливою. Діма».

Підпис, звичайно, не мій. Просто звертатися в листах до неї було звичною формою спілкування якогось Діми. Хай і я стану поруч з ним. Що гірше, то краще.

І справді, листа я не просто вигадав, а й написав. Дивно, але той конверт, з яким я стояв біля дверей А., коли вона зустріла мене в карнавальному костюмі школярки, якраз і містив у собі цей лист.

Часто я запитую в самого себе, чи справді я кохав її? На це не можна відповісти точно. Можу сказати одне: до неї я не кохав нікого, після неї почав закохуватися у всіх, шукаючи її риси, й одразу ж втрачав інтерес після невдалих спроб знайти ті риси. Не знаю, чи було то коханням. Але впевнений, що вона змінила моє життя.

антикварному магазині за 5 тисяч доларів, і наказав своїм агентам будь-що знайти таку саму, але живу. Агенти виконали цей наказ і відшукали подібну жінку в Австралії. Памелі Куртбергер зараз дев'ятнадцять років, і вона охоче прийняла пропозицію Майкла Джексона одружитись і народити йому багато дітей. Хоча й зауважила, що їй більше до вподоби пісні у виконанні знаменитого репера Ваніли Айса.

РОЗМЕЖОВУЮТЬСЯ

В Ірані, на узбережжі Каспійського моря, на березі з чистим і ніжним піском, нині зводиться височенний 100-метровий мур, котрий відгороджуватиме жіночий пляж від чоловічого. Згідно з заповідями ісламу жінки мають купатися виключно в одязі й окремо від чоловіків.

Ось і сьогодні вночі я прокинувся від того, що мені наснилося, ніби я прийшов додому втомлений і трохи напідпитку. Звалився в ліжко й заснув. І раптом відчув, як її руки обережно розстібують гудзики, знімаючи з мене джинсову куртку, сорочку, штани, її губи починають цілувати мої губи, підборіддя, шию, груди, живіт. Я гладжу її русяве волосся, але вона обережно відхиляє руку, примовляючи: «Тихіше. Заспокойся. Прислухайся до себе». І в цей момент з мене вивергається цілий фонтан вогню. Я знічений, що в мене все так невдало вийшло. Що я, наче хлопчик, навіть не дочекався справжнього початку. І в цю мить прокидаюсь. Я самодин. Поруч, притиснувшись до мене, спить А.

Я ледве зміг потамувати відразу до цієї жінки.

Відразу до жінки, яку з насолодою брав кілька годин тому. Щось діялось зі мною. Якийсь незнайомий страшний вірус заліз у мою душу. Цілком можливо, що те, написане у листі, було не просто красивими словами, а правдою. Й мені, певно, саме так треба було вчинити. Смерть — єдиний вихід з цього нерозривного кола самознищення. Краще вже раз і назавжди, ніж потрошку. Принаймні я так завжди чинив з закоханими в мене жінками. Йшов одразу несподівано й безповоротно, зробивши на прощання якусь підлоту, щоб їм легше було забувати мене.

Ні, я тоді ще не вирішив покінчити життя самогубством. Я вирішив інше — піти й купити нещасній А. отой італійський пеньюар з вдячності за те, що вона допомогла мені зрозуміти, який я ідіот.

І таки пішов і купив той пеньюар. Але подарував його іншій жінці, що принесло потім купу нещасть. Ось тому я й кажу, що дарувати речі треба тому, кому їх збирався подарувати. Більше того, якщо ти не подарував те, що купив для когось, бо, скажімо, загубив чи скинув з мосту, то треба купити ще одну таку річ і подарувати. Саме тому мені й потрібна обручка з діамантом.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Коли я пишу, мене краще не чіпати. Тому й вдаюся до такого способу, як відключення телефону. Всі мої друзі й дівчата знають, що я дуже уважно ставлюся до телефону. Не було жодного випадку, щоб хтось бачив, що я відключив телефон чи просто не знімаю трубку. Тому ніхто не йде до мене в гості, попередньо не зателефонувавши, не пересвідчившись, що я вдома.

Гості без попереджень — для мене річ незрозуміла. Тому я й був так вражений, коли несподівано на моєму порозі з'явився В. Досить цікавий хлопець, з яким я товаришую не перший рік. Ми з ним разом потрапляли в халепи, й кілька разів кожен з нас виявляв себе як порядна людина. Ось тому нам було приємно мати справу один з одним. Але сьогодні я йому не зрадів. У мої плани входило впритул приступити до описання основних подій, а тут раптом порушення графіку. І все скидалося на те, що це надовго.

— Привіт,— розгублено сказав В.— Мене до тебе привели власні неприємності.

Про неприємності я зрозумів одразу. Але, уважно прислухавшись до себе, відчув, що немає ніякого роздратування. Навпаки, я й справді (а це буває так рідко) хотів допомогти.

Ми пішли на кухню, і я почав варити каву.

— Вчора мене пограбували у вкрай ідіотський спосіб,— почав розповідати В.— Я взяв тачку й поїхав додому. Окрім мене і водія в машині сиділо ще двоє. Перший попереду, другий — поруч мене. Чесно кажучи, мені чомусь одразу не сподобалась ця компанія, але я дуже поспішав. До мене вже мала прийти Ліля, а ми не бачилися з місяць. То вона на гастролях, то я. Божевільня. Зрештою, я їхав і був радий. Раптом на новому мості машина зупинилась, чоловік з переднього сидіння пересів назад. Я опинився між двох типів, які недовго думаючи витягли по ножу.

З мене зняли ланцюжок, браслет, годинник, подивилися в гаманець, але оскільки його вміст був убогим, то, нічого не взявши, віддали. Потім почали нишпорити у сумці і вже хотіли віддати її, як знайшли двісті «баксів». Чемно подякували й виставили геть з машини. Номер я запам'ятав, але коли порадився зі знайомими юристами, то вони в один голос запевнили, що справа безнадійна. Що робити?

В. знав, що я полюбляю різноманітні пригоди і маю багато дивних знайомих, які заробляють на життя тим, що позбавляють неприємностей людей, в котрих водяться гроші.

Але одна річ мати таких знайомих і зовсім інша — звертатися до них з проханнями. Хоча я про це, звичайно, можу лише здогадуватися, бо ніколи до них не звертався.

Просто не було нагоди. Навіть не в нагоді справа, а швидше в тому, що свої проблеми я звик вирішувати сам. В той час, як мої друзі тільки й чекали моменту виявити свої найяскравіші риси. Більше того, вони самі запропонували себе в перший же день нашого знайомства.

Це було в одному з найкращих і найдорожчих готелів нашого славного міста. Мене туди привело редакційне завдання. Сталося то за років, коли проституції в нас ще не було, але розказати про неї деяким виданням вже хотілося. Отже, мене забезпечили грошима за найкрутішими цінами, а для більшого успіху навіть дали трохи зелених. Чесно кажучи, я збирався гроші нахабно привласнити, а репортаж і відверті відповіді повій вигадати. Вигадки — двигун журналістики. Але щось в мені, певно, було від наївного дилетанта, який хотів усе помацати власними руками. Тим паче, що мацати треба було гарненьку дівчинку чужим коштом.

Мою редакцію цікавили не просто подробиці для шпальти, а й подробиці для колег, що й зробило можливим таку скажену трату грошей.

Я прийшов до ресторану, всівся за столик, замовив поїсти й випити. Перше, що мене вразило,— повна відсутність повій. Говорили, що їх тут кишма. Я б так, може, й просидів би безтолково, а потім на ранок усе вигадав, незважаючи на витрачені гроші, але за одним із сусідніх столиків я помітив двох хлопців, які по-свійськи розпоряджалися офіціантом. Одного з них я знав. Він був помічником режисера в дрібненькому театрику.

Випивши по склянці віскі з содовою (а тоді віскі коштувало стільки, скільки нині содова), ми перейшли на делікатні теми. І тут я одразу ж розповів про редакційне завдання, промовчавши лише про долари.

Хлопці одразу ж пожвавішали і теж дещо мені розповіли. Їхня версія виглядала так: у цьому готелі трапляються гарні дівчатка, яких вони вивозять з собою за кордон у складі трупи, щоб використати там за призначенням. А самі хлопці сюди прийшли для того, щоб домовитися про такий виїзд з «директором місцевої агітбригади». Мій знайомий, назвемо його А., був досить відвертим ще й тому, що в одні з гастролей з ним їздив як репортер і я. Висвітлювати ці гастролі дав команду хтось згори, певно, була в тому своя зацікавленість. Так от, під час того виїзду в мене зав'язалися дуже сердечні стосунки з однією акторкою. Нині вона добряче пішла вгору і вже працює в академічному театрі. Можливо, саме ніч, проведена мною з однією з його колишніх підлеглих, мій цинічно захоплений репортаж про гастролі і кілька спільних пиятик зробили А. відвертим.

Потім до нас підійшов літній джентльмен, який на певний час усамітнився з А. І вже після цього — підсіла довгонога красуня, яку звали Лі-Лі, хоча, безперечно, це було не справжнє ім'я.

— Мені сказали, що ти журналіст і що ти хотів би зі мною поспілкуватися,— повідомила вона.— То я готова. Ходім.

Мої сусіди весело в три обличчя мені підморгнули. Я, чесно кажучи, дуже розгубився й, певно, виглядав, як останній дурень.

— Можна й тут,— чомусь сказав я. По-перше, мені незручно було перед усіма, хто сидів за столиком. По-друге, виходило так, що оця путана сама, хоч і з чиєїсь вказівки, «зняла» мене. А по-третє, я, як і всі «совки», був абсолютно впевнений, що повія й гонорея — одне й те ж. Ні, Лі-Лі не виглядала ліпшою, ніж звичайна повія з фільмів. Довгонога, гарненька, напудрена, напарфумлена й напомаджена. З ідіотською послужливою посмішкою. Але відступати я не міг, тим паче, що Лі-Лі єхидно зауважила, що якщо я зможу тут, то вона ніяк не зможе, бо в них, на відміну від нас, є свої непорушні правила моралі й норми поведінки.

Я пішов за нею, ладний відмовитися від усього. Лягати з нею у ліжко здавалося настільки неприродним, як і стрибок з літака з валізами замість парашута.

Номер був дешевий, однокімнатний, двомісний але в ньому, звісно, ніхто не жив. Тут лише працювали.

— Це моє робоче місце,— Лі-Лі театрально показала на ліжка,— в ньому я проводжу ніч і ще раз-другий заходжу на півгодини-годину. От як з тобою. Якщо клієнт виявиться таким несміливим, як ти, і замість того, щоб братися до діла, треться об одвірок, я починаю потроху роздягатися сама. Дивись уважно. Я скидаю черевики й падаю на ліжко. Моя спідничка трохи задирається вгору, і ти вже можеш побачити мої голі стегна.

Я й справді побачив голе тіло в тому місці, де закінчувалися панчохи. Але воно мене не збудило.

— Потім я дивлюся на свого клієнта замріяними очима й говорю йому: «Дурнику, ти такий гарний і звабливий, що я не могла очей від тебе відвести. Я вже не пам'ятаю, коли це зі мною було востаннє. Тож йди до мене»,— якщо він, яке оце ти, продовжує стояти, наче пень, я піднімаюся і йду до нього. Починаю цілувати шию, розстібуючи сорочку.— Вона й справді підійшла до мене й почала розстібати сорочку, поступово опускаючись на коліна. Коли гудзиків не залишилось, вона, вже не коментуючи, джигнула «блискавкою» і по-хазяйськи залізла до мене в штани. Це мене не збудило.

Певно, вона зрозуміла, що жарти зі мною погані, що ще кілька таких коментарів і я взагалі забуду, що таке потенція, бо тон і ставлення до мене раптово змінилися. Вона встала з колін, посміхнулася й штовхнула мене в крісло.

— Не ображайся, всі хочуть, щоб я була дурна й брутальна, от я й стараюся. Розумієш?

Я розумів, я вже майже освоївся, але мені було трохи незручно, що вона, красива й струнка, не запалила в мені бажання. Єдине, що рятувало, це те, що її саму ситуація, здається, порадувала.

Вона лягла на ліжко, спідничка знов трохи задерлась, але Лі-Лі її акуратно поправила. Потім передумала, встала.

— Вибач, я зніму цей маскарадний костюм, бо вто-

О. Бригинець. АУСПІЦІЇ. «Втираєш долоні в її плечі»

НЕПЕРЕДБАЧУВАНІ КОНТРАСТИ

Не обов'язково на «чорному» і «білому» будується творчість Бригинця. Не казатиму про конструювання верлібрів чи белетристику. Одні (в тому числі й сам Олександр) стверджують, що в цих жанрах української літератури він першопроходець і новатор, інші — що профан і дискредитатор. Але це не моя «парафія». Зі знанням справи можу говорити лише про малярську творчість цієї особи.

СЕСТРА ЧИ МАМА?

Сенсаційне відкриття зробив один американський біограф знаменитого кіноактора Джека Ніколсона. Він довідався, що Джек Ніколсон був сином підстаркуватого алкоголіка і неповнолітньої дівчини, котру сам Джек щиро вважав своєю сестрою.

милася, змию фарби. Сподіваюся, що завдяки тобі мене сьогодні не чіпатимуть. А ти поки, якщо хочеш, звари каву й дістань шампанське. Маю ж я відсвяткувати день, коли не треба трусити цицьками та вертіти сракою. Вибач.

Здавалося, намічалася щиросерда бесіда, яка й потрібна була мені, журналісту. До того ж я мастак у питаннях відвертості. А те, що статеве питання відпало, викликало лише полегкість.

Поки я варив каву в піску і діставав шампанське, моя сьогоднішня господиня шуміла водою у душі.

Вона вийшла звідти зовсім інша. Купа налакованого волосся перетворилася у вогкий вузлик. Помада, туш, тіні зникли. Замість яскравої футболки й професійної міні-спідниці з'явився звичайний халат-кімоно. Нормальна красива дівчина.

Ми випили кави. Відкоркували шампанське. Потім вона сама почала розповідати:

— Мені було шістнадцять, коли я вперше закохалася. То був красень. Від нього без тями були всі жінки, але він став моїм. А потім одна з його операцій прогоріла. Треба було або віддавати гроші, або готуватися до смерті. Один з тих, кому треба було віддавати гроші, жартома запропонував розплатитися мною. Звичайно, Вадим категорично відмовився, але одразу ж погодилась я. Мені хотілося, щоб з ним нічого не сталося. Щоб все було гаразд. А все інше не мало значення. Вадим обурився і пішов геть, а я залишилася з ними. Треба віддати належне цим хлопцям, вони не знущалися наді мною. Я стояла, наче приречена на смерть, а вони цілували мене, пестили, обережно роздягали. Я нічого не відчувала, а після того, як трошки випила горілки, перестала щось пам'ятати. На ранок було бридко. Усі груди були в синцях. Власне, все тіло. Піхва і все, що від живота до спини, жахливо щеміло. Язиком не можна було поворухнути. Волосся злиплося пасмами. Коли все згадала, хотілося повіситись, але раптом в кімнату зайшов один з хлопців. Він щиро посміхався.

— Доброго ранку,— привітався він,— як почуваєш себе? Ось хлопці тобі залишили.

Він поклав біля мене комплект трусиків, плитку шоколаду й імпортний електронний годинник. Я лежала перед ним абсолютно гола, але не соромилась. Потім він узяв мене на руки й поніс до ванни, щоб відмити. Не знаю чому, але я дозволила йому це. Тепер я знаю, що він не просто мив, а намагався збудити мене. І я збудилася. Тоді він роздягнувся й стрибнув до мене. Але варто було йому щось спробувати, як я заверещала. Було дуже боляче.

Мій звабник знов посміхнувся і дістав з полиці пачку фотографій. На них була я вчорашня. Як мене тільки не фотографували. З того часу він дзвонив мені коли завгодно, я приходила й робила все, що він хотів і з ким хотів. А за це одержувала якісь подарунки. Інакше мої фотографії могли опинитися бозна-де. Та й подобалося мені бути в центрі уваги, мати гарні речі. А потім його посадили.

Закінчувала Лі-Лі історію вже в моїх обіймах. Ніколи ніщо, здавалося, мене не збуджувало так, як та історія. Я й не помітив, як пересів до неї, став пестити. Вона почала пестити мене.

А коли ми стомлені впали на ліжко, вона зауважила:

— Ти ж, певно, розумієш, що й маскарад з переодяганням, й історія — все це для збудження сентиментальних чоловіків з неглибоко прихованим нахилом до еротосадизму.

Я пережив цей удар напрочуд спокійно. Більше того, я зауважив, що збудився не від неї і не від історії, а від того, що завдяки її фантазіям мені нічого не доведеться вигадувати. А для журналіста це і є найбільше задоволення.

Наостанок вона розповіла про себе нібито справжню історію, яка, певно, мала збудити мене ще раз, але я їй не повірив, що повністю підтверджує те, яка невисока в мене потенція.

Коли я виходив з готелю, мої нові знайомі запропонували приходити до них у будь-якій справі. Я й приходив. Спочатку до Лі-Лі, роль якої в моєму житті цією ніччю не обмежилася, а потім просто щоб гульнути, коли були гроші. Двічі одного з друзів «директора місцевої агітбригади» я витягав з дільниці, а одного разу, навіть не безплатно, допомагав відправити «агітбригаду» до Югославії.

Отже, не дивно, що саме про цю компанію і я, і В. одразу ж згадали, коли трапилась неприємність.

Але я не поспішав пов'язуватися дуже міцно з кримінальним світом. Одна річ отримувати від них інформацію й платити дрібними послугами, інша — самому просити про послугу.

Я вирішив для початку спробувати інший шлях. Я зателефонував своєму знайомому в автоінспекцію.

— Мого товариша пограбували в машині,— коротко повідомив я,— свідків немає. Юридично справа безнадійна. Мені потрібно за номером з'ясувати марку й колір машини, щоб перевірити, чи справжній був номер; ім'я й адресу власника автівки й бажано назву гаражного кооперативу, де вона стоїть.

Мій знайомий сказав, що тільки для мене і тільки через кабак він про те із задоволенням довідається. За півгодини ми знали, що номер справжній, що власник — футболіст, чия кар'єра виявилася досить короткою і маловдалою, і що гаража в нього немає.

А вже наступного дня я випадково побачив автомобіль футболіста на одній із стоянок. Моя машина стояла за двадцять метрів. Отже, розраховуватися доведеться по-сусідському.

Ми вирішили знищити автомобіль власноруч. Коли я погодився на це, в мене був поганий настрій. В одному з часописів вийшов мій політичний огляд дуже порізаним і причесаним, а Б., на яку я так розраховував після романтичного знайомства біля човників і після несподіваної відрази до А., симпатично кокетувала по телефону, але від очної ставки відмовлялася.

Що стосується інших занять і жінок, то після того дурного сну я просто не міг ні на кого дивитись. І якби не дзвоник з мого нового місця роботи, то я б отак як був пішов нищити автівку, тим більше, що досвід у мене був. Справа в тім, що мені доводилося бути в кількох гарячих точках — Грузія, Карабах, Югославія, Балтія. А там добре ще й тим, що можна не лише збирати матеріал, а й трошки розслабитися, як то

О. Бригинець. АУСПІЦІЇ. «Втирає долоні в її плечі»

НЕПЕРЕДБАЧУВАНІ КОНТРАСТИ

Отже, контраст. Але не в «лобовому», прямолінійному розумінні. Це і чорне — червоне, і зелене — синє, і золоте з мідним. Та в кожному разі — це конкретика, чітка інтелектуальна графіка. Світ людини одночасно відштовхуючої, відразної, жорстокої і привабливої, захоплюючої, милосердної. Це гармонійне поєднання войовничого егоїзму і щиросердого альтруїзму.

БЕРЕЖІТЬ ЧОЛОВІКІВ!

Кількість жінок на нашій планеті зростає значно швидше, ніж кількість чоловіків. Уже наприкінці XX століття представниць слабкої статі буде на 175 мільйонів більше, ніж сильної половини, яка нині вже втратила право називатися «половиною».

буває з уболівальниками на стадіоні. В один момент я навіть ледве не продався в Хорватську армію. За мене ладні були платити вдвічі більше, ніж за звичайних співвітчизників — по-перше, за мною Афган, по-друге, я — капітан, хоч і запасу, по-третє, добре знаю сербо-хорватську.

Але ідея погрому стала під загрозу. У найвідповідальніший момент зателефонували мої нові хазяї й викликали на килим «прямо зараз».

Чесно кажучи, мені не подобається, коли про тебе згадують раптово й призначають несподівані рандеву. З жінками це називається «прикортіло». І ясно, що як не ти, то хтось інший. А з начальниками це називається «припекло». Це значить, що як не ти, то ніхто. Однаково неприємно.

Але дружба дружбою, кохання коханням, а робота роботою. Та і, якщо чесно, то, усвідомивши все, що трапилось (маю на увазі нашу помсту), я почав трохи непокоїтися. Хлопці все-таки полюбляють миготіти перами, себто лезами ножів. От якби я мав хоч один офіційний ствол. Але дурень думкою багатіє.

Проте багатіти думкою для такого дурня, як я, виявилося річчю цілком позитивною. Тому що перше, про що я попросив шефа, був ствол.

Ой, як мені набридло перескакувати з одного на інше (це зовсім не те, що з однієї на іншу), але ж я попереджав, що ніякої стрункості оповіді від мене не чекайте. Чому? По-перше, писати про себе й не написати якомога більше — смішно. По-друге, чому я маю писати коротко, якщо цей дар, як відомо, мачуха гонорару. А по-третє, мені подобаються товсті книжки. Знаєте, такого невеличкого формату й сторінок на чотириста. Приємно такі книжки дарувати — хоч дівчатам, хоч друзям, хоч автоінспекторам. Усі стають безвідмовними.

Отже, за півгодини я був у офісі. То, як я вже казав, була видавнича фірма, якою керував зовсім інший чоловік. Вони штампували комерційну літературу й заробляли скажені гроші, а окрім того через треті фірми завдяки певним депутатським зв'язкам закулісного шефа перли за бугор з Росії ліс і кольорові метали. Звичайно, про другу частину справи мені ніхто не говорив, але на те в мене й руки, щоб очі мали що читати, а зуби — що жувати.

Описувати зовнішність шефа не буду, щоб уникнути натяків. І офіційно (якщо хочете) заявляю, що все писане мною — повна брехня. Означимо його літерою Ш., що означає «шеф». Так от, Ш. мене зустрів радо, поцікавився здоров'ям, успіхами, дуже похвалив нову статтю й, анітрохи не соромлячись, повідомив, що її підправили з його санкції.

Моя мимовільна повага до можливостей Ш. зросла. Певно, він того й хотів. Але нова інформація нагадала мені про понівечену статтю, а я, здається, хоч про це й не йшлося тут, збирався вбити кривдника. Ось він переді мною, а я мовчу, наче риба об лід.

Ш. помітив мою напругу й заспокоїв: «У тебе така робота, що не варто висовуватися». На що я цинічно зауважив: «Якщо я не буду висовуватись, усі зрозуміють, що в мене за робота». Ш. промовчав, але зауважив, що я вмію красиво подати матеріал.

Та я знов заліз у подробиці, яких так багато, що з них не вилізеш, якщо хочеш писати цікаво. Адже життя безсюжетне. Воно — цілковиті подробиці й деталі. Але то життя, а тут роман. Зав'язка, кульмінація, розв'язка. Так от, моє завдання було простим і таємним. Написати всю правду про нього я не можу.

Мого шефа цікавила одна дуже потрібна йому й дуже потужна компанія, про яку ходило багато пліток, що вона відмивала гроші компартії. Юридично цього ніхто не довів, бо ніхто не хотів. Шеф розраховував на частину тих грошей (чи не компартію зібрався відродити?!), але міг це зробити лише закулісними переговорами з керівництвом згаданої компанії. А для переговорів потрібні були документи. Частина їх вже була, а частину мав здобути я чи, може, ми, якщо я працюватиму не один. Перед тим як передати на півгодинки документи для перегляду, мене повідомили, що певні люди гарантують мою високу кваліфікацію. Виявляється, мене рекомендував один мій однокласник, якого я не бачив тисячу років, але частенько бачив його дружину. Вона знала про деякі мої справи, й цілком можливо, що в якийсь момент все йому розказала. Єдине, що мені не подобалося — надто багато людей були обізнані, як виявляється. Мене Ш. заспокоїв тим, що той однокласник теж у справі. Я порадів за нього, бо знав його як тюхтія, рефлексуючого напівінтелігента й засліпленого коханням чоловіка. Виявляється, усе це не завадило йому бути крутим мафіозі і турбуватися про роботу для мене — людини, яка над ним тільки посміювалася. Отаке трапляється.

Я вивчив документи й заявив, що натяки мені зрозумілі, але тут немає жодного доказу. Що роботи тут непочатий край. Що коштуватиме це дорого, бо дорого треба буде платити за жінок, машини, кабаки, подорожі. Бо починати, певно, доведеться з двох закордонів. З одного близького, а другого — дорогого. А найголовніше, що мені потрібна зброя, бо у наших ворогів, за моєю інформацією, лише зареєстрованих понад двадцять одиниць.

Ш. записав у записнику про зброю, і я відчув, що матиму невдовзі пістолет, аби підкладати його під недостатньо тверді подушки.

А наступного дня мене повідомили, що дозвіл на зброю вже є, що питання з візами, валютою та іншим вирішено. Що тепер потрібно лише пояснити суть перших моїх кроків.

З чого починати, я й справді не знав. Завжди у всіх розслідуваннях я сам збирав матеріал, а під час збору десь мені підвертався ключ. То могла бути людина, міг бути факт, який належало крутити далі, міг бути документ, в якому щось мало подвійне чи, скажемо так, особливе значення.

Тут мені давали вже зібрані документи. Причому збирали їх у таких місцях, куди я поткнутися б не зміг. Нічого не залишалося, як попросити відстрочки до завтра.

Хотілося вечір помізкувати, але настрою не було. Я тинявся кімнатою. Намагався щось писати. Подзвонив Б. і знов напоровся на відмову. Потім набрав номер своєї першої дружини, але в неї грала весела музика, і я не став говорити. Можна було б сходити до другої дружини, але її я по-справжньому ніколи не кохав, та й розлучилися ми щойно і зі скандалом, тому особливих приємностей зустріч не додала б. Значить, нічого не залишалося, як дзвонити В.

Він був готовий. Але коли за півгодини ми зустрілися неподалік стоянки, я помітив, що палкого бажання розраховуватися за ту крадіжку в нього вже не було. Іншим разом, певно, я б підтримав його сумніви. Але сьогодні... Сьогодні мені хотілося полоскотати нерви. Після таких процедур настрій завжди поліпшується.

Для початку потрібен був план. Я його розробив самостійно. Все було досить просто. Я вигнав свого «Жигуля», розповів охоронцеві стоянки, що ніяк не міг купити пального, та ось, нарешті, домовився за валюту. Дорого, але надійно. Від'їхавши, посадив у машину В. Ми й справді пошукали бензину, дозаправилися. Потім В. сховався на задньому сидінні, я загнав машину на стоянку й пішов геть. За півгодини, як зовсім стемніло, В. виліз з моєї машини, витягнув усе необхідне причандалля, яке я підготував, і перебрався до машини кривдника. Я ж, у свою чергу, перестрибнув через парканчик і теж непомітно підійшов до машини. По-перше, й справді було темно, накрапав дощ. Помітити нас було важко. По-друге, якби мене навіть помітили, немає нічого дивного, що я повернувся до машини,— щось забув. До мого приходу В. вже продірявив колеса. Ворожий автомобіль приємно понижчав. До того ж, як ми й домовлялися, він продірявив дверці, капот, крила і підсипав, куди треба, пісочку. На наші спільні зусилля залишалося скло — його треба було швидко вибити. Якщо це наробить забагато шуму чи просто якщо нас помітять, ми мали б запалити димову шашку й кинути у бік охоронців два вибухових пакети.

Але ні того, ні іншого ми не зробили, бо не було потреби. Коли били скло, лупонув грім, тому ми спокійнісінько вийшли зі стоянки, взяли таксівку і мокрі й задоволені поїхали до В. Хочу зауважити, що напої й закуску з приводу акції помсти ми відвезли до мене,

ОСТАННІЙ З МОГІКАН

У грецькому монастирі на горі Атос у віці 82 років помер пустельник Михайліс Толотос — можливо, єдиний у світі чоловік, який ніколи в житті не бачив жодної жінки. Його мати померла під час пологів, і дитину відразу відвезли до монастиря, вхід до якого жінкам було заборонено.

ВІКА ВДЯЧНА СТЕНДАЛЮ

Повернувшись з гастролей по Франції, «сестричка Віка» заявила, що тепер, напевне, не скоро зв'явиться на естраді, оскільки саме в Парижі зрозуміла той глибокий зміст, що його заклав Стендаль у слова: «Холодна жінка — це жінка, котра не зустріла ще чоловіка, якого має покохати». Тепер, за словами «сестрички Віки», такого чоловіка вона має, а фанати української рок-зірки хай перепочинуть.

але кляті таксівки вперто йшли до парку. Тобто до В. Нічого не залишалося, як їхати до нього.

Я наголошую на цій випадковості тільки тому, що, як з'ясувалося, дружина В. працювала економістом саме в тій фірмі, на яку я мав збирати матеріали. Це принципово поміняло усі мої плани. Я мав або розказати про все своєму товаришеві, сподіваючись, що на мою послугу він відповість люб'язністю. Але якою? Або просто пококетувати з його дружиною, а завтра прийти до неї в офіс. А далі... А далі крива вивезе. Розповідати про свій план В. я не став. І ось чому. Дружина його мала поводитися природньо. А прийти до неї на роботу я міг лише за однієї умови — кохання, чи називайте це якось інакше. І роман мав би тривати не один день і бути не надто платонічним. Грати таку роль своїй дружині В. не дозволив би, та вона б і не зіграла. Він міг тільки все зіпсувати. А дружина в нього була гарненька. Це, певно, й визначило мій вибір.

А наступного дня ми вже їли з нею разом морозиво. У мене вдома.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Фрейд правий, що все в житті чоловіка — успіхи й невдачі — пов'язані з жінками. Зрештою, ще давня французька мудрість закликає у всіх випадках шукати жінку. На жаль, надто часто я це розумію буквально: тільки-но стає нудно або важкувато — починаю шукати жінку.

Так сталося й того разу. Зрештою, коли б не нова приятелька, з якою вже наступного дня після знайомства спокійно поїдав морозиво у своєму ліжку, цю історію я б не згадав. Дужа вона була для мене неприємною. З усього вертепу свого життя, можливо, лише цей епізод я охоче обминав.

А почалося з того, що Г., подивившись на мою руку і співставивши з моїм гороскопом, до того ж ретельно вивчивши мої очі, повідомила: ти пережив страшний напад страху, після чого став абсолютно безстрашним.

Це можна було передбачити й не дивлячись на руку. Кожен чоловік, аби погодитися з нинішнім статусом безстрашного, погодиться на можливість існування давнього нападу страху. Таких страхів у чоловіків буває доволі. Тим паче, коли за спиною був Афган. Але я точно знав, про що йдеться, бо тоді ледве не потрапив до психіатричної лікарні. Це той напад, після якого мене відправили на велику землю і завдяки якому я залишився живим.

У нашому полку була чарівна Д.— довгонога й чорнява, з великими красивими грудьми і довгою тонкою талією. Скажу чесно, що поводилася вона досить брутально. Було враження, що вона переспала з усім особовим складом: від бравого майора-командира до педіка Басирова — вічного днювального першої роти. Чоловіки, які себе поважали, вважали нижче власної гідності щось із нею мати, а нікчеми... Саме вони й спалахували в нічних теревенях різними подробицями, вартими колективного онанізму.

Про реальне життя полку я не мав жодного уявлення, бо був офіцером. Некадрових в Афган брали лише в одному випадку — коли несподівано перекидали увесь полк, але й тоді намагалися якнайшвидше відправити їх додому. Якщо виходило.

Отже, про реальне життя полку я нічого на знав. Краєчком вуха лише чув, що Д. потужна шльондра — ніжна і невідмовна. То було сумно, бо я мирився лише з тим, що вона красива й, здавалося, дуже розумна. Та знехтувати плітками я не міг, тому й не повертав у бік Д. голови. Але одного разу сталося так, що я став до дечого причетним.

Мені довелося чергувати. Прямо в каптерці на бушлатах примостився спати. Взагалі, в нас існувала штабна кімната. Але, по-перше, вона була дуже великою, а по-друге, час від часу саме в цій кімнаті щось траплялося. Собі ж я пояснював необхідність розташування в каптерці тим, що хотів відпочити, хотів, щоб мене не турбували.

Я й гадки не мав, що каптерка — то ротний бордель і ключі від нього є не лише у старшини, що мав дводенну відпустку, не лише у каптера, котрий лежав у шпиталі, не лише у ротного чи когось із взводних, а й у декотрих солдатів.

Трохи за північ двері відчинилися й до кімнати зайшли Бобров з Кузнєцовим. Вони обвели кімнату ліхтариком й, не помітивши мене, почали детальне обговорення планів, суть котрих зводилася до того, аби заманити тихенько в цю каптерку Д. та добряче погвалтувати. Обидва дуже боялися, аби ніхто про те не дізнався. Ні, не кари керівництва вони боялися, а осуду товаришів, які не схвалили б стосунків з такою брудною повією. Були інші дівчата, саме ними варто займатися таким «хвайним хлопам», як Бобров і Кузнєцов. Але дуже вже хотілося гвалтуватися, а чергувала Д.

Коли хлопці вийшли, я ретельніше замаскувався. Хтось, певно, гадає, що треба було вийти й присоромити. Я хотів зробити інакше — підняти тривогу під час їхніх розваг, аби реально скомпрометувати обох йолопів, що не давали офіцерам жити. А саме так і було.

За кілька хвилин, скорчившись, на підлозі ліг Бобров. Він імітував тяжке отруєння. А ще за хвильку-другу прийшли Кузнєцов і Д. Двері одразу ж зачинили, до рота дівчині запхали рушника. Але перестороги були марні. Д. не надто пручалася. Обидва гвалтівники поспіхом почали роздягати свою, якщо це слово доречне, жертву. Вона їх злегка відштовхнула й сама почала розстібати гудзики. Хлопці, задоволені таким ходом подій, поквапились витягнути кляпа з рота. Вже тоді я запідозрив, що все так просто не закінчиться. Так і сталося. Кузнєцов продовжував мацати красиві голі груди, а Бобров поспішив скидати свої штани. Саме цієї миті потужний влучний удар між ноги Боброву змусив його відлетіти до вікна й більше не підніматися. Інший секс-пірат встиг стиснути пальцями горло Д. Ховатися мені більше не було потреби. Я вискочив із засідки й підступним ударом зі спини оглушив другого героя і ще раз-другий добряче підчепив обох. Тим часом Д. зникла, наче провалилася крізь землю чи розтанула, немов туман.

Мій план провалився. Більше того. Після бездоганного удару Д. мені вже не хотілося виставляти її на посміховисько. Інша річ, що робити з цими двома?

Покарати, не втрутивши Д., не було ніякої можливості. Відпустити просто так — вони мені цього не подарують. Обов'язково помстяться, пустивши плітку хоча б про те, що в мене щось із Д. і що вони мене з нею застукали. І тоді... Треба було щось вигадувати. Я підняв роту і безапеляційно повідомив, що тільки-но в каптерці була спроба гомосексуального акту. Тим паче на це дуже скидалося.

Мене тут же було облито відром бруду й обіцяно жорстоку помсту. Але що ти зробиш. Я сам себе загнав у глухий кут, з якого не бачив виходу. Нічого не залишалося, як чекати на велику лажу.

Після цієї потасовки я мав нагоду серйозно поговорити з Д. Вона досить грунтовно пояснила, що до чого. Справді, в неї колись було два романи — з командиром полку і з першим (себто моїм) комбатом, але обидва кінчилися дуже погано для неї. Тому вона й вирішила оберігати себе несподіваним іміджем. Я б їй не повірив, якби не випадок, свідком якого став. Зрештою, як би там не було, я закохався в Д. Вона справді була чарівна. А надто в порівнянні з іншими. А кохати свою далеку й щедру на еротичні листи І. я втомився.

Та йдеться не про те. За два тижні в караулі рядовий Бобров випустив у мене чергу з автомата. Полум'я вдарило прямо в обличчя. Обсмалило волосся. Але кулі не влучили. Я навіть не помітив одразу, що на сходах, скорчившись, лежить велет Харіш, що кулі пролетіли повз мене лише тому, що мій «замок» Дзюба вибив у Боброва автомат. Чесно кажучи, пригадуючи цю історію, я мало думав про бідного Володьку, який одержав мої кулі. Але занадто часто уві сні бачив оте кляте полум'я. Я й справді до нього так звик, що, здається, ладен був сміливо зробити крок йому назустріч.

Пізніше намагався проаналізувати ситуацію: безумовно, у всьому винна була Д. Це вона спровокувала в цілому нормальних людей — і обох солдатів, і мене, їхнього командира. А ще у всьому була винна В. Війна. Теж жінка — така ласкава й доступна.

А ще у всьому винні всі жінки, тому що заради них

ФІАСКО МАДОННИ

Колишній в'язень радянських таборів, лікар, емігрант, а нині — казково багатий підприємець і автор книжки про своє життя «Товариш, я ще не вмер» (з підзаголовком «Єврейський Казанова») на ймення Гаррі Урбан відзначився під час проведення Каннського кінофестивалю. Перед прем'єрою фільму «В ліжку з Мадонною» він повідомив американську зірку, що вона, перефарбувавши волосся в чорний колір, втратила всю свою сексуальність, і відтепер пан Урбан вважає свою дружину значно сексуальнішою за Мадонну. Вранці всі газети друкували фотографії дружини пана Урбана, а авторитет Мадонни відчутно похитнувся.

ми ладні на подвиги й злочини, що їх чинимо, як правило, один до одного. Ось і сьогодні я лежу в ліжку з дружиною свого друга, а шукаю пояснення цьому вчинку в чому завгодно, лише не в своєму бажанні її мати.

Зрештою, я ніколи не вважав чимось вкрай аморальним зваблення дружини чи коханої друга. Більше того, я в цьому вбачав якийсь шик. Пам'ятаю, ще в школі мій товариш закохався у таборі праці та відпочинку (нас усім класом вивозили збирати за комбайном картоплю) в одну симпатичну селючку. Її звали Є. Вона по-своєму була гарна й приваблива. А ще мені подобалось, як вона круто обійшлася з моїм другом, заборонивши йому курити в її присутності. А коли він знехтував цією забороною, то просто послала його під три чорти. І ось тут вирішив спробувати я. Мені здавалося, що там, де з'являється мій підступний розум, не встоїть ніяке кохання до іншого. Якої тільки лапші не вішав я їй на вуха. Але в неї була лише одна мета. Навіть зустрічаючись зі мною, вона думала про друга. Зрештою стала його дружиною. Вивчаючи зблизька їхнє сімейне життя, я сотні разів радів, що в мене тоді нічого особливого не вийшло. І не тільки тому, що вони досить підходять одне одному, а ще й тому, що в такій ідилії я не прожив би й дня.

Іншого разу я був більш везучий. Йшлося про того ж друга. Він розповів мені якось, що познайомився зі справжньою красунею. Говорив, як він безтямно закоханий, які вірші він їй присвячував. Але найголовніше, що день знайомства з нею вважає днем початку нового життя. Те, що дівчина може бути такою гарною, мене не здивувало. Здивувало, що нею захоплений мій друг, який мав золоту звичку ні в кого не закохуватись, ніким не захоплюватись. Він сьомий рік має одну й ту ж коханку, яку з ідеальною періодичністю (раз на тиждень — щовівторка) гвалтує у себе в кабінеті. Так от, у мене з'явилося жахливе бажання відбити в нього ту красуню. Після певного аналізу я не лише з'ясував адресу дівчини, а й відтворив повний її психологічний портрет.

Пішов у гості, але, на жаль, її не було вдома. Мені нічого не залишалося, як збрехати, що зустріч відбулася. По-перше, я принципово змінив трактування характеру нещасної Є. в порівнянні з трактуванням мого друга. Це його вразило. Він переконував, що я неправильно її зрозумів, але не сумнівався, що зустріч відбулася. Більше того, я висловив припущення, що Є. в мене закохалася, і — я чесно прошу його не заважати нашим стосункам. Потім він їй влаштував розбори. Є. відмовилася будь-що визнавати, і вони посварилися. А потім я зізнався, що все вигадав, що то тільки жарти. Вони помирилися, але той мій тонкий розиграш справив на дівчину таке враження, що вона й справді закохалася в мене після першої ж зустрічі. Принаймні віддала мені перевагу.

Але отакі двобої я вважаю цілком нормальними. Більше того, я і в нинішній ситуації вчинив би ще відвертіше, якби міг. Інша річ ситуація, що трапилася з моїми друзями. Один з них був довгий час коханцем дружини іншого. То не дивно, бо ще до весілля вони були конкурентами. І один переміг іншого, певно, лише завдяки окремій квартирі й високоповажному татусеві. Але після весілля, як відомо, такі суттєві фактори вже ролі не грають. Ось і вирішила бідна провінційна дівчина помститися своєму коханому за те, що він її змусив зробити цей аморальний вибір. Жінки з задоволенням вдаються до таких помст. Вона взяла собі за коханця чоловікового друга. Зрештою, це рядовий варіант. Навіщо ходити далеко, коли є той, що з'являється щодня і в присутності чоловіка, і за його відсутності. Цікавіше те, що було далі. Мого нещасного друга (не того, що носив роги, а того, що їх наставляв) затягнуло в релігію. І він вирішив почати нове життя. І першим кроком на цьому шляху була щира сповідь другові-рогоносцю. Той, певно ж, не повірив, але у набожного друга в руках були найпереконливіші докази. Вони з'ясовували стосунки за пляшкою оковитої, а сам предмет розбрату подавав закуску.

Після цього випадку я перестав спілкуватися з обома. З першим за те, що він цинічно переклав усі свої терзання на плечі іншого. З другим — за те, що він продовжує товаришувати з першим, бо, як на мене, обов'язково мав принаймні виставити його геть за двері. І зовсім не за те, що той зваблений був дружиною — ці речі не від нас, чоловіків, залежать. А за те, що він прийшов зі своєю брудною сповіддю. Найгірші люди ті, що люблять вмивати руки чужими слізьми. Гірші за них лише ті, що не розуміють, що найгірші люди ті, які люблять вмивати руки чужими слізьми. Дотепно?

Знов я відійшов від теми. Знов я уникаю розповіді про той фатальний день, задля якого і сів за перо. Це й не дивно. Суто чоловіча звичка — продовжувати насолоду якомога довше через страх, що за миттю насолоди виросте стіна відчуження; що за центром лісу починається його кінець; що все має свою межу, яку часом так боляче переступати, але як важко йти вздовж неї.

Саме тому я й вирішив знову дещо відійти від теми й розповідь про наступні дні більш тісно пов'язати з моєю роботою. Але, якщо вже говорити абсолютно відверто, то що в нашому житті не пов'язане з жінкою на ймення Р.? З роботою.

Наступного дня я мав подорож у справах своєї фірми. Після кількох деталей, які я вивідав у дружини В., щедрої на подробиці, мене із задоволенням відпустили коштом фірми до Чехо-Словаччини. Я одержав з рук у руки додатковий закордонний загальногромадянський паспорт, виклик і п'ятсот доларів.

Як людина економна, половину доларів я одразу ж відклав, а іншу половину розіпхав по кишенях. Їхати треба було через Львів, у якому я не був півроку. У Львові жила Ж. Саме вона мене цього разу ледве не погубила.

Зрозуміло, що, їдучи через місто, де живе дівчина, яку я хотів бачити, і не заїхати до неї, було неможливо.

Ж. не зраділа моєму приїзду.

— Я втомилася чекати на тебе, — відверто відповіла вона на моє «Здається, ти не рада». — Ще кілька тижнів тому я б танцювала від захвату, а тепер... Може, нам навіть не варто бачитися...

Але зустрітися зі мною вона погодилась...

(Далі буде)

НЕПЕРЕДБАЧУВАНІ КОНТРАСТИ

Дивує, що людина, яка, на відміну від більшості художників, не закінчувала малярських навчальних закладів, працює, як майстер. Певно, тому, що все, за що береться Олександр, є засобами його самореалізації. Для творця перехід з однієї сфери діяльності в іншу не потребує нового сходження на вершину. Наче птах, він перелітає з вершини на вершину. Роботи, представлені сьогодні, є власністю галереї «Спектр».

Костянтин ЛЯШЕВ, художник

Увага!

З вини співробітника, який уже не співробітник, у передмові до матеріалів агентства НОЧВИ з'явилася помилка. Замість слів: «Переможці конкурсу можуть одержати приз, ось тільки...» слід читати: «Переможці конкурсу не можуть одержати приз, оскільки...» — і далі за текстом. Усім привіт!

Гель-редактор

ШЛЮБИ ВЕРШАТЬСЯ НА НЕБЕСАХ

В астрологічній літературі часто зустрічається твердження, що найвдаліші союзи виникають між знаками однієї стихії, приміром, Телець найкраще поєднується із знаками Діви і Козерога, а Рак — з Рибами й Скорпіоном. Але практика показує, що такі союзи не довговічніші від союзів між представниками різних стихій. Це пояснюється тим, що знаки однієї стихії володіють схожими темпераментами і легко знаходять шлях до взаєморозуміння, але можуть швидко втомлюватись одне від одного.

Сучасна астропсихологія стверджує, що, в принципі, сприятливі всі поєднання знаків за умови високого рівня розвитку партнерів і при спільному бажанні уважно, з відповідальністю підходити до всіх колізій життя. Визначивши, що для вас найголовніше в партнері, а чим ви можете знехтувати, користуючись психосексуальною характеристикою, ви можете вибрати партнера — представника знаку, який найбільше вам підходить. Але пам'ятайте, що йтиметься про характер стосунків між представниками яскраво виражених типів.

ОВЕН — ОВЕН (22.03–20.04)

Разом два яскраво виражених Овни можуть пробити стіну будь-якої товщини. При зіткненні головами Овнів можливий мінімум один летальний кінець. Овни часто ігнорують питання побуту, тому один з партнерів повинен бути прив'язаним до дому, до сім'ї. Для взаємостосунків двох Овнів характерне постійне суперництво, бо обидва вони самостійні й незалежні. Їм не вистачає вміння спокійно й розсудливо вирішувати спільні життєві проблеми. В сексуальному плані два гарячих темпераменти зливаються в яскравий фейєрверк пристрастей, який спалахує і швидко гасне, аби загорітися знову.

ОВЕН — ТЕЛЕЦЬ (21.04–21.05)

Жінки-Овни, як правило, не дуже поважають чоловіків-Тельців. Це комплексує останніх. У такому випадку шлюб тримається тільки на матеріальній залежності партнерів. І навпаки, шлюб чоловіка-Овна і жінки-Тельця дуже гармонійний, адже жінка-Телець — це Єва, виліплена з ребра Адама, який, напевно, був Овном, бо який ще знак міг би відмовитися від райського життя заради бажання коханої жінки, до того ж народженої під «найвенеричнішим» знаком зодіаку — знаком Тельця.

ОВЕН — БЛИЗНЮКИ (22.05–21.06)

З Близнюками Овен легко знаходить спільну мову. Але Овен надто палкий коханець для Близнюків, особливо якщо Овен — чоловік. Найчастіше між ними виникає почуття дружби. Обидва імпульсивні й рухливі, завжди готові до поїздок і пригод. Але відсутність спокійної розсудливості й вузькість інтересів можуть призвести до дисгармонії у взаєминах.

ОВЕН — РАК (22.06–23.07)

Між Овном і Раком завжди існує підсвідомий, але глибокий конфліктний зв'язок. Овен часто травмує Рака своєю простодушною грубістю. Скритні й недовірливі Раки страждають від гарячковитості й різкості Овна. Всі спроби Рака «одомашнити» Овна — безуспішні. Це тільки призводить до того, що кожен живе своїм життям. При всій суперечливості цих знаків їх можуть зв'язувати спільні життєві цілі. Овнові варто уважно ставитися до перепадів у емоційному стані партнера, а також враховувати, що Раку нелегко витримувати його «любовні атаки». Тим не менше Овен допомагає Ракові утвердитися в житті, а Рак сприяє вирішенню житлових проблем Овна.

ОВЕН — ЛЕВ (24.07–23.08)

Шлюб Овна і Лева може бути стабільним, якщо Лев на заважає активному самовираженню Овна, а Овен, в свою чергу, не намагається вперто повчати Лева. Подібність сексуальних темпераментів, безпосередність і емоційність у виявленні почуттів робить їх шлюб яскравим і захоплюючим. У такому шлюбі народжуються прекрасні діти. Овен і Лев можуть складати одне одному чудову компанію для подорожування. Але конкурентні настрої можуть загрожувати цілісності їхніх стосунків.

ОВЕН — ДІВА (24.08–23.09)

Діва — хороший партнер для роботи, але може виявитися надто холодною чи тривіальною для ідеаліста Овна. Овен, в свою чергу, може довести Діву до психологічної кризи своєю некерованою активністю. Іноді між ними виникають союзи, які ґрунтуються або на розрахунку, або на сильному сексуальному потягу. Але безліч дрібних проблем, кризи із здоров'ям або борги можуть серйозно ускладнювати їхні взаємини. Між Овном і Дівою можливий і службовий роман.

ОВЕН — ТЕРЕЗИ (24.09–23.10)

Терези зачаровують і приваблюють Овна, але можуть бути надто холодними в сексуальному плані. Овну не варто значно переважувати чашу терезів у свій бік, а також приймати властивий знакові Терезів конформізм за безпринципність. Терези, в свою чергу, повинні намагатися просто сприймати всі розумні ініціативи Овна і не доводити ситуацію до абсурду нескінченними зважуваннями аргументів «за» і «проти». Природне відчуття міри і гармонії Терезів згладжує імпульсивність Овна, але можливі й конфлікти через полярність характерів.

ОВЕН — СКОРПІОН (24.10–22.11)

Союз Овна і Скорпіона ніби створений для того, аби зруйнувати старе й звести щось нове. У цій сутичці Скорпіон, як правило, «обламує» Овнові «роги», щоправда, часто ціною власного здоров'я. Якщо Овен все-таки виживає, то цей контакт йому на користь. У Овна і Скорпіона хороша сексуальна сумісність, але Скорпіонові варто враховувати, що Овен не здатний до затяжних сексмарафонів. Між ними можливі і побутові конфлікти через егоїстичність обох.

ОВЕН — СТРІЛЕЦЬ (23.11–21.12)

Овен і Стрілець — знаки, схожі за темпераментом. Дуже самостійні й незалежні. Між ними можливий бурхливий роман з пригодами. Схильний до зміни партнерів Стрілець і Овен, який часто закохується, можуть зраджувати одне одному, що ще більше розпалює їх взаємний потяг. Стрільцеві не варто пробувати переробити Овна на свій лад — такі можливості обмежені. Стрілець схильний використовувати Овна для вирішення своїх утилітарних проблем.

ОВЕН — КОЗЕРОГ (22.12–20.01)

Обидва знаки по-своєму непластичні, прямолінійність Овна протистоїть жорсткому консерватизмові Козерога. Незважаючи на помітну різницю в темпераментах, сексуальна гармонія цілком можлива. У шлюбі типові Овни звичайно несхильні приймати правила, які намагається їм нав'язати Козерог. Овни викликають у Козерога відчуття незатишку й повного хаосу. Але в цілому обидва знаки досить активні і разом можуть багато чого досягти. Але в них часто виникають складні побутові проблеми.

ОВЕН — ВОДОЛІЙ (21.01–19.02)

В Овна і Водолія велика різниця в сексуальних темпераментах, але між ними можливий гармонійний творчий союз, особливо коли партнери мають спільні інтереси, які потребують швидкої реакції, змін, численних контактів. У Овна і Водолія кохання часто переходить в дружбу. Водолій допомагає Овнові включитися в прогресивну громадську діяльність, служить для нього джерелом нових знайомств і оригінальних ідей.

ОВЕН — РИБИ (20.02–21.03)

Овни і Риби належать до абсолютно різних емоційно-сексуальних типів. У шлюбі їхні стосунки нерівноправні й часто ґрунтуються на спільній ідеї. Пасивність Риб Овен компенсує своєю динамічністю. Він часто підтримує Риб матеріально. Гармонійний тип Риб служить для Овна джерелом натхнення, їх вплив може бути зовні непомітним, але благотворним. Між ними можливий і романтичний зв'язок.

ОСВІДЧЕННЯ В КОХАННІ

(короткий науковий курс)

Як було раніше?..

Рано чи пізно, але кожен парубок так чи інакше заспівував гучної (або тихої — залежно від особистих вокальних даних) пісні:

Ой ти, дівчино чорноброва,
А чи підеш ти за мене?..

І це називалось «освідчення в коханні» (О. К.).

Дівчина при цьому могла бути зовсім не чорнобровою, а навпаки — білявенькою, русявою чи навіть геть рудою. Але пісеньку цю слухала доволі охоче, навіть якщо не розуміла української, бо аналогічні пісні існують в англо-, франко-, іспано-, китайсько-, і-таке-інше-мовних країнах.

Отже, парубок співає, освідчуючись у коханні, а дівчина слухає. По закінченні чоловічого соло наставала черга жіночої партії. Зміст її міг поширюватись у досить широкому діапазоні: від цілковитого «так» до абсолютного «ні». Зрозуміло, останній варіант сприймався обома виконавцями дещо негативніше за перший, котрий викликав бурхливі позитивні емоції. Емоції виявлялися палкими обіймами, поцілунками, носінням представниць більш легкої статі на руках представниками статі вусатої, а також значним підвищенням концентрації Т-клітин в імунній системі організму (тобто такій, що відповідає за захист від інфекційних захворювань).

Зрозуміло, на ті середні часи ніхто з виконавців про якісь там Т-клітини нічогісінько не відав, однак більшість уже звернули увагу на те, що, взявшись за руки і час від часу цілуючись, можна пізньої осені гуляти цілу ніч хоч босоніж, і ніяка зараза до тебе не чіпляється. От що робить з людиною кохання!

Знаєте такий дитячий анекдот: «Що таке опера? Опера — це коли на початку дії героїню заколюють кинджалом, а після цього вона ще півгодини співає».

Але то — анекдот. Хоча насправді існує і дивовижна (де в чому і сувора) реальність. Закохана Травіата помирає на оперній сцені щасливою, оскільки це цілком відповідає новітнім відкриттям біохімії: ендорфін, який утворюється в організмі закоханої людини внаслідок складних хімічних процесів, вгамовує біль. Тож з Травіатою все тепер стало зрозуміло.

Однак, повторюю, це було раніше. Маю на увазі не імунну систему і не ендорфін - вони якраз залишились, якщо науковці сучасні їх відшукали. А от парубкових освідчувальних пісень сьогодні майже не чути. Принаймні я не чув. Спеціально навіть магнітофона придбав, щоб записати на плівку, і по селах почав ходити. Ходив-ходив, ходив-ходив, ходив-ходив... Підбори збив, а так нічого й не записав, крім Майкла Джексона, та й того — по радіо.

Ну не хочуть сучасні парубки освідчуватись у коханні сучасним же дівчатам. Кохатись — хочуть, адреналін у крові — хочуть, а освідчуватись — ні, не хочуть. Виникає запитання: чому?.. І водночас із запитанням виникає хор чоловічих грубих голосів: «Тому, що не знаємо, як!»

А раз так — читайте і вчіться на досвіді старших!

Короткий науковий курс О. К.

Освідченням у коханні (О. К.) називається процес освідчення у коханні (О. К.).

Процес О. К. відбувається за потреби освідчитись у коханні і не відбувається за інших умов.

Нагальна потреба в О. К. виникає, коли нема більше сил дивитись, як об'єкт К. танцює на дискотеці з ким завгодно, тільки не з тобою.

О. К. не слід починати в той момент, коли об'єкт К. не готовий до сприйняття твого О. К. Наприклад, цілується не з тобою. Але якщо з тобою, то момент для здійснення О. К. можна визнати за зручний.

Досвідчені чоловіки зі стажем радять не поспішати з О. К., а зачекати, поки предмет К. «достигне». Тобто — дівчина мусить трошки похвилюватись і понервуватись в очікуванні початку О. К. У такий спосіб ти збільшуєш свої шанси на максимальний успіх.

Максимальний успіх О. К. полягає в тому, що об'єкт К. кидається тобі на шию із словами: «Яка я щаслива!» До такої реакції слід підготуватися заздалегідь, щоб утриматись на ногах під тягарем несподіваного щастя. Крім того, як свідчить досвід, така реакція на О. К. може викликати в деяких недосвідчених чоловіків неадекватне бажання пожартувати. До того ж — невдало. Взагалі, будь-який жарт у цьому випадку буде невдалий, бо, як казав ще Кузьма Прутков: «Ти не жартуй з жінками, ці жарти дурні й непристойні».

Слід визнати великим успіхом твого О. К. також, якщо дівчина поцілує тебе в уста, а потім розгублено скаже: «Що ж нам тепер робити?» Такі випадки зафіксовані в історії. І та ж таки наука

(історія) свідчить, що не слід у відповідь зразу ж знімати кросовки і розстібати гудзики. Краще вважати це запитання суто риторичним і просто усміхатись у відповідь.

Щодо краваток: короткий курс О. К., визнаючи перспективність молодіжної моди, рекомендує краватку все ж надіти. На момент здійснення процесу О. К. слід виглядати урочисто, злегка схвильованим і небагатослівним. Заздалегідь можна написати собі невеличку (хвилин на 30 – 40) промову — все одно в потрібний момент забудеш. Але можна і не писати, а покластись на власну здібність до імпровізації.

Найскладніше в О. К. — почати. Будь-яку справу починати завжди складніше, ніж продовжувати. Залізничний вагон досить легко котити по рейках, але спробуй зрушити його з місця, а?.. Тому варто скористатися з досвіду мудрих творців народних казок: вони, аби не мучитись у пошуках першого слова, вигадали універсальні початки — «У тридев'ятому царстві...», «Були собі колись...», «За синіми морями, за далекими горами...» тощо. Так і в О. К. протягом багатьох поколінь виробились усталені початки:

— Я давно хотів тобі сказати...

— Один мій друг закохався в дівчину...

— Не смійся, це дуже серйозно...

— Хочеш, скажу тобі цікаву річ?..

— Поговоримо про химери кохання...

Подальший текст О. К. залежить від імен виконавців і пори року.

Завершувати О. К. значно легше, ніж зупинити вагон, що котиться по рейках. Якщо ти досяг максимального успіху, ви удвох самі домовитесь, що робити. Якщо ж успіху твоє О. К. взагалі не мало, доброзичливо всміхнись і зразу ж прощайся. Тікай, мов від вагона, що котиться по рейках. Все.

Я прочитав лекцію. Тепер почекаю на наслідки. Повідомте, як і що.

ЛЕЛЬ-лектор.

ЩО ЇМ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ

Відверто кажучи, жінкам у чоловіках може не подобатися все, що завгодно. Це може бути і зачіска, і зріст, і ніс, і голос. І навіть те, що ти чоловік. Наперед нічого визначити неможливо. Он подивись шлюбні оголошення — аж в очах рябить від попереджень: «без шкідливих звичок». А хто знає, які твої звички вони визнають шкідливими?..

Одне слово, проблема. Найближчим часом я проведу відповідне соціологічне дослідження з цього приводу серед наших співвітчизниць, а поки що пошлюсь на досвід своїх американських колег. Раджу й тобі уважніше поставитися до цих попереджень соціологів з США, оскільки стосуються вони не якихось там ефемерних «шкідливих звичок», а цілковитої конкретики — твого вбрання.

Отож, приятелю, щоб ти не сумнівався — чимало існує таких примхливих дівчат, які без вагань можуть відхилити твої упадання через... негарні шкарпетки! Ну не люблять вони, коли ти носиш білі бавовняні шкарпетки з робочим або вихідним взуттям, а чорні — з домашніми капцями. Крім того, не подобаються їм шкарпетки будь-якого кольору і якості з дірками на п'ятах. Навряд чи справиш ти враження елегантної людини, якщо шкарпетки твої закороткі і, коли ти сидиш, закинувши ногу на ногу, вони не прикривають литки. Зваж на це!

Далекі від жіночого ідеалу також: манжети, які виглядають з-під твого піджака, оскільки рукави у сорочки виявилися задовгими; голе черево, що світить з-під недбало заправленої сорочки: розстебнутий верхній гудзик штанів (ці жінки ніби й не розуміють, що ти спеціально його розстебнув, аби попоїсти спокійніше!). Однак доведеться і на це звернути увагу, бо я раптом згадав, що і у Франції існує прислів'я: «Добрий півень жирний не буває».

Крім того, ці прискіпливі жінки стверджують, що чоловікові не личить лискучий або шовковистий вигляд. Це вони так засуджують твої шмотки з шовку, велюру та віскози. Зате вони вважають гідними чоловіків костюми з вовни та вельвету.

Медальйони на оголених волохатих грудях — також погана прикраса. «Тих, хто переконує чоловіків, ніби немає нічого кращого за розстебнуту на п'ять гудзиків сорочку і чоловічі груди з медальйоном, треба було б удавити на власному золотому ланцюжку!» — отак дещо емоційно висловилася одна жіночка.

Прикраси на чоловіках, як виявилося, жінки взагалі не люблять. Шпильки на вилогах, значки різні, олівці й авторучки, які знадливо виглядають з нагрудних кишень, ретельно вишиті на сорочках ініціали — все це викликає у слабкої статі неприховану іронію. Особливо, як стверджують ці дівчата, смішать їх чоловіки із сережкою у вусі, а якщо сережки в обох вухах, то вони починають реготати на повний голос.

Китички на взутті більшість жінок теж чомусь терпіти не можуть.

Надто яскраве забарвлення чоловічого одягу жінки теж відносять до розряду поганих манер. Тож тут можна застосувати таке джентльменське правило: «Якщо твій одяг зупиняє вуличний рух, значить, не варто йти в ньому на побачення».

До футболок і майок жінки ставляться більш терпляче. Але не тоді, коли на футболці красується назва фірми по виробництву жіночої білизни або намальовані зайчики, олені та інша живність. Ні, вони не проти природи, вони — проти... Навіть не знаю, проти чого ці жінки виступають у першу чергу. Я ж казав — їм не догодиш.

І все ж постарайся. Тобі ж на користь піде.

ЛЕЛЬ-соціолог

НЕ ПРОКОВТНІТЬ ЯЗИКА!

Часом складається враження, що найвіддаленіша точка земної кулі, де бувають твої батьки,— це гастроном в будинку навпроти. До того ж максимальний час їхнього перебування поза межами дому — поки шнурки розв'яжеш.

А так іноді треба побути вдома на самоті. Власне, не зовсім на самоті, а ще з однією людиною... Так близько-близько. При тьмяному світлі. І з легенькою музичкою. І якнайдовше...

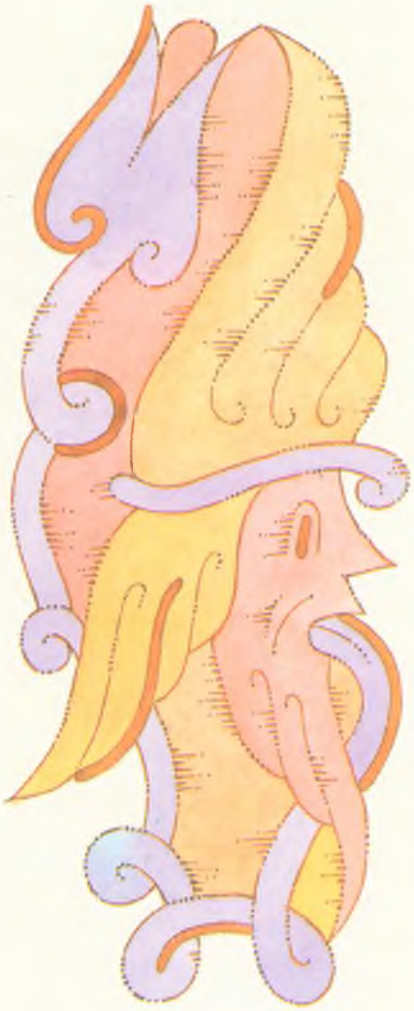

І ось! Нарешті! Сталося!.. Твої предки посунули у відпустку в сонячний Крим, а її батьки — байдарками до Селігера. Все співпало! Ура!.. Ви удвох — і на самоті...

Не поспішай передчасно радіти. Бо в той самий, «найцікавіший» момент двері відчиняються — і на порозі з'являється мама... Чи то в аеропорту гас скінчився, чи то Крим встиг відділитися і тепер візу вимагає — хтозна. Але причини маминого повернення тобі зараз з'ясовувати не доведеться, а доведеться постаратись не проковтнути язика і сказати щось доладне у своє виправдання. Що скажеш?.. Ну! Ну! Думай хоч трохи!..

Що, не виходить? Тоді скористайся імпровізаціями шістнадцятирічних дівчат і хлопців, котрих ми опитали під час запису чергової телепрограми «Музичний глобус».

Дівчата вирішили не надто урізноманітнювати текст майбутньої промови. Рівно половина з них сказали б: «Мамо, іди. Третій зайвий». А половина з тих, що залишилися, вважають за краще сказати: «Познайомся, це мій хлопець».

Значна частина дівчат гадають, що мама все скаже перша і до того ж у такій кількості, що промова у відповідь просто не знадобиться. А от ще кілька варіантів:

«Мамо, так сталося» (скромно дивлячись у підлогу);

«Ну я не можу більше терпіти, хіба не розумієш»;

«Нічого ж жахливого не сталося, правда?»;

«Ти ж так хотіла онуків»;

«Я не попередила: у мене гості»;

«Та ти що, мамо! Ти що подумала!»;

«Як добре, що ти повернулась! Підкажи, як мені повестися».

Хлопці виявились оригінальнішими, оскільки кожний пропонував свій варіант промови. Лише один нічого не сказав би, оскільки бився б головою об стіну. Ось деякі відповіді:

«Мамо, я став мужчиною, поздоров мене»;

«Тепер у нас є ще один голова родини»;

«Хіба я тебе не знайомив зі своєю подружкою? Тепер саме час, знайомтесь»;

«Мамо, йди. Я перевдягаюся»;

«Розумієш, мамо, людина прийшла уроки робити, перевтомилася від домашніх завдань. Я і запропонував своє ліжко. А мені що — на підлозі спати?»;

«Я поки що, здається, неодружений і можу робити, що хочу»;

«Ледве доліз додому після школи, втрапив до ліжка, очуняв — а вона поруч».

А ти що скажеш?

ЛЕЛЬ-соціолог

Анекдот?

Чоловіча солідарність

Чоловік повернувся додому о третій годині й говорить, що засидівся за шахами у Миколи допізна й довелося пішки йти через усе місто.

Дружина телефонує Миколі:

— Мій у тебе сьогодні був?

— Звичайно був,— відповідає Микола.— Він і зараз у мене!

ОЙ, ЛЕЛЮ,

Пише тобі простий сільський хлопець, котрий розчарувався в житті. Та якби ви знали, як радів я раніше — поки вона не покинула мене і не пішла з іншим. Виявляється, вона використовувала мене як «ударну силу», а насправді цікавилась іншим хлопцем. Одного разу я того хлопця випадково зачепив. Бачили б ви, як вона розлютилася!.. Вона вирішила провчити мене. Удвох із своїм другом вони підмовили інших хлопців. Та, слава Богу, силою я не обділений, зумів постояти за себе.

А болить сильно. Не від синців, від образи. Я ж по-справжньому кохаю її, і вона знає про це — а навмисне мучить. Навіть розмовляти не хоче. Чому?

Я, звісно, не відмінник і не зразковий хлопець. Не маю і таких друзів, з якими можна було поговорити про це. Тому і пишу листа: може, хтось щось порадить?

Про себе: мені 16 років, зріст 193 см, вага 85 кг.

СТЕПАН.

Цього хлопця звуть Олег. Він гарний, добрий, поступливий, товариський, веселий. Ну й прихильниць у нього — не злічити. І я йому симпатизувала. Не знаю, чи помічав Олег мене раніше, та сталось так, що ми опинилися в одній компанії. Олег тоді зустрічався з дівчиною на ймення Віта. А я їх ревнувала, так ревнувала!..

Потім Віта зникла з компанії, а Олег сказав, що вони більше не зустрічаються, і почав ставитись до мене дуже ввічливо. Ми з ним гуляли цілий тиждень. Я від щастя була на

«Я ТЕБЕ КОХАЮ!»

(10 причин, через які дівчата хочуть почути ці слова)

1. Їм потрібні ці слова.
2. Їм з дитинства казали, що кохати важливо.
3. Вони можуть похвалитися перед подружками, що він все ж таки це сказав.
4. Вони від цього мліють.
5. Дівчині потрібний хоча б натяк на зобов'язання.
6. Біологічні причини — слова добре вкладаються у місячний цикл.
7. Це буде винагородою за його тупість в усьому іншому.
8. Це покращує статеві стосунки.
9. Почувши освідчення, вона може відповісти тим самим, не побоюючись наразитись на відмову.
10. Вона хоче, щоб у нього все охлало.

Анекдот?

Жіноча солідарність

Дружина повернулася додому о третій годині й говорить, що засиділася у Галини на дні народження, а потім довелося йти пішки через усе місто.

Чоловік набирає номер Галини:

— Моя в тебе сьогодні була?

— Сто років її не бачила. І взагалі: я ще перед весіллям казала тобі, що вона шлюха!

ЛЕЛЮ...

сьомому небі! Ми ходили в парк, в кіно, в кафе, на дискарі. І одного разу він сказав: «Алю, я тебе кохаю. Розумієш, я не можу без тебе. Я все відчуваю — і розумію, що ми повинні бути разом». У відповідь я годна була його цілувати, обнімати, кричати «так, так!» — але схаменулась, повинна ж бути дівоча гордість. Я йому сказала, що дам відповідь завтра.

А коли прийшла додому, побачила лист на столі. З нього я довідалась, що Віта вже не дівчинка, що Олег згвалтував її. Можете собі уявити, що було зі мною!.. Адже на Вітиному місці могла опинитись і я. Може, він зовсім і не кохає мене, може, я потрібна йому тільки для розваг?.. От що я думала.

Наступного дня я все сказала Олегові, а він виправдовувався, казав, що нічого такого не було й бути не могло. Та я йому не повірила. Ми розлучились.

Минуло доволі багато часу, коли якось я зустріла Віту і поспівчувала їй. Розказала, як раніше заздрила і ревнувала, а тепер вдячна, що Віта розповіла мені правду про Олега. У відповідь Віта розсміялась мені в обличчя і сказала: «Невже ти повірила? То був жарт. Я просто не хотіла, щоб ти з Олегом зустрічалась. А насправді я сама його покинула, бо він не хотів зі мною трахатись. Я з ким гуляю, з тим і трахаюсь, а цей не схотів. Тож вважай, що я врятувала тебе від такого зануди. І не треба нюні розпускати!..»

Отаку історію я хотіла розповісти. Я ж знала, що Олег — хороший хлопець, що він не міг вдатися до насильства. Знала, та не повірила. Нас, дівчаток, привчають не вірити хлопцям, доводять, що їм потрібно від нас тільки одне. От ми і привчилися не довіряти. Зате віримо кожному слову своїх «подружок» про хлопчачу підступність...

Може, хоч моя історія когось навчить **довіряти** людям.

АЛЯ.

Неодмінно надрукуйте мого листа! Немає більше сил цього терпіти. Наболіло. Так-так, боляче дивитись, як хлопці ставляться до дівчат. Тільки в нашому «гуманному» суспільстві таке можливе.

Запам'ятайте: **ніколи не стане мужчиною той, хто підніме руку на жінку! Ніколи!!!**

Дуже хочу, щоб прочитала ці слова «сильна стать» і хоч трошки подумала.

ІРА, м. Одеса.

Звичайно, хочеться в молоді роки чогось дивовижного, незнаного, захоплюючого. Кохання, наприклад. І кожний нетерпляче чекає, коли його полюблять. А коханої людини немає — і край! І починаються думки типу «я погана», хочеться плакати, ходять усі похмурі й скиглять, що все кепсько... Життя й без того складне, а тут ще ви зі своїми проблемами. Цілковитий морок...

Хлопці! Дівчата! Усміхніться! Навіть якщо вам дуже погано, усміхніться. Тільки тоді вас побачать. Тільки тоді до вас потягнуться люди, бо ви випромінюватимете радість, а її так мало залишилось. Усміхайтеся! Ось мій рецепт щастя. Рецепт, який я перевірила на власному досвіді.

ЮЛІЯ, м. Чигирин.

ЧОЛОВІК НА КУХНІ

Продовжуємо друкувати рецепти еротичних страв

МОРКВА

Як твердить більшість травників, морква сприяє успіхові в коханні. Попри низький вміст білка, морква багата на каротин, який в організмі перетворюється на вітаміни А, B_1, С та Е. Популярний арабський рецепт пропонує моркву тушкувати в молоці. Вважалося, що ця страва за регулярного вживання поліпшує сексуальний апетит і сприяє успішному виконанню шлюбних обов'язків.

ШОКОЛАД

За часів Людовіка XIV шоколадні цукерки здобули велику популярність при французькому дворі. Якщо дама одержувала бодай одну цукерку від самого Короля-Сонця, то це означало запрошення розділити з ним його ложе. Шоколадні цукерки фігурують у ритуалі залицяння і в наші дні.

ЧАСНИК

Його знайшли навіть у гробниці єгипетського фараона Тутанхамона. У Стародавній Греції атлети жували часник для підвищення тонусу перед Олімпійськими іграми, а римський учений Пліній рекомендував потовчений часник і коріандр у білому вині як сексуальний стимулятор, що ніколи на дає збою. Закоханим слід лише пам'ятати дві речі: додавати часник у страву треба тоді, коли вона майже готова (інакше буде гіркою), а їсти такі страви варто обов'язково разом.

ЯЙЦЯ

На сході вважають яйця засобом, підвищуючим потенцію. Майже в усіх кулінарних рецептах яйця радять щедро приправляти перцем, іноді й корицею. Якщо яйця і бренді збити з молоком, медом і пучкою солі, то вийде яєчний флип. Цей напій у XX столітті набув репутацію сексуального стимулятора.

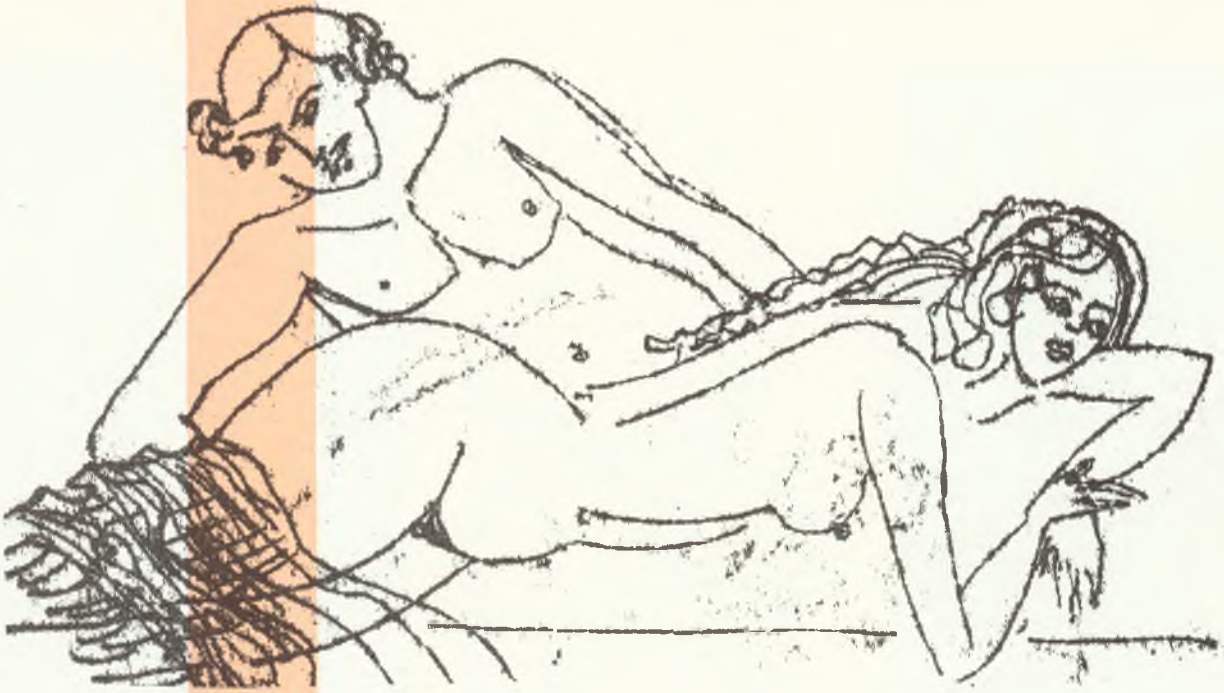

1001 ВІРШ ДЛЯ ШАХРАЗАДИ

Ілларіон ПАРКЕР

ЗОРЕ МОЯ ВЕЧІРНЯЯ

Гірло моя, що всі мої поняття
Про душу й тіло, про добро і зиск
Перевертаєш — тьмою робиш блиск,
Рятуй себе від наглого прокляття.

Спали себе в огні мого багаття,
Мов фенікс з піплу, тьмяно возродись,
Свій феїс розмаж під власноручний писк,
Забудь своє минулорічне шмаття.

Біжи вперед по стоптаних світах,
Лети навкруг планети, що причинна.
Коли ж ілюзія на нуті «не» —
У всьому винна карма безневинна.
Реальним є свідомо рятівне:
Твій лайф і кайф — то мій із паху птах.

Василь РУБАН

***

...сама, вона знімає личину терпіння
і вішає на стілець.
В кімнаті темно,
вона знімає посмішку
і кладе її в скриньку з намистом,
лягає на прохолодне простирадло
і заплющує очі.
Я йду до ліжка —
то дівчина лежить.
Я легко торкаюсь її голого тіла,
вона соромиться мене
одягненого:
— іди,— каже,—
і затуляє лице руками.
Я знімаю свою личину терпіння
і кладу до її личини терпіння.
Дві людини лежать у скриньці на ліжку,
на ліжку і в скриньці лежать дві людини...

Іван МАЛКОВИЧ

ЖИТІЄ МОЛОДОГО САМОТНЬОГО

Вмостивши під подушку «Камасутру»,
він стрімголов занурюється в сон:
. . . . . .
Висячий сад... перинний зал... а он —
лежить вона в очікуванні нурту.

Ось він вже в ній.
Неначе перископом,
зсередини досліджує її:
ось, як тюлень лінивий, тлустим боком
вляглась печінка; он — ходи свої

воздвигнув стравохід;
потрібен хист Дедала,
щоб оцінить цей лабіринт... Та враз
якась хмарина шлях йому заслала,

голублячи його, він мліє...
і в цей час
вмить докумекає: та це ж душа блукала! —
і з риком тура спорскує нараз.

Юрко ПОЗАЯК

ЛЮБЛЮ

Я роздуваю червону соплю —
Я закоханий, наче індик,
Я тебе кожен день по-новому люблю —
Як пацюк, як пантера, як бик.

Ось я підлітаю — я гордий орел,
За мить — я дурний носоріг,
В найбільш потаємний, інтимний момент
Я ніжний, немов восьминіг.

І не лякайсь, як крізь спів солов'я
Прорветься горилячий рик:
Адже лиш той, хто кохає, як я,
Кохає, як справжній мужик.

Юрій АНДРУХОВИЧ

* * *

А це така любовна гра:
Кружіння, дзеркало і промінь! —
ти все одно підеш за грань,
у чистий спомин, чистий спомин.

Кружіння!.. Ніби й неспроста
миттєвий дотик (чудо стику!) —

на луг життя і живота
покласти б руку, теплу й тиху...
Ми надто близько — марний знак,
той погляд Єви — не інакше!

Ми двоє в дзеркалі, однак
усе не так і все не наше.

Бо вийду із дзеркальних меж —
розвалиться хистка будова.
Ти в чистий спомин перейдеш,
слонова кість, роса медова...

Євген ПЛУЖНИК

* * *

По той бік пристрасті
народжується ніжність.
О спрага вуст!
Гарячий поклик тіл!
Воістину прекрасен їх приділ —
По той бік пристрасті
навіювати ніжність.
Чого ж ти ждеш? Лишилося
так мало!
Розкрий обійми, наче помах крил,—
Лети й лети! Це ж те, що статись
мало...
По той бік пристрасті — байдужості
приділ.

Майк ЙОГАНСЕН

* * *

... Ах життя моє дороге,
Хто мені дав тебе, тепле й сильне?
Бігти берегом, бігти геть,
Бігти холодною вогкою рінню.

Занести руку з-за хмар,
Занести за небесну спину.
Розмах. В удар
Тіло. Голову. Руку вкинути.

Ах життя моє — кругле, як м'яч,
Пружне й палюче — як любов.
Падай. Злітай. Смійся. Плач.
Цілуй дужче, знов і знов.

До кінця цілуй. До зубів,
До холодного цілуй поту.
Так ніхто тебе не любив,
Не пив слину з крепкого рота:

Ах життя моє — кругле, як м'яч,
Ти з яких зірвалось шківів?
Душі мене. Кров'ю моєю пияч.
— Так ніхто тебе не любив.

Наталка МЕЗЕНЄВА

ЛОНО

Кожної ночі я кладу на нього руку...
І відчуваю порожнечу...
Можна було б поселити там птаха.
Він вилетів би звідти вночі
І зігрівав мене крилами.
А можна було б посадити там
дерево —
Воно виростало б і стовбуром
Лягало поруч.
А можна було б викопати там
криницю,
Щоб вона напувала тебе водою
у сні,
Бо ти до мене вже ніколи
не повернешся...

Марія МИКИЦЕЙ

* * *

Розпочинаймо гру
допоки ще можливо
так бездоганно класично
заломити засмаглі руки
і подумавши
дозволити собі на мить
простогнати щось
безмежно прекрасне
Розпочинаймо гру
допоки ще можливо
так вивірено і нерозважливо
заблукати в мені
заблукати прекрасно знаючи
дорогу повернення
Розпочинаймо гру
допоки це все ще можливе

Віктор НЕБОРАК

* * *

Шістнадцять свіч. Вона в передчутті
солодкої пітьми і вознесіння
густим потоком теплого насіння
в пульсуючі світила золоті.

Чекає, перелякана, осіння...
Опівночі з'являються оті
уже знайомі — грішні і святі —
її коханці перші — сновидіння.

І ковдру відгортають юнаки,
Їх дихання торкається волосся.
І де пітьма вглибає у пітьму,

загуслий промінь розтає, тому
що іншому вона шепоче — ось я...
Та їм усім віддасться все-таки!

Митрофан ДИКАРЄВ

ЗНАДОБИ ДО УКРАЇНСЬ

Тому, що, прочитавши ці уривки зі «Знадоб до української народної ботаніки», ми відкриємо для себе ще більші глибини українського фольклору, слід завдячувати Митрофанові Олексійовичу Дикарєву. Народився він 12 червня 1854 р. на Воронежчині в сім'ї дяка. Отож не дивно, що згодом хлопець опинився у Воронезькій духовній семінарії, з якої, однак, 1876 року — «за крайнюю неблагонадежность» — був вигнаний. З цього часу, власне, й почалися поневіряння Митрофанові. Чим тільки він не займався — був і домашнім учителем, і помічником волосного писаря, і страховим агентом, і статистиком... Та ні злидарська платня, яка не дозволила обзавестися сім'єю, ні чиновницька рутина не вбили в М. Дикарєві жадоби до знань. Залишаючись фактично неуком, до того ж і відірваним і від російського, і від українського академічного середовища, він завдяки феноменальній працездатності, відданості, а найголовніше — любові до України (яка спалахнула, до речі, після гастролей у Воронежі трупи М. Л. Кропивницького) здобув визнання таких світил науки, як І. Бодуен де Куртене, Хв. Вовк, М. Грушевський, І. Франко та ін. Його фольклорною

1. БАРВІНОК. У народній поезії — з неодмінним епітетом хрещатий, бо стелиться на всі боки навхрест. Є символом молодості і дівочої цноти, бо використовується для вінка, що знаменує ці ознаки. Також символізує молодість взагалі і прирівнюється до молодого козака, до парубка:

Зелений мій барвіночок,
Чом не рано цвітеш?
Ти ж, мій милий, чорнобривий,
Не по правді живеш.
(Чубин.V, 141).

Саджання барвінку, так само як і рути, порівнюється з коханням.

2. БЕРЕЗА. В народній поезії є символом: 1) заміжньої жінки; 2) дівчини, що до заміжжя втратила жіночу честь.

Біла кобила
Березу везла,
На льоду упала
Та й розбила;
З гори покотилась,
На пеньок настромилась.
(Пам'ятн.книжка Воронежск. губ. 1865 – 1866 р. 214).

3. БУДЯК. У весільних піснях вираз «ходити в будяки» означає розпусне життя, статевий акт.

Признаю ся, хлопці, вам,
Як давала, так і дам.
«Ходіть, хлопці, в будяки,
Я вам дам по трошки;
Ходіть, хлопці, не вертіть ся,
Дам вам..., покріпіть ся».
(Чубин.IV, 498).

Кучерявий мельник
Завів мене в темник;
А я його в будяки —
Аж погубив ходаки.

4. ВАСИЛЬКИ. ВАСИЛЬОК. У піснях, особливо весільних, є символом дівочої честі і задля цього вплітається в вінок:

Спасибі тобі, таточку,
За кудрявую м'яточку,
За запашний васильочок,
За твою учтиву дитину,
Що вона по ночах не ходила,
При собі снoток носила.
(Чубин, IV, 451).

5. ВЕРБА. Є символом смутної, зажуреної жінки. Але, разом з тим, в деяких варіантах символізує розпусне життя, зокрема, вираз «ховатись під вербами». Або приказка «Хмизом, низом, під вербами», себто, ховаючись.

6. ГАРБУЗ. Виноситься сватам як символ відмови дівчини від парубка. Розвиваючи цю символіку далі, народ надає гарбузові значення самого хлопця, котрому підноситься гарбуз:

Гарбуз, мамцю, качається,
Мене дурень чіпляється.
(Чубин.IV, 514).

7. ГОРОХ. Горох — богові сльози. Символізує скривджену, нещасну людину. В інших варіантах скакання в горох символізує розпусне життя, статевий акт. Відтіля приказка: «У горох ускакнула», себто стратила честь.

8. ГРИБ. Символ непорушності. Символізує чоловічий статевий орган в стані ерекції: «Коли ти мені муж, то будь мені дуж, а як не гриб, то не лізь у козуб».

9. ЖИТО. Є символом *життя*. Кажуть, коли сниться жито, то життя довгим буде. Дозріле жито є символом молоді, котру час одружувати:

Пора, мати, жито жати —
Колос похилив ся;
Жени, мати, свого сина,
Бо розволочив ся.
(Чубин.V, 166).

10. КАЛИНА. Є символом краси взагалі, а також символом духовної краси і дівочої цноти. Символізує чесну, порядну дівчину. Ламання калини є символом кохання до дівчини або заручення її:

Ізсікли калиноньку, зрубали;
Уже нашу дівоньку звінчали.
(Чубин.IV, 267).

11. КЛЕН-ДЕРЕВО. КЛИНОК. Серед інших значень зустрічається трактування клена як козака, котрий ходить потай до дівчини. Але в тому разі, коли клен росте «різно» (окремо).

Ой у полі клен-дерево різно,
Ходив козак до дівчиноньки пізно.
(Чубин.V, 150)

12. КОНОПЛІ. Як під Івана Купала підперезатись коноплею, то відьма нічого лихого не зробить.

Вкидання конопляних помоків у воду прирівнюється в піснях до лихого життя невістки:

Оддала мене матонька моя,
не оддала — утопила,
Як ту череточку-конопляночку
у ставочку помочила.
(Чубин.V, 748).

13. КРОПИВА. Приказка «У кропиві шлюб брати» — належить до розпусного життя. Символізує статевий акт. Також — лиху свекруху, кепське життя дітей, підкинутих до чужих людей:

А вже козак пшениченьку косить,
А дівчина дитину виносить:
— Ой, на тобі, козаче, дитину:
Як не візьмеш — в кропиву закину.
(Чубин.V, 865).

14. ЛІЩИНА. ОРІШИНА. Символ зажуреної нещасної дівчини. Рубання ліщини, як і калини, є символом заручення дівчини, але проти її волі:

Не рубай ліщини, най горішки родить;
Не бери дівчини, най ще рік походить.
Зелена ліщина, як ся розвивала:
Плакала дівчина, як ся віддавала.
(Чубин.IV, 541).

15. ЛЮБИСТОК. Народна етимологія виводить слово *любисток* від слова *любити*. Саме цим пояснюється вживання любистку. В ньому купають дітей.

А й уродить ся да трой-зіллєчко:
Що перве зіллє — то ж василечки,
А друге зіллє — то ж барвіночок,
А третє зіллє — то ж любисток.
Що любисток задля любощей,
А барвінок задля дівочок,
А василечки задля пахощей.
(Чубин.III, 213).

16. МНЯТА. М'ЯТА. У піснях слово *м'ята* вживається в супроводі слова *рута* з одного боку і неодмінним епітетом *кудрява* — з другого. М'ята є символом духовної краси, дівочої цноти:

КОЇ НАРОДНОЇ БОТАНІКИ

Купив поясочок,
Підперезав да Галочку,
Глядить на станочок:
— Ой ідесь же ти, да Галочка,
С кудрявої м'яти.
(Чубин. III, 112).

17. ОГІРОК. Народна етимологія виводить слово *огірок* від слова *гіркий* і пов'язує його з горем. Але не завжди. Огірок вважається символом тієї повноти чоловіка, що надає йому красу. Молоді зелені огірочки уособлюють молодих хлопців, а жовті або жупляки — старих:

Ой гіркі жупляки,
Старійте ся, парубки!
А в нас огірочки,
Самі зелененькі;
А в нас парубочки,
Самі молоденькі.

Загадки проти огірка: «Росте під хвостом догори хвостом». «Покладу тверде, вийму мняке, із кінця — кап-кап» (про солоний огірок).

18. ОЧЕРЕТ. КОМИШ. Маківка очерету прирівнюється до бороди старого діда, через те й сам очерет символізує діда. Залюбки згадується очерет дівчатами у приспівках:

Ой густий очерет да й макухуватий:
Чи ти ж мене не пізнав, пришелепкуватий?
Ти думаєш, дурню, що я тебе люблю,
А я тебе, дурню, словами голублю.
(Чубин. V, 176).

19. ПОЛИН. Вживається в приказках та піснях з неодмінним епітетом *гіркий*. Приказка: «Гірке, як полин».

Лучче мені, мати,
Гіркий полин їсти,
Аніж мені, мати,
Із нелюбом сісти.
(Чубин. V, 561).

20. ПШЕНИЦЯ. Має неодмінний епітет *ярая*, або *ярица*. Пшеничний хліб є найкращим хлібом. Москаль любить житній хліб, бо пшеничним «не можна наїстися», себто не почуває від нього такої ваготи в животі, як від житнього.

Під пшеницею розуміють щось викохане, випещене:

Чи я в полі не пшениця була?
Чи я в полі не зелена була?
Взяли мене да й пожали,
У снопики пов'язали.
Така доля моя!
Да чи я в батька не дитина була?
Да чи я в батька не кохана була?
І світ мені зав'язали,
Із нелюбом повінчали.
Така доля моя!
(Чубин. V, 538).

Стинання пшениці, так само, як і стинання калини, символізує видавання заміж.

21. РЕДЬКА. Є символом усього неприємного. Приказка: «Обрид, як собаці редька». Через гіркість редька жартівливо зветься *хріновою матірою*.

22. РОЖА. Символ фізичної краси дівчини, рідше — заміжньої жінки або чоловіка.

Моє личенько, моя матінко, як рожа процвітає;
Його борода, скурвого сина, инеєм припадає.
(Чубин.V, 794).
— Ой нарву я хвиялочок на віночок.
— Нащо тобі, дитя моє, хвияловий цвіт;
Ой є в тебе Іванок, як рожевий цвіт.
(Чубин.IV, 313).

Рвання, ламання або щипання рожі означає заручення дівчини, видавання її заміж.

23. РУТА. Власне рута символізує фізичну красу дівчини — збережену цілісність тіла.

Сіяння рути прирівнюється до кохання, вважається приворотним зіллям.

Схід посадженої рути прирівнюється до видавання, виходу заміж, як до наслідку кохання:

Стали хмари, дощі впали, рутка ся приняла:
Іще дівча літ не дійшло, а вже ся віддало.
(Чубин.V, 401).

24. СОСНА. ХВОЯ. Символ сумної, зажуреної жінки. Задля виразності цього суму часто служать такі ознаки, як схиляння, шум.

Що то в хаті гомоніло;
Теща з зятем розмовляла:
— Ой, зятю мій, зятю.
Ти не дурь мого дитяти,
Ти не суши молодости.
(Чубин.V, 892).

Також служить ознакою висоти і сили чоловіка, так само як і дуб. Приказки: «Ми не такі сосни рубали», себто ми ще й не таких міцних брали. Або: «Довгий, як хвоя».

25. ТОПОЛЯ. В народних піснях згадується з неодмінним епітетом *біла* або ж *тонка* та *висока*. Рубання тополі так само, як і рубання калини, символізує дівоче кохання, заручення або видавання заміж:

Тонкая, високая тополя:
Чорнявая дівчина — то моя.
Тонкую, високую зрубаю:
Чорнявую дівчину кохаю.
(Чубин.V, 38).

Схиляння двох деревин (у тому числі і тополь) докупи є символом пригортання двох коханців і взагалі кохання, любощі.

26. УКРІП. ОКРІП. КРІП. Прирівнюється до парубка, коханця.

Ой кріп та ромен, та ромен та петрушечка,
Кучерявий Іван, моя душечка.
(Чубин.V, 11).

27. ХМІЛЬ. Символ весілля, безтурботного життя. Хміль, повитий по деревині або тичині, прирівнюється до прихильності, кохання молоді.

Ой хміль по дереві в'єть ся,
Жовте стебелечко;
Що мовить Іван:
— Марусю, моє сердечко!
(Чубин.IV, 350).

28. ЧЕРЕШНЯ. Часто згадується в піснях у супроводі з вишнею. Символізує молоду дівчину, її красу.

За Дунаєм черешенька з ягідками,
А вже тобі (Марусю) не гуляти з дівоньками.
А як вишня, як черешня,
Ягідками рясна,
А молоденька та дівчинонька
А на личеньку красна.
(Чубин.V, 24).

колекцією користувався Б. Грінченко, його записи сороміцького фольклору публікувалися у Франції (з частиною них ми познайомимо читачів «Леля»).
Як пише в спогадах про М. Дикарєва О. Кониський, село, де народився М. Дикарєв, лежить на пограничній етнографічній смузі українського й російського народу. Отак, перебуваючи в Росії, а серцем линучи в Україну, й прожив М. Дикарєв свої п'ятдесят п'ять років. Найбільшою його мрією було перебратися до університетського міста, щоб заповнити лакуни в чисельних незакінчених через брак літератури працях. Десь у 1893 р. він почав сліпнути. Однак, сподіваючись на якийсь гонорар, М. Дикарєв планує витратити його не на лікування, а на поїздку до Москви, щоб попрацювати в Рум'янцевському музеї...
М. Дикарєв заповів свій архів і бібліотеку Науковому товариству ім. Т. Г. Шевченка. Готуючи томик вибраних праць М. Дикарєва, І. Франко відзначив, що й зібраний ним матеріал, і його висновки «мають свою певну ціну як здобутки міцної думки, з незвичайним напруженням зверненої в один бік, до прояснення найтрудніших, найделікатніших питань культурної історії». Отож, слухаючи народні пісні, пам'ятаймо, що гербарій українських рослин, які є ключами від їхнього потаємного смислу, зібрав для нас М. О. Дикарєв.

Микола СУЛИМА

Ой у полі черешенька та рясно зродила;
Коли б мене дівчинонька та вірно любила.
(Чубин.V, 155).

29. ШАВЛІЯ. ШАЛЬВІЯ. Є символом густоти рослин. Також це символ кохання і виходу заміж дівчини. Шавлія є приворотним зіллям.

Вона йому дала чари в пшеничнім пирозі:
В єднім розі й а в пирозі шальвія та рута,
В другім розі й а в пирозі гадиночка люта;
Шальвія та рута, щоби ся любили,
Гадиночка люта, щоби ся розлучили.
(Чубин.V, 434).

30. ШОВКОВА ТРАВА. Через м'якість шовкова трава символізує собою дівочу косу, також м'яку, шовкову. На перехід трав'яної хвилі, котру жене вітер по безперервнім килимові шовкової м'якої трави, народ дивиться як на передачу тієї чи іншої вістки від однієї родини до іншої, з одного місця на інше.

Ой повій, вітроньку, по крутій горі,
Та по шовковій траві!
Та ізбери, Боже, всі любощі мої,
Та понеси, Боже, аж до милого мого,
Та положи, Боже, в головоньці його.
Він раненько встане, на любощі гляне,
На любощі гляне та мене згадає.
(Чубин.V, 280).

31. ЩАВЕЛЬ. Так кажуть про старого діда.

Змішав ся щавій з лободою:
Оженив ся старий з молодою.
(Чубин.V, 576).

32. ЯБЛУНЯ. КИСЛИЦЯ. Круглість яблука, так само, як і круглість маківки або цибулі, є ідеалом круглості голови людини. Пупорізна баба кожній народженій дитині намагається надати таку форму голови, щоб вона відповідала загальному ідеалові — *головочка-маківочка*. Задля цього голова кожної дитини, що відразу після народження буває довгастою, притискується згори і знизу. В деяких регіонах України баба деякий час (тижнів зо два) ходить до малої дитини «правити головку» та випростовувати «покручені» вуха.

Кислиця (яблуко) є символом сліз. Від того з'явилося і багато приказок. «Сняться комусь кислиці, та не знає, проти чого», себто: будеш покараний, плакатимеш (бо кислиці сняться проти плачу).

33. ЯВІР. ЯВОР. Явір є символом чоловіка взагалі і молодого хлопця зокрема. Місце під явором зелененьким є звичайним місцем кохання і його наслідку — страти віночка, себто дівочої цноти.

Ой вронила я віночок
Без (через) свій дурний розумочок;
В чистім полі без неволі,
Під явором зелененьким.
(Чубин.V, 335).

Ой зрадив козак молоде дівча
На славних вечорницях;
Та завів її в густий лісок,
Під явор зелененький.
(Чубин.V, 337).

Взагалі ж, явір символізує прихильність, кохання. Особливо, коли явір зелененький.

34. ЯСЕНЬ. ЯСЕН. Рубання ясенини так само, як і яворини, символізує сватання сироти:

— Рубай, сину, ясенину — буде кочержилно:
Сватай, сину, сиротину — буде господиня.
— Ой не хочу я, мати, ясенину рубати;
Ой, не хочу я, мати, сиротини брати.
(Чубин.V, 879).

Василь ХАЛАХУР

ПЕРЕДЧУТТЯ

Штучне запліднення дівчинки білявої
триватиме доти
доки вона не перетвориться
на бабу бридку старезну як світ
здивовано дивитимешся на неї
на себе поруч із нею
намагаючись збагнути
хто ви і що тут робите

Марія ШУНЬ

МОЯ ВЛАСТА

(Цикл)

***

...так, Вона тільки моя,
тільки моя на нині,— і віднині
спочиватиме моя тінь крислата
на двох Її пагорбах-трояндах,
на Її гріховоддях,
ще не осінніх, ще літніх таких,
як хлюпіт води озерної... Ще музика
стигне на них,
наче клапті піни Афродіти...
... моя прекрасна Діва,
о назву Її Властою,
владно перейшла мені день
яблунево
і стала моєю дорогою —
спочивальнею
моєю...

***

...роби, що хочеш,
бо се літо минає...
Роби, що хочеш,
бо се тіло минає
в моїх руках неприручених, бо минаю
в травах Її волосся світлого,
як струм, протикаючи ніч,
новий день запалюючи
зітханням втіхи наступної...
Як струмінь білого меду
зі стегон Її, проминаю...
Меду протерплого
на завмираючих пальцях кохання —
неминучого, як сей новий день...
Сей новий день в зеленому...

***

...Її ніжного вушка тало
торкнуся кінчиком
кропивного жала язичка,
потім у владу вступлять
уста зголоднілі —
вступлять сповна, а тоді
розгорнеться Її гортань
стогоном... Ввійду і вийду
леготом-скреготом із Неї,
проклинаючи Її захланно —
вакханку безвинну...
Розтану поцілунком-зітханням
У Її сонячному сплетінні —
ще раз —
видихну Її імення Власти
прокляттям-жадобою безцеремонною
ще раз — заволодіти
Її глибочинними надрами і стихіями,
Її незліченними
губами
по всьому тілу...

***

...тіло Її, обезводнене
суховіями доторків і укусів,
і заклань, і заклять,
згасло і вислизало
із моєї тіні, покривалося
прожилками бузкової втоми,
очі Власти померхли, Її нема...
Нема... Поза мною
лежить Її спалена поза,
поза сну...
Застигли бедра Її пружинні —
розвідні мости
останньої битви-діалогу...

ДИМ. 1983 р.

ПРОХОДИТЬ КРІЗЬ КОХА

Пропоновані роботи Юрія Коха презентують лише одну із сторін багатогранної творчості цього львівського художника. Адже цей митець має багато творчих амплуа, і хибно було б назвати його майстром суто еротичного живопису. Минулого року сталася цікава історія — Юркова графіка виставлялася в Америці (а були це переважно роботи меморіальні, на патріотичні теми, портрети діячів тощо), і в глядача склалося враження, що Ю. Кох — художник виключно національно-патріотичної тематики. Так от, ми вже попереджені — і в нас не складеться хибне враження. Еротику Юрко вважає самодостатнім елементом у комплексі світобудови, яку він уявляє безмежною шафою з енною кількістю поличок, кожна з яких має спеціальне призначення. Еротика для Коха — один із способів відтворення світу. Коли щось реальне існує і промовляє «покажи мене»,— то Кох це робить, але ніколи не розв'язує теми до кінця, бо всі речі, на його думку, це загадки, з яких він подивляє і по-своєму їх показує.

У даних роботах відчувається прихований потяг Коха до ретро, інспірований і

БІЛЯ РОЯЛЯ. 1979 р.

СМІТНИК. 1982 р.

КОХАННЯ...

еротичними моментами, і несвідомим бажанням жити чи не століття тому. Але художник живе в наш час, не проганяючи від себе ні еротичних, ні патріотичних, ні релігійних тем: вони в ньому гармонійно співіснують. Сам же Юрко говорить: «Я є знаряддям того, що банально називають творчістю; я є відтворювачем світів, що проходять крізь мене».

Так воно і є. А наразі погляньмо — як то він відображає те, що дає про себе знати якраз із досить еротичним забарвленням.

Іван РІЗНЕР
м. Львів

ЛЕЛЬ

Індекс 74283

Ілюстрований щомісячний
еротичний журнал
в наступному номері друкує:

БУДУАРНА ФІЛОСОФІЯ —
перший у Східній Європі
переклад найризикованішого
роману маркіза де Сада.

ПОДОРОЖІ НАВМАННЯ —
еротично-авантюрна повість
Олександра Бригинця.

ХРАМ ДІВОНІЇ та
ХРАМ ГОЙТОСИРА —
для тих, хто мріє зустріти
справжнє кохання,
побудувати міцну сім'ю.

ПРИВИДИ В ДОМІ —
оповідання Вірджінії Вулф.

1001 ВІРШ ДЛЯ
ШАХРАЗАДИ —
еротична українська поезія.

ВСЕ ПРО СЕКС —
унікальна енциклопедія
сексуальних рекордів.

Читайте і передплачуйте
журнал «ЛЕЛЬ» на 1993 рік!
Ціна примірника
для передплатників
24 крб. 50 коп.
Індекс — 74283.